Ian - un bărbat uriaș, roșcat care săruta atît de bine... Americanca aceea n-avea nici o treabă să vină să stea în Skye pe timpul iernii, insistase Ian MacLeod, dar cînd Jess Hartley își scuturase de apă haina de ploaie înăuntrul căsuței închiriate, el fusese încîntat de sirena cu ochii întunecați, cu priviri melancolice și blînde ca ceața de deasupra mării... și al cărei temperament dezvăluia o rebelă care nu accepta ordine de la nici un bărbat din jur... fie el și capul clanului care stăpînea insula.

Loveswept

Gura lui era o invitație tentantă și... irezistibilă.

El se aștepta la milă, chiar repulsie față de urmările groaznicului accident, dar suferința lui Jess era la fel de adîncă. Îmbrățișările lui îi vindecară rănile, iar felul lui de viață o învăță să spere. Dar auzind cum inima lui o chema pe a ei, peste ținuturile înnegurate, va putea ea să accepte, într-un sfîrșit, dragostea lui?

Lei 2549+51

L 5000

Stăpînul insulei * Kimberly Wagner

Stăpînul insulei

Loveswept

Kimberly Wagner

Lord of the Island
by Kimberli Wagner

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Kimberli Wagner

Stăpînul insulei

Traducere de Lăcrămioara Piţigoi

Editura MIRON
București

Lord of the Island
by Kimberli Wagner

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Kimberli Wagner

Stăpînul insulei

Traducere de Lăcrămioara Piţigoi

Editura MIRON

București

ISBN 973-95057-8-5

Capitolul I

Ceaţa se ridica din mare în aburi încolăciţi, atingînd cele două contururi de pe feribot. Despărţiţi doar de cîţiva centimetri, bărbatul şi femeia păreau să fie separaţi de iumi întregi.

Urmărindu-i cu privirea, Angus îşi trase din mîini mănuşile de muncă şi respiră profund cu o putere care trecea prin el ca un curent. Din copilărie fusese ceea ce scoţienii numeau un *fey* sau unul dintre *vizionari.*

Nu se întîmpla întotdeauna la comandă şi nici nu stătea departe de el, atunci cînd dorea. Era ca o sălbăticiune cu o viaţă proprie. Şi pentru cei

care credeau, era o mărturisire de credinţă. *Viziunea* nu făcuse rău nici unui suflet şi, cu voia lui Dumnezeu, nu o va face niciodată.

Acum, în timpul acesta, în momentul acesta, trebuia doar să se uite la cei doi de pe punte, ca să fie sigur că o să însemne ceva unul pentru celălalt. Închise ochii, apoi îi deschise. Faţa lui, bătută de vînturi, se încreţi într-un zîmbet, pe jumătate neterminat: poate mai mult decît *ceva.* Apoi simţi un fulger de primejdie, de eventual dezastru, şi clipi repede, încercînd să întrevadă. Dar mai multe nu i se dezvăluiră.

Tess asculta clipocitul molcom al valurilor care se izbeau de marginile vasului şi privi ţintă în întuneric. Deşi era încă la începutul serii, putea fi foarte bine adîncul nopţii, pentru că singura lumină ce se vedea, venea de pe ţărmul din faţă. Se gîndi acum că era aproape, aşa că ritmul inimii i se accelera.

Skye!

Se întrebă încă o dată ce era cu insula aceasta care o făcea să fie singurul colţ din lume ce părea să-i aducă liniştea. Cînd era copilă, bunicul îi arătase poze într-o carte cu această insulă, spu-

nîndu-i povestea fugii dramatice a lui Bonnie Prince Charlie, ajutat de Flora MacDonald. Se tot uitase la fotografiile acelea, ascultîndu-i vocea gravă. Culorile mării, iarba verde şi stîncile de un gri-perlat, căderile masive de zăpadă şi cerul gri-albăstriu o atrăseseră într-un fel inexplicabil.

În timpul ultimelor luni, gîndurile îi reveniseră, iar şi iar, la fotografiile acelea. Chiar se dusese la bibliotecă, căutînd în cărţi acele imagini.

Într-un tîrziu, nu mai putu ignora chemarea. În ciuda argumentelor prietenilor şi a familiei, Tess îşi făcuse, cu încăpăţînare, bagajele şi luase primul avion spre Londra. Odată ajunsă acolo, făcuse pregătiri pentru a închiria o căsuţă pe insulă, lîngă Dunvegan, luase un bilet de tren şi începuse călătoria lungă, peste mări.

Ştia că insula era populată în timpul verii. Oricum, în timpul lunilor de iarnă, de fapt pînă în luna mai, era aproape părăsită, în afara cîtorva localnici. Sau aşa spera.

Aruncînd o privire la dreapta ei, Tess se linişti, văzînd bagajele. Nu departe de stîlpul acela, un bărbat se sprijinea de parapet, privind golful. Avînd un metru şaptezeci, Tess era înaltă pentru o femeie, dar chiar şi ei, bărbatul i se părea gigant. Probabil că avea vreo doi metri. Purta un trenci, cu gulerul ridicat, care îi ascundea chipul.

Aşa cum privea în întuneric, Tess prinse ima-

ginea unui profil colţos, cu o bărbie dur tăiată şi o bogăţie de păr roşu atîrnîndu-i pe umerii largi. Postura lui era imobilă, cu o încordare care se transforma aproape în furie.

Un tip dur, se gîndi ea. Totuşi, era ceva la el care îi atrăgea privirea.

Cîteva minute mai tîrziu, barcagiul voinic, care o ajutase cu bagajele, se apropie. Tess simţi aroma de mentă.

– Vă aşteaptă cineva la Kyleakin, domnişoară?

Tess scutură uşurel din cap.

– Dar mi s-a spus c-ar fi un autobuz spre Dunvegan.

– La ora aceasta? Of, dar acesta circulă doar în timpul sezonului, domnişoară. Bărbatul se încruntă. Părea că vine din vechime, dar avea forţa puternică a unui bărbat care făcuse toată viaţa lui o muncă fizică. De cînd îl văzuse, Tess avusese instinctiv încredere în el.

– Bineînţeles, poate găsiţi pe cineva care să vă conducă. Angus chicoti cînd îi văzu expresia îngrozită de pe chip. Sigur, aţi putea să comandaţi un taxi să vină din Dunvegan sau din Portree, dar ar însemna să aşteptaţi o oră în vîntul acesta. Privi în spatele ei şi se lumină. Aşteptaţi un minut.

Ei bine, n-ar fi trebuit să fie surprinsă că se găsea în această încurcătură, se gîndi ea. Nimeni nu o lăudase pentru eficienţă. Privi cu disperare

cum barcagiul se îndreptă spre bărbatul de lîngă parapet. Schimbară cîteva cuvinte între ei şi văzu cum bărbatul uriaş se crispează. Păru să ezite înainte de a accepta şi a da din cap. Barcagiul se grăbi să se întoarcă la Tess.

– Lairdul[1] va fi fericit să vă conducă la Dunvegan. E şi destinaţia lui.

– O, n-aş putea accepta. Scutură din cap şi făcu un pas împleticit înapoi.

Barcagiul o sprijini, apucînd-o de cot.

– Ei bine, ori lairdul, ori taxiul, domnişoară, şi n-aveţi nici o garanţie în legătură cu taxiul. Chipul arămiu al bărbatului se încreţi într-un zîmbet încurajator. N-aveţi de ce să vă faceţi griji în legătură cu lairdul, domnişoară, cu toată publicitatea din ultimele luni. Îl cunosc de cînd era un copilaş. O să ajungeţi acolo zdravănă şi sănătoasă. Noi ne ajutăm unul pe altul, aici pe insulă, o să vedeţi.

Cînd privi în urmă la bărbatul uriaş îl văzu deja încărcîndu-şi bagajele în maşină. Îşi muşcă buza şi oftă uşor a cedare. Se părea că într-adevăr nu avea altă alternativă.

1. Moşier (scoţ).

Ian MacLeod nu era deloc încîntat de a fi obligat să fie şofer pentru un turist neajutorat. Îşi jură că dacă i se va cere un autograf, o s-o lase pe marginea drumului.

Ziua fusese destul de obositoare după ce condusese atît, după controalele şi testele nesfîrşite ale doctorului. Apoi condusul, la fel de lung, înapoi. Înjurînd în surdină, îngrămădi lucrurile femeii în portbagajul maşinii şi aruncă o privire spre locul ei de pe punte, înfăşurată în haina de ploaie, largă, şi pălăria fără formă, care-i acoperea mai toată faţa. Împachetă cortul ei şi se întrebă dacă femeia avea idee despre cum să-l instaleze. După ce mai îngrămădi nişte pînze şi un şevalet, ştiu că trebuia să fie un nou chiriaş, de tip Fergusson. Spuseseră ei că ea era o artistă, dar părea că este unul din genurile acelea de directoare de şcoală, îmbrăcată prost, care privea păsările şi gîngurea la oi, în timp ce picta cu acuarele lacul. Probabil preda sculptura unui grup de adolescente privilegiate. Spera să nu fie cicălitoare.

Nu avea prea mare chef de vorbă.

Tess simţi mişcarea feribotului cînd începu să ancoreze. Legîndu-şi bine eşarfa la gît, îşi înlătură

timiditatea şi se îndreptă spre bărbat.

– E amabil din partea dumneavoastră să mă conduceţi, îi spuse ea cu o voce bîlbîită, care-i afişa stinghereala. Nu prea ştia să accepte favorurile, mai ales din partea străinilor.

– Nu face nimic, spuse el morocănos.

Tess îl privi mai atent pe bărbat cînd îşi dădu seama că îşi întorsese pe jumătate faţa de la ea. Poate era numai timid, dar ştia că scoţienii erau nişte oameni prietenoşi, care începeau o conversaţie doar pentru a trece timpul.

– Numele meu e Tess Hartley, se prezentă ea, cînd el nu mai zise nimic. Ea concluziona: se va urca în maşină cu un străin, căruia nu-i cunoştea numele. Strîngînd geanta la piept, se aplecă în faţă, încercînd să-i vadă chipul.

– Ian MacLeod, răspunse el tăios. Şi sînt sigur că Angus te-a informat deja că sînt inofensiv, în ciuda... înfăţişării mele.

Uimită, Tess îl privi mai de aproape, pentru că, în sfîrşit, bărbatul o privea direct. Mai întîi îi văzu strălucirea ochilor lui verzi, adînci ca smaraldele. Apoi privirea îi căzu asupra pometelui nivelat şi a cicatricelor roşii care se întindeau de la tîmplă pînă la linia maxilarului, pe partea dreaptă. Fără acele răni, ar fi putut fi unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le văzuse vreodată. Avea o sprînceană bine conturată, o linie a nasului per-

fect romană, iar partea de jos a feţei forma un triunghi.

În plus, gura lui era o ispită. Plină şi bine conturată, era genul de gură care le făcea pe femei să devină ridicole.

Pentru că el părea să aştepte o reacţie de frică, Tess întinse mîna.

– Încîntată de cunoştinţă.

El o privi lung, un moment nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi se întoarse la volan şi spuse:

– Mai bine ne vedem de drum.

Tess rămase cu mîna întinsă şi fără altă alegere decît să meargă mai departe, în ciuda obrăzniciei bărbatului. Ei bine, după o altă oră de mers n-o să-l mai vadă pe acest ticălos niciodată, se gîndi ea.

– Căsuţa Fergusson? întrebă el aspru, închizînd portiera.

– De unde ştii? se întoarse Tess spre el uimită. Din acest unghi putea să-şi imagineze cum fusese el probabil înainte de incidentul care-i lăsase cicatrice.

– Tim Fergusson i-a spus omului meu că la căsuţa lui va veni un artist destul de nătăfleţ, ca să ajungă pe insulă în timpul iernii. Ştiu, cînd rosti cuvintele, că folosise insulta ca să o ţină la distanţă. Proprietatea lui se învecina cu cea a Fer-

gusson-ilor şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era un profesor de şcoală, înţepat, care să-l invite la ceai după-amiezile.

Tess se întoarse spre bărbatul arogant.

– Poate ar fi fost mai bine dacă nu te-aş fi incomodat, lord MacLeod..., începu ea, cu o adresare batjocoritoare asupra titlului.

– Acum ai de gînd să te agiţi pe treaba asta, nu? spuse el cu o voce scăzută, accentul lui irlandez îngroşîndu-se de mînie. Oare chipul meu i-a tăiat pofta de mîncare micuţei artiste?

Asta o făcu să-i sară ţandăra.

– Ba din contră, domnule lord, îl apostrofă Tess cu o voce calmă. Ar fi nevoie de mai multe cicatrice roşii ca să-mi taie pofta de mîncare. Totuşi, manierele tale lasă mult de dorit şi nu sînt deloc dispusă să mă supun lor.

În cei treizeci şi nouă de ani ai lui, Ian MacLeod fusese numit în multe feluri: afemeiat, intrigant, puşlama fără inimă şi chiar diavol, dar niciodată nu fusese acuzat de lipsă de maniere. Ceva ce aducea a zîmbet, apăru în colţul gurii.

– Poate că ai dreptate, zise Ian în sfîrşit. Dar acum eşti aici, mormăi el ca o scuză.

Schimbă vitezele ca şi cum asta ar fi rezolvat problema.

Tess privi lung, uimită de confirmarea suplimentară a aroganţei bărbatului. Cînd el nu mai

rosti o vorbuliţă, înţelese că îşi încheiase discursul. Ea îşi înălţă o sprînceană şi se întoarse spre geam. Curînd lăsară în urmă satul, iar drumul începu să se răsucească şi să se întoarcă, după curbura coastei. Cerul era de un negru curat, fără nici o lumină pe drum. Tess îşi ţinea strîns geanta şi se uita la luminile farurilor.

Încerca să creadă că era încă în tren.

Cu fiecare milă care era lăsată în urmă, Ian se simţea mai iritat din cauza obrăzniciei lui. Într-adevăr, mama lui i-ar fi rupt urechile dacă ar fi auzit cîtă lipsă de ospitalitate arătase. Dar astăzi trecuse printr-un adevărat iad şi dulcea Aileen nu era aici să-l vadă, aşa că el acceleră spre Dunvegan.

Deodată apăsă pedala frînelor şi coborî geamul, ce era pe jumătate deschis.

– Stai pe loc, diavole!

Încercînd să oprească maşina printr-o răsucire, el se întinse s-o ferească pe Tess. Mîinile ei se ridicară să-şi acopere ochii, prinzînd antebraţul lui şi ţinîndu-l strîns la pieptul ei plin. Inima îi bătea atît de tare, încît o simţea prin hainele lor.

– Linişteşte-te, lass[1]. Ian se întoarse spre ea, vorbindu-i moale, liniştitor: Eşti bine acum. Era doar o javră nemernică, ce gonea prin ţinut.

1. Fetişcană (scoţ).

– Îmi... îmi pare rău, se forţă Tess să se elibereze din strînsoare.

Încercînd să-şi potolească tremuratul, îşi spuse că nu se putea stăpîni. Nimeni nu putea să o ajute. Trecutul nu se putea schimba.

Aruncînd o ultimă privire asupra femeii ce tremura lîngă el, Ian coborî din maşină şi se duse spre locul de unde un căţelandru se aruncase în lumina farurilor. Luă cîinele în braţe ca pe un miel neascultător şi mişcîndu-se rapid, deschizînd portiera din spate, îl puse uşurel pe banchetă.

– E rănit? întrebă Tess dintr-o răsuflare. Întorcîndu-se să-l privească, zări un ghemotoc zburlit, cu ochi strălucitori.

Ian mormăi şi mîngîie blana alb-neagră, controlîndu-i oasele, cercetînd dacă are răni. Singura lui mişcare era datul din coadă, înainte şi înapoi, într-o mişcare energică. Curînd, căţeluşul se lăsă pe spate, dînd din picioare de nerăbdarea de a fi alintat.

– O, prefăcutule ce eşti! îl certă Ian cu blîndeţe. Te-au dat afară sau tu ai luat-o razna?

Tess afişă un zîmbet firav, întinzînd mîna, ca mogîldeaţa nerăbdătoare să-i adulmece degetele. Un hohot de rîs îi scăpă, şi capul lui Ian zvîcni în sus. Rămase cu privirea pironită, uimit de frumuseţea ce o purta acel sunet. Continuă să privească aşa, cînd cîinele înşfăcă pălăria fără

nici o formă a femeii. Părul lung, lucitor, negru, se răsfiră ca o perdea de satin peste umerii ei şi ea chicoti din nou.

– Deci îl cunoşti pe micuţul acesta? îl întrebă Tess pe Ian, gîndindu-se că cicatricele bărbatului erau abia vizibile în umbrele create, cînd el se aplecă spre portiera deschisă a maşinii.

Ian era uimit de schimbarea pe care o văzuse: de la directoarea de şcoală, îmbrăcată fără gust, la sirena cu ochi întunecaţi, cu o haină ca un sac. Părul ei era lung şi întins, cu cărare pe mijloc. Ochii erau de un albastru-închis, cu nişte sprîncene ca nişte aripi pe frunte, iar gura îi era moale şi roşie, chiar fără ajutorul cosmeticelor.

– Da, sigur că da, răspunse el, readus la realitatea propriei lui înfăţişări, amintindu-şi cum o simţise aproape cînd ea îi prinsese braţul. Era moale şi totuşi încordată. Dregîndu-şi vocea, luă pălăria femeii de pe bancheta din spate şi trînti portiera. Cînd se întoarse pe scaunul şoferului, spuse: Animalul acesta este un rebut al producţiei de cîini ciobăneşti, care au cîştigat premii. Ian îşi mai îngădui o privire în lateral, la femeia de lîngă el, şi îi dădu pălăria în mîini, cu o mişcare bruscă. Animalul ăsta n-o să se-nveţe să se ţină după cineva.

– Ei, dă-i ceva timp, protestă Tess instinctiv. E încă atît de tînăr...

– Un an de acum încolo şi n-o să reuşească. Vocea lui gravă, expresivă se calmă. Tess auzi doar cum se relaxează. Un mic arendaş poate să se ocupe şase sau opt luni de un cîine ca să-i cunoască temperamentul. Ăstuia îi place să se joace cu oile, asta cînd nu aleargă aiurea, făcînd ravagii.

Tess se întoarse să privească din nou animalul mic, care zvîcnea fericit, apoi spre bărbatul, în mod clar, plin de amărăciune, care stătea lîngă ea.

– N-o să-i facă vreun rău?

– Oamenii aceştia trăiesc şi ei din ceva muncă, domnişoară, anunţă el cu o anumită amabilitate.

Tess se gîndi că spusese „domnişoară" cînd voise să spună „proasto".

– Sînt mici arendaşi care depind de isteţimea cîinilor lor. Nu prea pot să-şi permită un cîine de joacă prin preajmă, atunci cînd au nevoie să hrănească şi să-şi îmbrace copiii.

Tess avu nevoie de un moment pentru a înţelege. Întinzîndu-şi mîna spre fiinţa mişcătoare, întrebă încetişor:

– Pe cine putem găsi, ca să aibă grijă de el?

Ian oftă mînios.

– Mă tem că doar pe mine.

Tess nu se gîndise că acest bărbat aspru pu-

tea fi şi milos. Avea ceva care clocotea adînc, ceva ce avea nevoie de vindecare... sau o lovitură dură în partea dorsală. Ştia ce variantă ar fi preferat el.

– Şi tu ce faci cu nişte căţeluşi fără valoare... domnule lord MacLeod?

Trecu un moment de tăcere. Apoi, el îi aruncă o privire scurtă şi arogantă.

– În Scoţia se foloseşte termenul de laird. Şi poate ai vrea să-mi spui şi mie ce suspiciuni ai, domnişoară?

– Doamnă Hartley, îi spuse ea din nou. Iar bănuielile mele sînt că un bărbat care vorbeşte atît de nonşalant despre exterminarea căţeluşilor...

Ian se îndreptă din umeri şi izbucni indignat:

– N-am zis aşa ceva!

– Părea că aşa o să faci sau o să dirijezi, Înălţimea Voastră! îl privi Tess urît. „Nu-şi prea pot permite prin preajmă un animal de joacă..." sînt cuvintele tale, nu ale mele.

– Nu fac nici una, nici alta, asta pentru informaţia ta, spuse Ian furios. Femeia făcuse să pară că era un sălbatic sîngeros! Şi, nici nu-mi amintesc să mai fi întîlnit o femeie mai încrezută şi mai necontrolată pînă acum!

Tess ignoră noua lui obrăznicie şi se afundă în scaun.

– Cred că ar trebui să te cheme Duke[1]. Cu siguranţă îl întreci pe un biet laird, din punct de vedere al comportamentului. Tess nu ştia ce era cu bărbatul acesta, dar cu siguranţă o atrăgea Duke. Îţi place?

Îi urmări codiţa neagră la vîrf, trăgîndu-l de năsucul moale şi ascuţit pentru a-i depune un sărut răsunător lîngă un ochi de un căprui strălucitor.

– Duke? îşi întoarse Ian partea sănătoasă spre ea, examinîndu-şi reproşul. Bucăţica asta? Un sunet gîfîit veni din partea lui. O să-mi răstoarne casa şi o să trebuiască să locuiesc cu el cincisprezece ani. Unele animale ajung şi la douăzeci şi mai mult!

Tess zîmbi.

– E cîinele tău, zise ea privindu-l pe monstrul mic, flocos şi zîmbăreţ. Numeşte-l cum vrei. Mă gîndeam doar că ar fi destul de apropiat de cum fusese înainte strigat, şi ar putea recunoaşte.

Ian porni maşina din nou şi se întoarse la

---

1. Duce (scoţ).

drum, mormăind fără tragere de inimă:

– E o idee.

Pînă ce Tess se aşeză în scaunul ei, ajunseră la ceea ce părea un mic sat. Putea observa strălucirea lacului şi lumini de la mai multe clădiri din apropierea drumului.

– Dunvegan, o anunţă ghidul morocănos. Căsuţa Fergusson este în susul drumului. Întoarse la un colţ şi conduse încă o milă, urcînd dealul înainte de a parca în lateral, lîngă o căsuţă aflată în întuneric. Tess dădu drumul unui oftat, la gîndul de a ieşi din maşină.

Ian se încruntă.

– Ranald trebuia să pregătească nişte cărbuni pentru tine.

– Ranald?

– Omul meu, răspunse Ian, dar mai lucrează şi pentru alţii pe aici.

– Lucrează? Tess scutură din cap şi se holbă la strălucirea coamei părului lui. Nu înţeleg!

– Are grijă de una şi de alta pentru cîţiva dintre proprietarii de terenuri. Probabil c-a fost reţinut de vreo altă treabă. Am să mă ocup eu.

Tess ridică sprîncenele şi fu surprinsă.

– Zău, totul e în regulă, spuse grăbită. Mi s-a spus unde găsesc cheia.

Dar bărbatul nu îi acordă nici cea mai mică atenţie; îi scotea doar bagajele din maşină, în

timp ce Duke executa tumbe, încîntat, pe lîngă el. Văzîndu-l cum îngrămădea cortul şi şevaletul sub braţ, Tess se gîndi că lairdul va face după cum îi va fi voia, fără să ţină seama de ceva. Apoi, cînd văzu treptele neregulate, observă deodată că el şchiopăta, aşa că se repezi şi încercă să apuce mînerul de la valiza ei, spunînd:

– Hai, lasă-mă să te ajut!

Dar propunerea ei îl făcu să se încordeze şi scuipă cuvintele:

– Ia cheia femeie, dacă nu doreşti să-ţi trîntesc lucrurile.

Tess îşi retrase mîna de parcă ar fi ars-o, cuprinzînd-o încă o dată indignarea.

– Îmi pare rău.

– N-am nevoie de ajutorul tău! îi spuse el, punînd ceea ce cărase pe cea dintîi treaptă.

Se aplecă să dea la o parte colţul covoraşului de la intrare şi să găsească cheia. Încă ignorînd-o, îi cără lucrurile înăuntru.

Tess fu atît de indignată, încît se repezi la maşină, ca să ia şi bagajele mai mici. Cînd păşi în holişorul luminat slab, se uită la stînga şi-l văzu pe bărbat aplecat lîngă şemineu.

– Îţi mulţumesc mult că m-ai condus!

Trînti valizele pe podea.

– Sînt sigură că mă descurc acum.

El abia dacă aruncă o privire peste umăr, cu

o scînteiere în ochi. Cînd rezistase vreodată un MacLeod la o provocare? Era concediat, prin urmare? Nici măcar nu-i oferea o ceaşcă cu ceai. Se părea că în Statele Unite se exprimau mulţumirile altfel...

– Mă scuzi, răbufni Tess, gîndindu-se că bărbatul acesta avea nişte nervi de oţel. Dacă ar fi fost de partea cealaltă a uşii, i-ar fi trîntit-o bucuroasă în faţă. În loc de asta, întrebă cu cea mai drăgălaşă voce: Aţi dori o ceaşcă cu ceai înainte de plecare, laird MacLeod?

Şmecher, Ian acceptă oferta ei, spunînd:

– Da, mi-ar plăcea. Mulţumesc.

O făcuse, ştiind că ea era nerăbdătoare să scape de el, numai să-i vadă izbucnirea din ochii albaştri.

– Am să mai pun nişte cărbuni din ladă cînd o să pui apa să fiarbă. Se ridică în picioare, savurînd surpriza de frustrare de pe chipul ei, şi spuse: Crezi că poţi găsi bucătăria de una singură, domnişoară?

Tess ridică privirea şi îi întoarse, cu atenţie, zîmbetul batjocoritor.

– E foarte posibil. E doar o casă cu şapte camere, se gîndi ea, nu castelul *Edinburgh!* Îşi atîrnă haina în hoi, recunoscătoare căldurii puloverului ei gros.

Pentru că el era aşa o belea, făcu o mare

cantitate de ceai, aşezînd şi prăjiturelele şi biscuiţii descoperiţi în dulap. Cînd se întoarse cu tava, îl văzu pe MacLeod în flanel, cu Duke dormind la picioarele lui. Pentru un bărbat uriaş, se mişca cu o senzualitate fluidă, care o surprindea. Un alt lucru deranjant, se gîndi ea. Apoi îndrăzni să arunce o privire în direcţia lui şi se încruntă, întrebîndu-se de ce oare era deranjant?

Stînd cu el în faţa focului şi urmărindu-i amuzamentul încrezut, Tess abia se stăpîni să nu arunce cu ceva prin aer cînd servea. Dar cum voia să arate cît de bine educată era, în comparaţie cu manierele lui, se controlă.

– Lapte? întrebă.

– Mda.

Presupuse că asta însemna da.

– Zahăr?

El scutură din cap şi îi înmînă zaharniţa. Cînd el se asigură că degetele li se întîlniseră, Tess zornăi ceştile, încercînd să potolească tremurul. Cu un zvîcnit, îşi trase mîna şi îşi turnă ceai pentru sine.

Ian sorbi şi îi urmări cu privirea felul graţios în care se mişca şi roşeaţa care-i îmbujora obrajii. Era ciudat de atras de această femeie, nu datorită înfăţişării ei surprinzătoare ci pentru că-i plăcea temperamentul ei iute. În plus, era intrigat de absenţa repulsiei sau a milei faţă de înfăţişarea lui.

Dar gîndurile acestea erau primejdioase şi iniţiaseră destule jocuri pînă acum. Nu avea de gînd să se mai încurce cu vreo femeie. Avea viaţa lui, la care trebuia să se întoarcă, hotărî el, ridicîndu-se în picioare.

– Duke! strigă el şi se întoarse spre ea, bucurîndu-se de expresia ei, uimită. Mii de mulţumiri pentru ceai. Noapte bună.

Capitolul 2

O vedea aproape în fiecare zi. Ea mergea spre mlaştini sau bătea ţăruşi pe colină pentru cortul aceia fragil al ei, pe jumătate deschis ca un paravînt, atunci cînd îl desfăcea. Femeia aceasta era tot timpul în picioare.

După prima săptămînă observă că Duke mergea deseori cu ea. Părea că altceva, în afară de pulovere, care atîrnau pe ea, pantaloni şi, uneori, o haină ca un sac, nu mai ştia să poarte. Această deghizare îl făcea din nou să se întrebe de ce sau de cine se ascundea ea?-

Tess îl vedea şi ea. Nu îi spusese că locul lui

era chiar peste drum, puţin mai jos. De fapt, era un fel de conac, dar nu aşa de frumos cum îşi închipuise ea că trebuie să arate reşedinţa unui laird.

Pentru un bărbat cu simţul consecinţelor, găsea ciudat faptul că el ţinea gîşte şi un porc şi chiar o turmă mică de oi, pe care Duke o teroriza fericit. Părea că petrece foarte mult timp reparînd acareturile şi gardurile de pe proprietatea lui. Se pomenea urmărindu-l, umerii lui încordîndu-se cînd căra grăunţe sau bătea pari. Şchiopătatul lui părea că se atenuează cîte puţin în fiecare zi.

Exista un obicei prietenesc pe insulă, să saluţi trecătorii, dar din partea lui primea din cînd în cînd o înclinare ţeapănă a capului. Asta nu o deranja deloc pe Tess. Era mai mult decît obişnuită cu temperamentul artistic şi nu găsea nici un interes în compania lui, cu excepţia zilelor cînd îl folosea drept model pentru schiţele ei.

Cît despre el, Ian era ocupat cu treburile de pe lîngă casă ale lui Ranald. Bătrînul îşi rănise mîna, acoperind cu stuf o casă din Glendale şi Ian prefera să facă singur treaba prin preajma propriei proprietăţi decît să folosească pe altcineva.

Apoi, mai era şi terapia lui fizică de făcut, pînă ce se scurgea timpul pentru noi operaţii pe faţă. Nu se gîndise niciodată că ar fi un om superficial, dar rănile, pe care le suferise faţa lui, îi schimbaseră viaţa într-un mod pe care nici nu şi-l ima-

ginase. Presa îl hărţuise pe *Arătosul laird din Skye* săptămîni de zile după accident. Dar, în sfîrşit, ştirile despre el se perimaseră.

Nici nu mai rătăcea cu prietenii lui bogaţi în fiecare colţ al continentului, fără a manifesta nici cel mai mic interes faţă de propria proprietate. La început, nu putea suferi mila lor. Pe urmă, nu manifesta răbdare faţă de absorbirea lor de sine şi faţă de risipa lor de talent.

Pînă la urmă, în izolarea lui, Ian începu să arate interes real faţă de proprietăţile familiei lui, şi chiar să pună castelul la dispoziţia turiştilor. Şi, deodată, viaţa lui deveni mai interesantă, mai realizată. Totul se schimbase; singura pată întunecată era contactul uman.

Ştia că în cele din urmă, ar putea arăta normal din nou, cu ajutorul operaţiilor viitoare. Dar simţul de sine se schimbase pentru totdeauna şi ar fi fost afurisit dacă ar fi suportat mila prietenilor sau a cunoştinţelor. Mai mult chiar, îi era silă de umilirea de a fi publicat la loc de frunte în ziarele Europei, ca un obiect al milei.

Va fi timp destul să înfrunte lumea şi să facă alegeri noi, atunci cînd va fi întreg din nou.

După două săptămîni de făcut schiţe patronilor localului ce servea şi ca poştă şi ca alimentară, Tess se văzu în poziţia de a fi adoptată de proprietari, Janet şi Geordie. Abia aştepta tachinările lor drăgăstoase şi propriul scaun lîngă căldura sobei, în majoritatea după-amiezilor. De data aceasta, primele cuvinte pe care le auzi, atunci cînd intră în magazin, au fost:

– Cînd a spus Ranald că va avea loc operaţia? O să se simtă mai bine după asta. A, ziua bună, Tess. Cum te mai descurci, aşa ascunsă după deal?

Tess zîmbi, aşa cum făcea întotdeauna la vederea plăcută a doamnei de vîrstă mijlocie, cu o fire încîntătoare, care ţinea magazinul şi ale cărei pulovere arătau de parcă ar fi fost scoase din tipare de către mîini fără astîmpăr.

– Foarte bine, mulţumesc de întrebare, Janet. Dar nu vreau să vă întrerup...

– Ei, vorbeam şi noi despre *el* şi despre veştile în legătură cu noua lui operaţie, care o va face.

– Despre el?

Tess înghiţi momeala. Lui Janet, cea cu obrajii rumeni, nimic nu-i plăcea mai mult decît o bîrfă bună, iar în scurtul timp de cînd se afla pe insulă, Tess învăţase mai multe despre genealogiile şi scandalurile de aici, decît ştia despre propriile ei rude.

– Despre laird, începu Janet, înmînîndu-i lui Tess o gazetă de scandal din Londra cu o fotografie mărită pe prima pagină a chipului plin de cicatrice al lui Ian.

– Da' nu ne-a spus Angus că ai mers în maşină cu lairdul de la Kyleakin?

– Ei bine, da, dar...

– Şi Angus nu ţi-a spus povestea lui, ca să nu fii speriată la vederea lui?

– Ei bine, nu, răspunse Tess.

– Să-i fie ruşine, atunci, că te-a lăsat să-ţi faci griji şi să te miri tot drumul; că noi ştim că MacLeod nu mai e cum era odată. E o poveste tristă, dar după cîte se spune, e un erou. Janet începu s-o lămurească pe Tess, în legătură cu accidentul lui Ian. Se pare că MacLeod s-a repezit cu capul înainte într-o grădină care era în flăcări, a salvat viaţa unei fetiţe şi pe cea a mamei ei şi a fost rănit, atunci cînd a sărit de la fereastra etajului al doilea, împreună cu copilul. Apoi a fost ţintuit de o grindă desprinsă, care căzuse odată cu el, şi a fost tăiat de geamul ferestrei. Şi-a rupt piciorul în patru locuri, aşa a fost, deşi fetiţa Meggie, era nevătămată, afirmă Janet bine informată, primind o mişcare de aprobare din cap din partea lui Geordie, ce stătea în balansoarul lui de lîngă sobă.

Prietena apropiată a lui Janet, Elsbeth, se spri-

jinea de tejgheaua foarte lustruită şi li se alătură cu nişte sunete de cloşcă.

Cu o frîntură de memorie, Tess se gîndi la tăieturile de pe corpul lui Ben. Avu o reacţie de înţelegere şi se întinse spre raftul bine ordonat, pentru o cană.

– A stat în spital atît de mult timp şi totuşi n-au putut să-l vindece din cauza unei infecţii din oase. Aşa o ruşine, pentru un flăcău atît de ales ca el. Toate fetişcanele erau înnebunite după el, continuă Janet. Mai ţii minte, Elsbeth, ce scandal a mai fost cu fata aceea, Cameron? Vocea ei se transformă într-o şoaptă înfiorată. Închipuie-ţi cum s-a strecurat în patul lui, goală-goluţă ca în ziua în care s-a născut, doar ca să afle că se dăduse pe mîna doamnei musafire din casa lui, nimeni alta decît Fiona Blair! Ce nebunii au mai fost pe treaba asta! Unii spun că el s-a logodit cu Fiona doar ca să oprească mistificările. Janet se întoarse spre Elsbeth cu o sprînceană ridicată. Nepoata lui Darla Ramsey lucrează la spital şi i-a spus lui Darla că, după ce i-au scos bandajele, Fiona a rămas în camera lui cinci minute, după care a ieşit ca o furtună, logodna fiind desfăcută. Obrăznicătura rîzgîiată! Şi el, care nici nu coborîse de pe patul de suferinţă!

Deci lairdul avea motive pentru amărăciunea lui, se gîndi Tess. Dar acum se făceau lucruri

uluitoare cu ajutorul chirurgiei plastice. Nu trebuia să-şi facă griji prea mult timp, pînă ce va putea fi din nou atrăgător pentru fete.

– Ţi-ar plăcea o bucăţică de carne de vită? întrebă Janet. Geordie al meu a găsit nişte cotlete grozave azi.

– Ar fi minunat, mulţumesc, spuse Tess, zîmbind. Am să iau două. Janet şi Elsbeth păreau aşa de surprinse şi curioase, încît se trezi bîlbîindu-se: Ca... ca să pun una la îngheţat, zise înainte de a se gîndi să tacă. Apoi, ca să le distragă atenţia, se uită la pătura pe care Janet abia o pusese alături de celelalte, la colecţia din raft. Oh, Janet! Una nouă! E atît de drăguţă! Şi chiar era. Culorile folosite erau nuanţele ceţii blînde ale insulei, verde şi gri-albastru. În Statele Unite se caută aşa ceva, ştii? Chiar ar trebui să te *gîndeşti* să le exportezi.

– Mda, lassie, rîse Janet şi se întoarse înapoi spre catastif. De'ndată ce-o să vină pe aici să-mi ceară.

Tess îşi luă la revedere şi plecă grăbită, gîndindu-se ce bîrfe se puteau naşte, dacă ar fi scăpat vreo vorbă.

Se îndreptă spre căsuţă, cînd îl văzu din nou pe *el*. O aştepta la poartă, îmbrăcat cu nişte blugi strîmţi, un pulover gros şi avînd o expresie încruntată pe chip, expresie care ar fi putut înspăiminta

şi o rocă. Dar Tess Hartley nu era de piatră.

– Laird MacLeod, îl întîmpină ea pe bărbat, deranjată de faptul că o făcea să se simtă atît de incomodată, dorindu-şi ca el să dispară din calea ei. În acelaşi timp îl studie, privindu-i linia nasului şi a sprîncenei.

– Doamnă Hartley, răspunse el acru. Observase că iar îşi strînsese claia de păr sub pălăria aceea urîtă. Apoi izbucni, mîniat de ultimul motiv de iritare: Te-am văzut rătăcind prin zonă. Nimeni din sat nu s-a gîndit să te avertizeze în privinţa împrejurimilor, sau îţi etalezi pur şi simplu independenţa ta de yanchee?

Tess îşi aplecă într-o parte capul, îşi încleştă maxilarul şi numără pînă la şapte, înainte de a trece pe lîngă el mormăind:

– Eşti într-adevăr cel mai nepoliticos bărbat din lume! îl apostrofă ea, în timp ce se întreba de ce era oare atît de atrasă de el, cînd, de fapt, ar fi trebuit să-i provoace repulsie?

– N-am terminat cu tine, domnişoară!

Glasul veni din spatele ei. Tess îşi aranjă alimentele şi deschise uşa, apoi o închise după ea. Din nefericire, bărbatul deschise pur şi simplu uşa şi intră în casă. Tess se răsuci, gata să-i dea o replică, dar mai înainte de a scoate o vorbă, el continuă:

– Atîta timp cît vei lua cîinele meu cu tine, vei

avea o grijă, te rog. Cînd pleci să rătăceşti, urmăreşte te rog drumul. Habar n-ai cînd poate să se lase ceaţa. Şi ia asta cu tine. Azvîrli într-un colţ, lîngă uşă, un toiag lung, cioplit. Ca să simţi pămîntul cînd eşti în smîrcul cu muşchi de turbă.

– Abia mi-ai spus să nu mă abat din drum, protestă Tess, încruntîndu-se.

– Da, aşa am zis. Gigantul necioplit îşi încrucişă braţele pe pieptul lat. Doar ştiu prea bine că n-ai simţul raţiunii.

Şi cu acestea, se întoarse şi se îndepărtă, strigîndu-l de cîteva ori pe Duke.

Următoarele zile aduseră pentru Tess un soi de mulţumire, sentiment pe care nu credea că îl va mai simţi vreodată. Chihlimbarul ferigilor uscate şi galbenul frunzelor era un complement perfect pentru cerul gri de iarnă şi pentru iarba deasă şi verde. Se plimba cu toiagul, cu Duke şi cu suportul pentru schiţe, umplînd paginile cu descrierea vieţii de pe insulă, care o făcea, într-un fel, să se simtă ca fiind iar o parte a lumii. Făcea schiţe nenumărate, pierdută în imaginile romantice ale insulei şi a oamenilor ei.

Zilele ei luară o nouă turnură. Se trezea înainte

de răsăritul soarelui, care apărea mult mai tîrziu iarna. În timpul cît era întuneric, îşi plănuia munca, ce să schiţeze, sau făcea un drum pînă la ruinele vechii mori, sau cerceta pîrîiaşul care curgea în şuvoi cristalin prin spatele casei.

Într-un fel, imaginaţia îi revenise la viaţă. Poate era din cauză că o făcea fără interferenţa amabilă a celor dragi de acasă, poate din cauza izolării din noua viaţă, sau tentativelor de prietenii pe care le lega în sat, cu oameni care nu ştiau nimic despre faima sau despre trecutul ei.

Putea să schiţeze, dar nu putea să picteze.

Nopţile de vineri şi le petrecea jucînd cărţi cu Janet şi cu prietenii ei; îl învăţa pe Duke nişte comenzi de bază şi, şocînd-o chiar pe ea, învăţa să gătească la sfatul proprietarului şi şefului hanului din localitate, o englezoaică pe care o chema Betty Doon.

Apoi veni data zilei accidentului care îi schimbase pentru totdeauna lumea ei. Doi ani, şi încă mai tremura la gîndul că trebuia să treacă de ziua aceea plină de amintiri. Nu aţipise pînă aproape de ora cinci dimineaţa şi, cînd se trezi, într-un tîrziu, o făcu cu sentimentul că ceva nu era în regulă. Frecîndu-şi ochii, îşi dădu seama ce era şi muşchii pieptului i se încordară.

De dimineaţă încercă să schiţeze, apoi se plimbă prin casă. Începu să simtă sub pleoape

lacrimi fierbinţi. După-amiază, ieşi să se plimbe. Deşi, de obicei era însoţită de Duke, azi nu fluieră după el. Nu avea nevoie nici măcar de compania lui.

La început, nu se abătu din drum, dar apoi se strecură printr-un gard şi hoinări pe o pajişte, mergînd pe urmele unei turme de oi. Mintea îi era plină de imagini ale trecutului încît pierdu noţiunea timpului. Apoi auzi un behăit slab. Tess încercă să detecteze de unde venea sunetul. Întorcîndu-se, văzu un mieluţ alb, care se agita în mocirla mlaştinii. Mama lui scotea sunete de disperare şi înclina capul.

Mergînd înainte, Tess descoperi pămîntul moale sub picioarele ei şi ploaia începu să cadă. Înălţîndu-şi privirea, îşi dădu seama că trebuie să fi trecut de ora patru şi era încă departe de drumul spre casă. Şi mai rău, uitase de toiagul dat de MacLeod.

Cînd el o găsi, Tess era inconştientă, prinsă în mlaştină, aproape pînă la talie. Ian n-ar fi găsit-o niciodată, dacă n-ar fi fost Duke. Nu erau la o distanţă mai mare de o jumătate de milă de casă, dar animalul nătîng tot trăgea spre mlaştină, fără

a ţine seama de comenzile lui Ian. Exasperat, Ian îl urmă.

Cînd o văzu prima dată, rămase blocat, pentru că era acoperită de noroi, iar chipul îi era palid. Se întinse să-i atingă obrazul şi văzu că pielea îi era rece ca gheaţa. Pînă ce o trase afară din mlaştină şi o duse înapoi acasă, se făcuse întuneric şi se pornise o vijelie de iarnă.

Ajuns în dormitorul lui, o întinse pe cuvertură şi o lăsă acolo, pînă ce dădu drumul la apă în cadă. Cînd se întoarse, îi acordă o privire evaluatoare.

Părul îi atîrna încîlcit pe un umăr. Ochii îi ţinea închişi, genele îi erau lungi şi înglodate. Pomeţii îi erau ieşiţi în evidenţă, pielea pală ca frişca, contrastînd cu gura roşie şi plină. Era singura pată de culoare de pe chipul ei.

Mişcîndu-se cît putea de repede, Ian o dezbrăcă, fără a ţine seama de murmurele ei. Dar cînd ajunse la sutienul din dantelă roz şi la chiloţi, mişcarea mîinilor îşi încetini ritmul. Întins în faţa lui, era corpul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Voluptos, perfect, părea a fi fantezia oricărui bărbat trecut de vîrsta pubertăţii.

Chiar acoperită *cu noroi, pielea* ei *avea* strălucirea satinului lucios. Vizibili prin dantela roz, sînii erau înalţi şi plini, aproape prea mari pentru talia ei zveltă. Şoldurile duceau spre o talie im-

posibil de îngustă şi, mai era şi surpriza oferită de coapsele pline, senzuale. Imaginea ei îl făcea pur şi simplu să roşească precum un puştan, excitîndu-l.

O lovitură de fulger îl readuse la realitate. Femeia avea febră mare, iar doctorul Hamish, îşi petrecea sfîrşiturile de săptămînă departe de insulă. Ian trebuia să-i menţină starea de sănătate stabilă pînă dimineaţa. Hipotermia era cel mai mare inamic al lui. Trebuia să o încălzească, şi încă repede.

O dezbrăcă şi de restul de lucruri doar ca să fie şi mai mult distras de coapsele ei feminine, rotunjite şi de triunghiul întunecat de păr creţ dintre picioarele ei. Apoi văzu că pielea i se făcuse ca de găină.

Ian o ridică în braţe şi o duse în baie. Cînd o lăsă în cadă, ea tremură involuntar şi clipi, cu privirea rătăcită.

– Doamnă Hartley? se aplecă spre ea Ian, ca să-i vadă chipul. Tess?

– Mielul e în siguranţă cu mama lui, şopti ea. Ochii îi erau atît de dilataţi, încît păreau aproape negri-albaştri.

O privi cum mai clipeşte o dată şi îi închide. Capul ei se lăsă într-o parte.

Asigurîndu-se că ea nu alunecă, apucă buretele de baie şi îl frecă cu săpun. Trebuia să dea

jos de pe ea murdăria şi să o bage într-un pat cald. Ian îi frecă faţa şi gîtul, apoi privirea îi alunecă spre sîni. Erau rotunzi şi voluptoşi, cu bumbişori conici, de o culoare de coral, delicată. Nu mai văzuse sfîrcuri aşa de frumoase.

Gura i se uscă. Aproape simţi urma lor pe limbă.

Ignorînd durerea arzătoare dintre picioare, îi apucă încheietura mîinii şi începu să-i săpunească braţul, cu mişcări repezi, eficiente. Degetul mare înainta şi se retrăgea, apoi îi întoarse palma în lumină, întrebîndu-se ce simţise acolo.

Inima i se opri, într-un şoc puternic, apoi începu din nou să bată într-un ritm neregulat. Timpul îşi încetini şi el mişcarea cînd degetul lui cel mare mîngîie uşor liniile albe, subţiri. Se întinse după cealaltă încheietură şi descoperi aceleaşi semne. Apoi înghiţi cu greutate şi îi lăsă atent braţul la loc în apa călduţă.

O furie ciudată îi fierbea în vene, întrebîndu-se ce secrete ar putea aduce o femeie tînără, frumoasă, în pragul sinuciderii. Astăzi voise să se sinucidă? Mersese în mlaştină, sperînd să nu se mai întoarcă?

Ei, la naiba, şi să fie el afurisit dacă va lăsa ca aşa ceva să se întîmple! Nu pe insula lui! Ochii lui verzi erau duri ca şi pietrele preţioase. Mai turnă apă pe corpul ei, o săpuni repede şi îi clăti părul.

Dar trebui să o sprijine de el, ca să nu mai alunece. Pînă ce scoase dopul de la cadă, era aproape la fel de ud ca ea. O uscă cu prosopul, apoi o puse în nişte cearceafuri şi îi uscă părul.

Se îndepărtase de ea doar cîteva clipe, cît să-şi schimbe hainele, dar cînd se întoarse lîngă ea, constată că deja febra îi crescuse foarte mult.

Înjurînd nervos, luă aspirină şi apă; ţinînd-o, o făcu să înghită de două ori. Îşi dădea seama că era numai pe jumătate conştientă de ceea ce o înconjura. Gîndindu-se că prioritatea lui era s-o scape de febră, umplu cada cu apă rece şi apucă buretele de baie.

Dînd la o parte cuverturile, puse pe lîngă ea prosoape. Apoi umezi buretele şi îl trecu peste corpul ei, evitînd sfîrcurile ademenitoare şi trecînd peste coapse, ocolind curba taliei.

Cînd ea îşi mişcă şoldurile inconştient, el îi udă cu buretele coapsele şi pulpele. Ea gemu, aplecîndu-şi genunchiul într-o parte, deschizîndu-se privirii lui. Îşi mişcă iar şoldurile, într-o uşoară încercare de a le ridica, murmurînd ceva ce el nu înţelese.

Şocat, Ian simţi picături de transpiraţie la tîmple, văzînd cum bumbişorii ei frumoşi se întăreau şi mai mult şi pieptul i se ridica în respiraţii profunde, neregulate. Ochii îi erau tot închişi, doar buzele roşii, pline, erau desfăcute într-un oftat

adînc.

Ian strînse din dinţi şi o udă cu buretele pînă ce corpul începu să aibă o temperatură normală. Înghiţind cu greu, trase cuvertura la loc, acoperindu-i corpul mult prea tentant.

Trebuia să se asigure că motivul stării ei de semiconştienţă era extenuarea. Dacă aluneca în stare de comă, nu ştia cum să o mai ajute. Luîndu-i în palmă obrazul moale, Ian o strigă:

– Tess, spuse el cu o voce rugătoare. Cum ea nu-i răspunse, el o scutură uşurel. Tess! Trezeşte-te, acum!

Oftă de uşurare cînd o văzu fluturînd din gene. Ea murmură:

– Obosită. E cald acum.

– Asta e bine. Poţi dormi, dar deschide puţin ochii şi spune-mi cum te cheamă. Aproape îl pufni rîsul cînd ea îşi strîmbă faţa cu o iritare copilărească la auzul comenzii, dar el era hotărît. Haide, te rog, deschideţi ochii frumoşi.

Într-un tîrziu, ea îl ascultă. Clipind greu la început, ea încercă să-şi ridice mîna la faţă, dar i se păru grea.

– Cum te cheamă?

– Tess. Hartley. Ea se încruntă iar. Nu mă cunoşti?

El rîse uşurel.

– Da, te cunosc. Cum te simţi, lass?

– Fierbinte...somnoroasă.
– Atunci e bine. Poţi să dormi acum.
– Bine, răspunse ea simplu.

După ce o mai controlă un moment, se duse să-şi toarne puţin whisky. Scutură din cap, încercînd să îndepărteze din minte imaginea frumuseţii care era întinsă în patul lui.

De ce oare se ascundea sub pulovere largi şi pantaloni bărbăteşti evazaţi? Îşi aminti de materialele cusute la talia blugilor cu împunsături dese, de amator. Probabil trebuise să fi făcut asta cu toate hainele ei. Avea vreo legătură cu semnele de la încheietura mîinii? Oare îi era frică de bărbaţi? Asta să fi fost? Sau poate îi ura.

La naiba! Nici nu conta ce probleme avea femeia aceasta. Dimineaţa va pleca, lăsîndu-l cu amintirea corpului ei delicios. Sarcina lui era să-i scadă febra şi, cu o încruntătură pe chip, îşi dădu seama că era nevoie să-i dea ceva lichide.

În următoarele trei ore, Tess oscilă între o căldură sufocantă şi o răceală tremurătoare. O uda cu buretele în mod repetat, întorcînd-o pe burtă, pentru a-i răcori spatele şi picioarele. Era la fel de încîntătoare şi din acest unghi, observă el, avînd un spate lung, curbat şi un funduleţ în formă de inimioară, pe care-l găsea foarte tentant. O întoarse din nou invers şi o acoperi cu cuvertura şi cu trei pături. Apoi o forţă să mai ia aspirină, ceşti

cu ceai cald şi pahar după pahar cu limonadă.

Uneori, ea părea doar confuză, alteori complet inconştientă de ceea ce se întîmpla. În timpul nopţii, ea gemu şi oftă, luptîndu-se împotriva unor lucruri inexistente, strigînd pe cineva cu numele de Ben, pînă ce Ian nu mai putu suporta şi o aduse mai aproape de el. O legănă, mîngîind-o pe părul încîlcit. Apoi ea începu să tremure şi el o înveli mai bine cu păturile. O ţinu strîns pînă ce frigurile trecură.

Într-un tîrziu, Tess se ridică în capul oaselor şi dădu la o parte păturile, mişcîndu-se să pună picioarele pe podea. Clipea din ochi, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească vederea.

– A, nu, lassie, se repezi Ian din scaunul pe care îl trăsese lîngă pat. Nu trebuie să te dai jos din pat. O împinse de umeri înapoi.

Ea părea ameţită, dar hotărîtă, şi murmură:

– La baie.

– O... da, răspunse el, dîndu-şi seama că trebuie să o ajute. Asta-i destul de uşor, o asigură el, ridicînd-o în braţe. La urma urmei, era încă o intimitate între ei.

Cînd o aduse înapoi în pat, era epuizată şi îşi ţinea capul sprijinit de umărul lui. Dormi timp de două ore. La ivirea zorilor, ea îşi dădu încă o dată păturile la o parte. Ian se ridică şi îi puse o mînă pe frunte. Era caldă, dar nu ca înainte. Acum putea

doar să o răcorească cu buretele şi să-i dea aspirină.

Îşi afundă degetele în paharul cu apă rece şi îi contură buzele cu o bucăţică de gheaţă.

Ea oftă şi îşi întoarse capul spre el. Cu ochii închişi, se întinse după mîna lui şi gheaţa îi căzu în păr. Incredibil, începu să-i tragă braţul în jos, spre sîni. Cu un gest moale, îi apăsă palma pe corpul ei.

Cu obrajii înflăcăraţi, cu o expresie torturată pe chip, Ian simţi căldura bumbişorilor crescînd în palma lui. Închise ochii, în efortul de a-şi recîştiga controlul, dar la vederea ei, la auzul respiraţiei ei nerăbdătoare, se trezi în culmea unei stări de excitare, pe care nu o mai simţise de mult, mult timp.

Ian rămase dus, apoi închise iar ochii. La naiba, avea nevoie de aer!

Hotărît să-şi termine sarcina, îşi smulse mîna, neţinînd seama de strigătul ei de pierdere. Cu mişcări repezi, îi umezi cu buretele pielea caldă iar şi iar, pînă ce, într-un tîrziu, ea începu să se răcorească. O uscă cu un prosop aspru, încîntat de culoarea sănătoasă, de nuanţa piersicii, care-i revenea tenului. Apoi, uitîndu-se la ea, o acoperi cu păturile pînă la gît şi le puse bine în jurul ei, înainte de a intra în baie pentru un duş înviorător.

Cînd se întoarse, fruntea ei era rece, iar respiraţia şi pulsul erau, în sfîrşit, normalizate. Cu un scurt mormăit satisfăcut, trase un scaun aproape de pat. Îi privi chipul pal, pînă ce începu din nou să murmure în somn:

– Nu... Ben... ajută-mă! scîncea neajutorată, luptîndu-se cu păturile. Ian stătea pe marginea patului şi îi netezea pe spate părul moale. Cu degetele mari îi masa obrajii, îndepărtîndu-i lacrimile.

– Nu mă părăsi! Vocea era agonizantă, zdrobitoare. Ian o luă în braţe, liniştind-o cu vorbe dulci şi cu mîini dezmierdătoare. După cîteva minute, ea păru să răspundă, dar de îndată ce el începu să se retragă, ea se vînzoli pînă ce-l ţinu iar aproape de ea. Cedînd, el veni pe pat lîngă ea. Tess se întoarse imediat să-şi pună capul pe umărul lui, cu braţul azvîrlit pe pieptul lui.

Vise, vise întunecate o bîntuiau. Mai întîi era izbitura care îi luase de lîngă ea pe Ben şi pe copilaşul lor nenăscut. Cu încetinitorul, revăzu totul întîmplîndu-se. Două faruri care cotiră brusc spre ei... fără a-i rămîne timp lui Ben ca să se ferească, să o protejeze. Mai rămăsese timp doar

pentru o ultimă privire torturată din ochii lui de culoarea coniacului şi ea simţi toată dragostea lui în acel moment. Apoi veni ciocnirea metalului de metal, scrîşnetul roţilor şi zgomotul de sticlă spartă. Tess simţise cum corpul îi era strivit de centura de siguranţă şi pe urmă... nimic.

După aceea veni un alt vis, unul cu o căldură insuportabilă încît nu putea nici măcar să strige. Mîini liniştitoare erau urmate de o apă răcoroasă pe corpul ei. Alteori, mîinile acelea o excitau, scoţînd-o din lumea viselor, făcînd-o să ardă din cauza unui alt fel de foc. De ce nu încetau? De ce nu o lăsau în pace? Visul revenea iar şi iar. Uneori vedea o claie de păr în neorînduială şi nişte ochi de culoarea smaraldelor, cu o expresie fioroasă, uneori auzea murmure încurajatoare.

Deveni conştientă de mirosul cald de mosc, mirosul de piele de bărbat. Tess căută să obţină mai mult din bogăţia lui, apropiindu-se pînă ce gura ei atinse gîtul unui bărbat.

Cu un singur braţ eliberat, ea se vînzoli în cearceafurile păturii, simţind nevoia de a fi mai aproape. Sfîrcurile i se întăriră de plăcere şi oftă, aproape aţipind la loc. Dar chiar cînd începu să moţăie, degetele ei mai trecură o dată prin onduleurile lungi ale părului lui. Lung, moale... lung..., în loc de scurt şi creţ!

Ochii i se deschiseră larg; intră în panică,

văzînd un gît puternic şi musculos, un piept acoperit cu un păr creţ, roşcat-închis, sub o cămaşă bleu. Ridicîndu-şi încet privirea, văzu trăsăturile unor fălci bine conturate, un nas puternic, drept, o sprînceană arcuită şi gene dese. Îi observă gura plină şi senzuală, părul lung, des.

O parte a chipului lui era plină de cicatrice.

– O, Doamne! strigă Tess ascuţit. Se sprijini cu palma în pieptul lui, încercînd să se ridice. Dar era atît de slăbită, încît căzu la loc pe el.

Ian se trezi şi o privi în ochii albaştri, adînci, văzînd acolo confuzia şi stînjeneala. Apoi privirea i se plimbă pe trupul ei, observîndu-i sfîrcul întărit şi felul în care şoldul ei îi apăsa bărbăţia, prin pătură.

– Te rog, şopti ea răguşit, dă-mi drumul.

Îşi deschise braţele şi ea se rostogoli pe spate, trăgînd în sus de pătură.

– Ce...?! ţipă ea uimită.

– Te-am găsit în smîrcul mlăştinos. De fapt, cîinele te-a găsit. Ian îşi trecu mîna mare peste chip, într-o mişcare ostenită. Noaptea ai avut febră mare. Cum te simţi?

– Slăbită. Trase de cearceaf, reuşind să-l ridice. Încercă să zîmbească: Ridicol.

– Da, mormăi Ian, mînia crescîndu-i, pe măsură ce se trezea. Asta-i destul de adevărat! Ce făceai acolo, la lăsarea întunericului? Nu te-am

avertizat că e primejdios?

Tess era prea atrăgătoare, aşa cum stătea întinsă pe spate pe albeaţa rigidă a cearceafurilor. Gîndul la cît de aproape fusese de o boală serioasă sau de moarte, îl cutremură într-un fel care nu-i plăcu.

– Am pierdut noţiunea timpului, se bîlbîi ea, dîndu-şi la o parte părul din ochi. Şi am auzit un sunet... un miel. Îşi ridică privirea. Trebuia să fac ceva. Era prins în cursă.

– A, da! Grozavă scuză! Ian se ridică în capul oaselor şi dădu la o parte cuverturile. Salvezi un miel şi te prinzi tu în cursă! Şi dacă n-aş fi venit eu... dacă prostuţul ăla de cîine n-ar fi alergat după mirosul tău... De ce naiba te-ai dus acolo? Respira greu, încercînd să-şi controleze emoţiile.

Cu dificultate, ea răspunse:

– A fost o aniversare... nefericită pentru mine, spuse ea, întrebîndu-se de ce avea nevoie ca el să o înţeleagă. Doi ani.

Ian stătu nemişcat, apoi se aplecă spre ea şi îi apucă cu blîndeţe încheietura mîinii, întorcînd la lumină cicatricele fine.

– Aşa de nefericită? întrebă el amabil.

Înghiţi greu, cînd văzu lacrimile umplîndu-i ochii albaştri ca marea.

Ea clătină din cap şi apoi izbucni:

– Am vrut şi eu să mor... el m-a părăsit... ei

m-au părăsit... atît de – cuvintele îi erau înăbuşite de disperare şi mînie – ...singură.

Cu un sunet de nerăbdare, el se aplecă, lungindu-se pentru a o lua în braţe.

– Haide, lassie, îi şopti el în păr. Te rog, spune tot.

Era atît de cald, atît de reconfortant. Chiar şi mirosul lui era odihnitor şi mîngîierile braţelor mari îi produceau emoţii de o mare intensitate. Plînse în hohote pe umărul lui.

Nefiind conştient de fiorul ce-l străbătea, Ian încercă s-o liniştească, depunîndu-i uşoare sărutări pe tîmple. Ea se strînse mai aproape dintr-un instinct primar. Cînd îşi înălţă bărbia, el îi atinse gura aceea ademenitoare şi ea suspină.

Era un sărut de recunoaştere, nu unul străin. Fierbinte şi dulce, buzele i se mişcau încet, dezmierdător şi o alină, pînă ce ea se simţi în siguranţă. Pentru moment, el o încurajă, lăsînd o şansă pentru amîndoi. Limba lui căută intrarea şi exploră, dezmierdînd. Respiraţia i se îngreună şi pulsul ei se acceleră, făcînd-o să ameţească. Dar după cîteva secunde, Ian se retrase: voia mai mult decît sărutări, dar starea de slăbiciune a lui Tess îl opri.

Îşi lăsă privirea asupra ei şi ea fu copleşită de frumuseţea ochilor lui verzi, limpezi. Un val de slăbiciune o trecu şi ea se lăsă în braţele lui. Dacă

atunci şi-ar fi ridicat privirea, ar fi văzut în ochii lui tandreţea.

Tess dormi cam o oră. Ochii îi erau îngreunaţi, dar se deschiseră totuşi şi clipiră. Ian stătea în picioare, în faţa ei, ţinînd în mîini ceva ce părea un tricou de fotbalist, uriaş.

– Ne jucăm de-a îmbrăcatelea pentru domnul doctor? Acum chiar îi zîmbea! Era un zîmbet pe o singură parte şi un pic cam nesigur, dar cu certitudine era un zîmbet. Vrei să te ridici în capul oaselor?

Mîna lui caldă îi susţinea umerii, ajutînd-o să se ridice. Simţi cum atingerea lui o străbătu ca un curent electric, trezindu-i interesul senzual, pe care credea că nu mai e în stare să-l simtă.

Tess continua să-şi ţină privirea coborîtă, verificînd dacă mai ţinea pătura în locurile *strategice.*

Ian îi conduse o mînă, apoi pe cealaltă prin mînecile largi şi Tess tremură cînd degetele lui o atinseră. Îi privi fluturarea uşoară a coamei de păr roşu, cînd se aplecă să înfoaie pernele. Mirosul lui era masculin. Umplea aerul din jurul ei.

Degetele lui atinseră în treacăt ceafa cînd îi

scoase părul prins sub gulerul tricoului. Nu se putu abţine să nu îl frece puţin între degete, aşa mătăsos cum era.

Doctorul MacInnes era un bărbat amabil, cam grăsuţ, cu o claie de păr argintiu şi cu sprîncene cărunte. La fiecare stadiu al examinării scotea sunete grave din gît şi, într-un tîrziu, tuşi puţin ca să arate că a terminat.

Ian se plimbase nerăbdător în hol, cît doctorul o examina pe Tess. Cînd uşa îi fu deschisă, el intră, cu o privire întrebătoare pe chip.

– Cum te mai simţi acum?

MacInnes îşi plimbă privirea lui de doctor asupra obrazului lui Ian.

– Nu te îngrijora de mine, Hamish, spuse Ian. Intră nerăbdător în cameră şi se aşeză la capătul patului. Cum se simte lass?

Hamish MacInnes îşi îngădui un zîmbet. Observă că Ian era interesat de altceva decît de propriile necazuri. Asta era destul.

– Febra a fost rezultatul hipotermiei, aşa cum te-ai gîndit, afirmă doctorul. Acum o să-i dăm tratamentul obişnuit. Ai îngrijit-o de minune, Ian. O licărire îi aprinse ochii. Poate am să te recomand în consiliul pentru urgenţe.

Tess auzi schimbul de replici dintre cei doi bărbaţi şi îşi dădu seama că îi lega o lungă prietenie.

– Poate o să căutăm un doctor care să stea weekend-urile pe insulă, ameninţă Ian grav, deşi Hamish fusese medicul familiei de patruzeci de ani şi ar fi fost nevoie de ceva mai mult decît o armată pentru a-l muta din loc.

Hamish îl privi pe bărbatul pe care-l cunoştea de o viaţă şi văzu că într-un fel mersese prea departe. Era aici ceva mai mult decît bănuise el. Atunci redeveni omul-doctor.

– Odihnă la pat, trei-patru zile. Starea aceasta o să se transforme într-un gît inflamat şi o congestie, deşi am să-ţi las un antibiotic. Dacă va apărea şi o tuse puternică sau o respiraţie grea, trebuie să mă sunaţi imediat. La început o să fie cam slăbită, din cauza febrei. Multe lichide. Leag-o de pat dacă e nevoie, dar ţine-o acolo. Dacă revine febra, chemaţi-mă.

– Doctore! Tess fu scandalizată de tratamentul de care beneficia, de parcă ar fi fost invizibilă; ura ideea de a i se încredinţa lui MacLeod răspunderea pentru ea. Aş vrea să merg acasă. Stau vizavi şi mă simt bine. Cu siguranţă pot să am grijă de mine.

Doctorul MacInnes se încruntă la ea şi îşi aminti de cicatricele de la încheieturile mîinilor.

– Lassie, ai auzit vreodată de hipotermie? Ştii că ai trecut pe lîngă moarte? întrebă el sec. Dacă nu ai fi fost găsită la timp şi dacă Ian nu ar fi ştiut

cum să te îngrijească şi cum să-ţi scadă febra nu ştiu, zău, cum ai fi supravieţuit. O privi cum absoarbe informaţiile şi răsuflă uşurat, văzînd că înţelegea. Îi luă palma. Împinge, îi ceru el.

– Ce... ce? Era uimită, încă şocată de ce i se spusese.

– Vreau să mă împingi cu forţă, mînă în mînă. Cînd ea ezită, el îi ceru: Fă-o!

Sprîncenele lui stufoase se împreunară.

Aşa că o făcu. Chiar şi Tess putea recunoaşte că nu avea forţă în mîini. Încercă din nou, cu un efort agonizant, dar nu putu mai mult.

– Trei sau patru zile la pat, diagnostică doctorul cu hotărîre. Îl privi pe Ian. Dacă ai vreo problemă cu acomodarea fetei, voi solicita o soră medicală.

Ian se ridică în picioare.

– Nu, nu poate fi vorba de aşa ceva, Hamish. Am să am eu grijă de ea, fără nici o discuţie. Ai priceput?

– Da, răspunse Hamish fericit. Am priceput.

Capitolul 3

În secunda în care Ian se întoarse, după ce îl condusese pe doctor, Tess începu să protesteze.

– Mă duc acasă!

– Nu, răspunse el.

Ea se luptă să se ridice într-un cot.

– Vorbesc serios, laird MacLeod...

– Ian, o întrerupse el cu o înclinare a capului.

– Ian, se corectă ea. Mă duc acasă.

– Ai auzit ce-a spus doctorul. În cîteva zile ai să fii în putere să ai grijă singură de tine.

Ian adună prosoapele umede şi murdare, răspîndite pe podea, ca o cameristă îndatoritoare,

păşi în baie şi le îngrămădi în coşul pentru rufe *murdare.*

– Nu pot să deranjez. Dacă mă ajuţi să ajung acasă, voi aranja să chem o soră medicală, spuse Tess cu hotărîre, încleştîndu-şi pumnii şi dorindu-şi să aibă mai multă putere.

– Nu înţelegi. Ian se înapoie în dormitor. O privi direct în ochi, punîndu-şi mîinile în şolduri. Dacă ziarele dau de afacerea asta, n-o să ne lase în pace săptămîni de zile. N-ai idee despre ce fel de lucruri pot să scrie, despre tine, despre mine, despre noi împreună. Singura cale de a salva situaţia este să prevenim bîrfa. Nu eşti bolnavă. Niciodată n-ai fost bolnavă. N-ai fost niciodată în casa mea noaptea. Callie, femeia care face curat pentru mine, vine în weekend. Deşi e discretă, nu e nevoie să o amestecăm. Pînă atunci o să fii acasă. Ea îşi ridică privirea, uimită de hotărîrea lui fermă. Dacă vrei să mă răsplăteşti pentru că ţi-am salvat viaţa, făcu el o pauză, mînios pe sine, pentru că ştia că ăsta era şantaj, atunci eşti invitata mea. În cîteva zile ai să uiţi de asta. Dar acum, dacă chemi o soră medicală, o să iasă prea multe vorbe. Adăugă cu un glas monoton, obraznic: Eu sînt subiectul favorit de bîrfă zilele astea. Am avut parte de reporteri şi de şoapte tot anul trecut, ca să nu mai *spunem* că *eşti prea* slăbită, ca să faci faţă unui personal medical.

Deci, ai să stai aici pînă ce doctorul ne spune că eşti bine şi amîndoi sîntem protejaţi. Hamish ştie şi el asta. N-avem de ales, lass.

Tess îl privi cu neîncredere. Era atît de obişnuită ca să aibă propriul control asupra vieţii ei.

– Vrei să spui că, efectiv, ai încerca să mă opreşti să mă întorc acasă?

– Da, răspunse el. Aşa e mai bine. Apoi clipi din ochi spre ea: Şi fac o supă de pui şi orz grozavă!

Tess nu era fericită. Niciodată nu se mai simţise atît de neajutorată şi singurul lucru pe care-l putea face pentru a remedia situaţia era să doarmă. Ian îşi făcea apariţia cu o regularitate stînjenitoare, atunci cînd avea nevoie de ajutor la baie, sau să mănînce. Tremura la gîndul că el o cronometra, căci de îndată ce îndepărta cuverturile, el apărea să o ajute. Şi îşi asumase într-un fel sarcina de a fi un servitor favorit, purtîndu-se de parcă rostul vieţii lui ar fi fost să-i îndeplinească toate dorinţele.

O înnebunea.

Ura ideea de a nu mai avea control asupra vieţii ei şi, mai ales, ca acesta să-i fie încredinţat

altcuiva, adică lui Ian MacLeod. Era furios, impunător, hotărît şi se implica. Dar se comporta şi într-un fel în care o uimea total. Devenise un înger, era sigură. Un înger deghizat, pentru că nu scăpase de metodele lui îndrăzneţe, dar acum le folosea ca să se asigure că ea îşi bea sucul, că îşi termina mîncarea şi îşi lua medicamentele. O aproviziona cu cutii de pînze şi o distra noaptea, jucînd cărţi sau privind împreună la televizor, mîngîindu-i blana moale a lui Duke. De ce? se întrebă ea.

Intimitatea deplină o enerva, deşi el o trata atît de impersonal, încît ea abia dacă avea motiv să se supere din cauza atenţiilor lui, totul fiind îndeplinit pentru confortul şi bunăstarea ei. Nu era vina lui că, cu cît se simţea ea mai bine, cu atît începea să se gîndească la trupul lui puternic, frumos.

În casă, el purta cămăşi flanelate sau maiouri moi, cu mîneci lungi. Pe sub ele, muşchii lui se contractau la fiecare mişcare. Ea părea că aşteaptă aceste momente, ca un copil o prăjiturică.

Corpul ei reacţiona într-un fel în care nu era obişnuită şi nu-i plăcea. Ce prostie, se gîndi ea. Era doar din cauză că era prea slăbită.

Ian îi susţinea ceafa cînd ea sorbea pahare nenumărate de apă. Se obişnuise cu atingerea lui. Îi verifica pulsul şi temperatura, o ducea pînă

la uşa băii şi aştepta afară ca un gentleman, cum nu pretinsese că este.

Cînd Tess se văzu schiţîndu-i portretul cu degetul pe cuvertură, ştiu că era în bucluc.

– Ai familie sau prieteni pe care vrei să-i anunţăm? o întrebă el odată. Ea păru uluită. Ca să-i anunţăm că te simţi bine, încheie el.

Răspunsul ei fu o licărire de zîmbet.

– Nu. Ştiu că mă descurc singură.

– Nu cred că am mai cunoscut un pictor vreodată, îi spuse el.

Tess făcu o grimasă.

– Unul care nu pictează... momentan.

– Nu? întrebă el, încercînd să nu insiste prea mult, deşi dorea să ştie totul despre ea.

– Nu.

– Nu prea mi-ai povestit despre asta. Ochii lui verzi o priveau tandru. Cînd ai fost bolnavă, tot strigai pe cineva cu numele de Ben.

Tess îşi feri privirea, cu o expresie de tristeţe pe chip şi Ian se urî că a făcut-o să-şi amintească. Abia deschisese gura să-i spună că nu era treaba lui, cînd se întoarse spre el.

– Ben a fost soţul meu, spuse ea încet. A fost omorît, împreună cu copilul nostru, într-un accident de maşină.

– Doamne sfinte! spuse Ian, cu ochii plini de compasiune. Îmi pare rău, Tess. Nu trebuia să fi

întrebat.

– Nu, e în regulă. Ea îşi şterse o lacrimă. Au trecut doi ani. N-am mai vorbit de asta.

– Ce vîrstă avea copilul? întrebă el blînd, gîndindu-se cît de dificil trebuie să-i fi fost după aceea să trăiască.

Tess îl privi şi clipi.

– Nu era născut încă. Avea doar şase luni.

Ian îşi pierdu răsuflarea, îi căută mîna şi o strînse tare.

– Rănile mele par aşa de mici, în comparaţie cu ale tale.

Tess îi zîmbi trist şi dădu din umeri.

– Rana e rană. Îşi aplecă puţin capul: Te deranjează rău cicatricele tale, nu?

Mîinile lui alunecară într-o parte şi Tess regretă că-l întrebase.

– Nu semnele, sau obrazul. Ştiu că se va repara. Îşi întoarse faţa. Nu puteam suporta mila, cînd oamenii mă vedeau prima dată. Am avut o femeie... dar nu şi după asta. Trebuie să recunosc că pînă şi familia mea se simte stînjenită. Se lăsă pe spate şi o privi apreciativ. Dar tu nu m-ai privit în felul ăsta. De ce?

– Şcoala de artă, bănuiesc. Toţi sîntem doar nişte forme şi figuri fizice, Ian. Variaţiile ne fac interesanţi, ne arată pe unde am fost. Nu e nici o ruşine în cicatricele alea. Le-ai cîştigat, salvînd

două vieţi.

Ian o privi uimit, gîndindu-se la iadul prin care trecuse ea, la cicatricele de la încheieturile mîinilor.

– Eşti o femeie remarcabilă, Tess Hartley. Mă întreb dacă ştii lucrui acesta.

Tess roşi şi-şi plecă privirea pe tabla de şah, simţindu-se stînjenită de compliment. Părea foarte... personal, sau poate era doar expresia de pe chipul lui cînd o spusese.

În final mută calul şi îşi ridică capul, zîmbind.

– Şah, Prea Înălţimea Voastră.

El ridică o sprînceană şi studie tabla, gîndindu-se la sînii ei frumoşi, liberi, subliniaţi de fiecare mişcare prin jerseul pe care-l purta. Îşi făcu mutarea.

– Şi mat... cred, yankeule.

– Drace, mormăi ea, zîmbetul pierindu-i.

– Da... şi mai mult chiar.

Cînd ea se mută acasă, lui Ian începuse să-i fie dor de ea. Devenise deja o parte din viaţa lui cea nouă. Se trezise că era nerăbdător să o vadă în fiecare dimineaţă, s-o atingă aşa cum avea nevoie ea.

Nu, era mai bine că era plecată. La urma urmei, raţionă el, n-aveau multe în comun.

Tess robotea în căsuţa ei, ridicînd şi punînd la loc lucruri, revăzînd de nenumărate ori schiţe, apoi ducîndu-se la fereastră, ca să se uite pe geam. Sfîrşitul unei alte sîmbete, se gîndi ea, urmărind postura înaltă, subţirică a menajerei lui Ian, care mergea pe cărarea ce ducea la drum, în lumina albastră a apusului..

Nu încetase să se gîndească la el de cînd se întorsese acasă. Un bărbat atît de puternic, de mare şi totuşi atît de sensibil. Îşi aminti noaptea în care o sărutase şi dorise mai mult. Aprinzînd o lampă veche, o puse pe pervaz, dorindu-şi ca lumina să-l atenţioneze. Ei, se gîndi ea, întorcîndu-se să urce treptele, unele lucruri erau menite să se întîmple, iar altele nu.

Cînd Ian văzu lumina în fereastra de vizavi aruncă furca şi începu să alerge într-o cursă nebunească. Inima îi zvîcnea în piept şi îşi spuse că nu putea să fi fost acolo de mult timp, fără să o fi văzut.

Uşa din faţă se deschise, trîntindu-se de perete şi închizîndu-se în urma lui, dar el trecuse

deja de bucătăria goală, strigîndu-i numele. Cum nu o văzu, alergă înapoi la scări, pe care le urcă cîte trei. Pe palier văzu uşa deschisă a dormitorului ei. Fără a se opri, trecu în cîteva secunde şi de acea uşă. Cum stătea lîngă pat, Tess se răsuci la auzul paşilor lui. Avea un prosop legat la cap şi un capot lung, de mătase, de culoarea piersicii. Gura i se rotunjise într-un „o" de surpriză şi obrajii îi erau îmbujoraţi.

– Tess... îi rosti Ian numele dezmierdător. Ce este? Care-i problema?

– Ce problemă? întrebă ea plină de confuzie.

– Lampa, lass! Se încruntă exasperat. Lampa de la fereastră.

– Da, spuse ea, căutînd o scuză, stînjenită să-i spună că fusese doar un gest romantic.

– E semnalul cînd pe insulă e vreun pericol. Nu ţi-a spus nimeni?

Tess clătină din cap şi prosopul începu să alunece. Cînd îşi ridică mîinile să-l prindă, cordonul de la halat se desfăcu îndeajuns ca să dezvăluie decolteul adînc.

Ochii lui Ian erau aţintiţi pe corpul ei. Tess simţi căldura acestei priviri de-a curmezişul camerei şi îngheţă. După un moment începu să tremure.

– Nu e... nici o problemă? întrebă el precaut, aşteptînd ca ea să scuture a doua oară din cap.

Ian înaintă pînă ce fu la numai cîţiva centimetri

distanţă de ea. O privi în ochi cu o intensitate arzătoare. Se întinse după eşarfa ei şi o trase uşurel.

Tess fu uimită, dar nu-l opri. Marginile de mătase se desfăcură, lăsîndu-i expus corpul.

Ochii lui mai clipiră o dată şi cu degetul schiţă o linie, încetinel, de la umăr spre buric. Acolo, privirea lui se topi. Ea respiră întretăiat, nemişcată. Era atît de atent. Circular, se afundă şi alunecă mai jos, în timp ce respiraţia ei devenea mai grăbită. Fascinat, el urmări tremurăturile care se creau la suprafaţa pielii, cu fiecare mîngîiere a degetelor lui. În final, el atinse triunghiul negru de cîrlionţi pufoşi dintre coapse. Abia crezîndu-şi îndrăzneala, se apropie mai mult, aşa încît hainele lui se frecară de goliciunea ei. Degetele lui lungi se strecurară prin părul ondulat de jos, înainte de a o desface, descoperind o umiditate care îl făcu să aibă o respiraţie neregulată. Pe deasupra cămăşii simţi cum sfîrcurile ei se întăresc şi îşi băgă cealaltă mînă pe dedesubtul rochiei, cuprinzînd-o de mijloc.

Totuşi, nu schimbaseră nici un cuvînt, nici un sărut... doar zgomotul respiraţiilor lor agitate în liniştea camerei.

Cînd limba ei roz năvăli afară din gură pentru a-şi umezi buzele pline, cînd îşi lăsă capul pe spate, abandonată, Ian ştiu că trebuia să o guste.

Dar, mai întîi, el dorea să obţină mai mult din răspunsul ei seducător. Iubea simţirea fierbinţelii ei, umidităţii ei. Iubea faptul că putea obţine de la ea un astfel de răspuns, indiferent de felul în care arăta chipul lui şi, chiar fără sărutări sau mîngîieri preliminare. Simţea dorinţa ei prin fiecare por al pielii lui, în aerul pe care-l respira. De cînd nu mai fusese cu un bărbat?

Tess nu putea crede ce se întîmpla! Se simţea expusă într-un fel care nu avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea. Foamea îi aprindea sîngele şi urla pe dinăuntrul ei. De ce oare nu-i păsa?

Deşi ochii îi erau închişi, expresia de pe chipul ei era blîndă şi visătoare. O urmări cum e cuprinsă de o îmbujorare de dorinţă de la sîni în sus, pînă spre obraji. Degetele lui conturară forma feminităţii ei, aflîndu-i mugurul umflat, care o făcu să scoată un geamăt de dorinţă. Cu blîndeţe, cu atenţie, mîngîie circular locul de acolo, dezmierdînd uşurel, pînă ce ea se împinse spre el. Zîmbi de satisfacţie cînd ea închise ochii şi respiră întretăiat.

O, Doamne! Ce plăcere îi făcea şi de ce oare îl lăsa? Niciodată nu mai fusese atît de eliberată, atît de în afara propriului control. Să se reţină din a-şi striga dorinţa era tot ceea ce putea face.

Ian îşi strecură un deget adînc înlăuntrul ei, cu degetul mare frecînd în sus şi în jos. O privi în

ochi cînd ea strigă, convulsionîndu-se lîngă el. Mişcările lui îşi încetiniră ritmul, dar nu încetară, iar ochii ei se închiseră iar, sînii ei frecîndu-se de cămaşa lui, cu fiecare respiraţie dînd naştere unei atingeri torturante.

Într-un tîrziu, el se aplecă spre buzele ei pline, uşor deschise. Mai întîi limba lui trasă o linie delicată pe buza de deasupra şi ea începu să tremure. Apoi gura lui o cuprinse pe a ei, cu o foame reţinută, aşteptînd doar răspunsul ei. Acesta veni cu un alt geamăt şi se apropie şi mai mult, pînă ce nu mai exista nici un centimetru care să-i despartă. Pumnii ei se desfăcură şi palmele îi înlănţuiră ceafa, cutreierînd prin părul lui des.

– Tess, ai gust de mere proaspete şi de miere, murmură Ian.

Gura lui moale şi plină, plimbîndu-se înfometată pe a ei, o aduse pe Tess pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Era uluită de amploarea dorinţei ei, ameţită din cauza senzaţiilor pe care buzele lui le trezeau în sufletul ei.

– Voiam să văd cum arată gura ta după ce e bine sărutată, zise el. Tot timpul cît ai fost bolnavă m-am gîndit la asta. Vrei asta? şopti el. Vrei să...? Nu putea s-o spună, nu putea să găsească curajul s-o întrebe dacă pe el îl voia.

Cu privirea ferită şi cu obrajii arzînd de sfială, imprimă capului o mişcare de aprobare repezită.

– Nu aşa, lass, spuse el, cuprinzîndu-i tandru obrazul în palmă. Amîndoi sîntem oameni. Eşti încîntătoare şi pătimaşă. Nu regret lucrurile acestea.

Tess privi lung în ochii lui strălucitori, pînă ce o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Atunci vrei să plec? întrebă el.

Ochii ei se măriră de spaimă. Timp de un minut scutură din cap şi inspiră profund.

– Atunci cum să fie, lass?

Trebuia să fie sigur.

– Pe tine te vreau, veni un răspuns şoptit. Cînd îşi mai dorise oare ceva mai mult?

Respiraţia lui năvăli ca o uşurare şi doar atunci îşi dădu seama că şi-o reţinuse. Bărbăţia lui întărită îi apăsă stomăcelul moale.

– Îmi spui numele, Tess?

– Da, îl imită ea cu un zîmbet uşor. Inspiră profund şi oftă încet. Ian.

– N-am fost de mult timp cu o femeie. Dar mai ştiu să mă port cu blîndeţe. Nu trebuie să te temi, nu am să-ţi fac vreun rău.

– Şi tu? întrebă ea hotărîtă. Dacă el putea fi atît de direct, şi ea putea să fie. Sînt locuri sau anumite feluri în care să nu te ating?

El îşi plecă într-o parte capul şi îi zîmbi.

– Îţi încredinţez acest corp, aşa cum e el. Sînt cicatrice multe, mai multe decît cele de pe faţă. Osul de la pometul obrazului e încă sensibil. Am

avut o infecţie prelungită. Dar dacă am să strig, îţi promit că o să fie din pură plăcere. Lucrul acesta o făcu să roşească din nou şi fierbinţeala i se adînci, cînd el continuă: N-am mai cunoscut o femeie care să se coloreze aşa frumos în obraji. Apoi el zîmbi şi, dacă mai înainte nu fusese pierdută, acum era. Te-am dorit din momentul în care părul tău s-a revărsat de sub pălăria aceea smulsă de Duke. Pe tine, Tess, cu ochii tăi trişti ca ceaţa mării.

Emoţionată profund, ea îl privi. Cînd deschise gura, vocea parcă nu era a ei.

– Acum înţeleg reputaţia ta, larg răspîndită, în legătură cu femeile de pe insulă, laird-ule. Eşti chiar irezistibil, nu-i aşa?

– Irezistibil nu, răspunse el şi chipul lui exprima o amărăciune pe care rareori permitea celorlalţi să o observe.

Tess se simţi de parcă ar fi rămas fără inimă. Îl rănise.

– Ian, la un bărbat găseşti mai multe decît un chip cu cicatrice. Eu sînt un artist. Poate sînt deosebită.

O privi îndelung.

– Tremuri, spuse el.

– Şi tu.

– Da, răspunse el cu un zîmbet stîngaci. Şi eu tremur.

– Ă..., făcu o pauză un moment şi îşi aruncă o privire peste trăsăturile chipului lui.

El îi ţinea şoldurile în mîini, degetele mîngîind cu mişcări circulare, mici. Dar în secunda următoare, Ian îi trase de pe umeri capotul şi cu mîinile înaintă spre torsul ei. Lăsă să fie străbătut de un val de excitare, pe care nu-l mai putu reţine şi inspiră scurt cînd îi văzu privirea vulnerabilă din ochi. Îşi trase puloverul gros peste cap. Purta un maiou pe dedesubt, mulat pe contururile pieptului lui. O pernuţă de păr, roşcat-închis, se ivea pe deasupra tivului de la guler.

Tess nu putu să reziste să nu-şi apese palmele pe muşchii vizibili pe sub bumbacul alb.

Cald. Puternic, înţelegător.

Mîinile lui se deplasară pe trupul ei, trimiţînd scînteieri de senzaţii prin abdomen, pînă la locul de unde porneau fiorii. Inima lui bătea sub palma ei. Tess se aplecă în faţă, respirînd profund. Mai întîi bumbac proaspăt şi săpun. Ritmul inimii se acceleră şi mai mult. Mirosea a multe lucruri: a mare şi a fire de iarbă, a bărbat şi a mosc. Era chiar şi un fin miros de piele. Cu ochii închişi, scoase limba afară pentru a-şi umezi buzele care i se uscaseră brusc.

Ea oftă în semn de bun-venit plăcerii pure a momentului. Ian rîse, ca răspuns.

– Ce sunet dulce! spuse ea în maioul lui, cu

capul încă aplecat. Palma ei apăsa uşor. Ce bine se simte la pipăit.

– Hmm, fu el de acord printr-un mormăit grav.

Degetele ei se curbară uşurel cînd alunecă spre abdomenul lui tare. După o ezitare, înaintară spre blugi, pentru a-i descoperi forma bărbăţiei.

– O, Doamne! gemu Ian în părul ei.

Mîna lui îi presa degetele puternic. Un alt geamăt şi gura lui o prinse pe a ei cu o nerăbdare, la care ea îi răspunse imediat. Braţele ei se ridicară spre umerii lui largi şi strînseră pînă ce se potrivi mai bine contururilor lui dure.

Ea nu mai cunoscuse o asemenea excitare. Un strigăt de plăcere şi frustrare se eliberă, pentru a fi înăbuşit de sărutul lui Ian care se lipea strîns de ea, frecîndu-se înainte şi înapoi.

Degetele ei traseră de maioul lui în sus pînă ce intră în contact cu pielea lui. Buricele degetelor păreau electrizate în mişcarea de conturare a muşchilor şi a coastelor.

Ian îi sărută buzele umflate, obrajii şi ochii cu mişcări circulare, leneşe. Gura şi limba lui descoperiră ritmul inimii ei la baza gîtului şi desenară clavicula, în acelaşi timp cuprinzîndu-i sînii şi oftînd uşor. Începu un masaj ritmic.

Cînd gura lui fu atrasă de sfîrcul ei, Tess simţi cum genunchii i se înmoaie şi pulsaţia devine înnebunitor în zona de la furca picioareior.

– Da, şopti el înfierbîntat.

Gura lui cuprinse miezul ei sensibil şi ea strigă din nou.

Retrăgîndu-se uşor, îşi scoase maioul cu o mişcare bruscă. Era un bărbat magnific, cu un piept lat şi cu o talie îngustă. Ochii ei se măriră la vederea muşchilor de pe piept şi de pe braţe. În secunda următoare, Ian o luă blînd de umeri şi o împinse spre pat, culcînd-o pe spate.

El îşi scoase blugii, etalîndu-şi bărbăţia în toată splendoarea ei.

Ca şi faţa lui, partea stîngă a corpului era perfectă, dar piciorul drept era brăzdat de multe cicatrice urîte, de la şold la gleznă. Două dintre ele erau liniile făcute de scalpel de la operaţiile de refacere, dar majoritatea erau arsuri. Totuşi, avea picioare lungi şi musculoase, frumos modelate. Dori să-şi plimbe mîna pe ele.

– Deci, vezi, o ţintui tot timpul cu privirea îngrijorată Ian. Te-am avertizat că sînt cicatrice.

Tess se ridică în coate şi cu privirea îl măsură de sus pînă jos. Dar, pentru ea, cicatricele acelea întunecate reprezentau un moment în care Ian alesese să pună totul în balanţă, pentru a salva pe cineva. Fiecare semn îl făcea mai atrăgător pentru ea, o femeie care învăţa iar să iubească viaţa.

Tess se întinse spre şoldurile lui şi depuse un

sărut cald, uşor, pe vîrful bărbăţiei lui întărite, obţinînd un geamăt lung din partea lui. Nu mai fusese de mult cu un bărbat, dar nu însemna că nu are experienţă în ceea ce-i făcea plăcere unui bărbat. Zîmbind, îl linse o dată cu îndrăzneală, mai înainte de a depune sărutări de o parte şi de cealaltă. Îl cuprinse cu buzele şi frecarea îi produse lui un tremur puternic. Alte momente de încîntare trecură la atingerea buzelor ei, a dinţilor şi a limbii, preţuind fiecare sunet torturat scos de el. La sfîrşit, ea se trase înapoi pentru a presăra sărutări pe şoldul drept, atingînd fiecare cicatrice ce o întîlni.

Erau încă roşii, dar le alină pe fiecare.

– Ah, Tess. Încă o dată. Verdele lucitor al ochilor lui era intensificat de tandreţe, cînd o mînă îi coborî între coapsele ei albe. Îi sărută gîtul şi şopti răguşit: Încă o dată...

Degetele lui se mişcară înnebunitor pe carnea moale, umedă, înfierbîntată şi ea se convulsionă.

El îi desfăcu coapsele şi în momentul următor fu adînc în interiorul ei, muşchii ei mişcîndu-se în jurul lui ca o catifea topită, strîngînd, dezmierdînd. El gemu de extaz şi împinse, afundîndu-se mai mult în ea. Era atît de strîmtă, atît de fierbinte!

Gura lui o căută pe a ei cu un sărut nesfîrşit şi ea se întinse, dorindu-l şi mai mult. Ascultînd, cu ochii închişi, se desfăta cu sunetele respiraţiei lui

grăbite. Începu să se mişte încet, retrăgîndu-se pînă la limita unei simple atingeri, umplînd-o apoi. Fiecare punct de contact era electrizant, fiecare părticică a frecării o trimitea pe o treaptă mai sus a excitării.

Tremurînd, gemînd uşor, ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi îl prinse strîns, limbile lor duelîndu-se. El se mişcă mai repede, mai repede, mai adînc decît credea că e posibil. Se roti pînă ce ea ajunse deasupra, depărtîndu-i picioarele în lateral.

Nu este un puştan, se gîndi Tess cu uimire, răsuflînd greu. El zîmbi şiret, transpiraţia curgîndu-i pe la tîmple.

Era prima dată cînd vedea un zîmbet adevărat luminîndu-i chipul, un zîmbet plin şi larg, fără gîndul de cum i-ar putea afecta înfăţişarea. Dinţii se zăriră albi într-o străfulgerare.

O făcu să-i răspundă cu un zîmbet şi Ian se întrebă dacă mai văzuse vreo femeie mai frumoasă. Era îmbujorată, iar părul lung, întunecat îi cădea umed pe gît şi pe umeri. Ochii ei erau nişte ochiuri de apă adînci, iar gura tandră, mărită, cerea sărutări. Mîinile lui se ridicară după sînul ei şi se arcui în sus pînă ce ea oftă de mirare.

– Oh, Ian! Atît de... plin... atît de adînc!

Mîinile ei îi apăsau pieptul, alunecînd peste sfîrcurile sensibile. Apoi ea flexă şoldurile şi sus-

pină de parcă emoţiile ar fi fost dintr-o dată prea puternice. Neajutorată, ea se mişcă încă o dată şi încă o dată, găsind un ritm care îi mulţumea pe amîndoi, pînă ce el gemu, strîngîndu-i picioarele şi rostogolindu-se încă o dată. De data aceasta era în punctul limită al controlului, dîndu-i genunchii în lateral şi împingînd mai repede, pînă ce Tess îşi suspină tare plăcerea. La sfîrşit, Ian strigă ca un sălbatic şi se cutremură de parcă ar fi ajuns în raiul dulce.

Tess se trezi în noapte şi descoperi braţe calde, reconfortante în jurul ei şi fu cuprinsă de o asemenea emoţie, încît fu speriată. Groaznic de speriată.

Şi ce daruri îi făcuse, se gîndi ea, cînd i se dăruise! O făcuse să se simtă iubită, dorită atît de mult, cînd nu se gîndea să mai cunoască o astfel de experienţă. Şi ştia cît de dificil trebuie să fi fost pentru el să se lase cercetat. Era prea conştient de chipul lui, de cicatricele lui. Totuşi, îşi împărţise cu ea vulnerabilitatea.

Îl iubise pe Ben intens şi devotat. Dar niciodată nu simţise sălbăticia pasiunii pe care o stîrnise Ian în ea. O asemenea plăcere rară şi exotică

la o simplă atingere. Focuri sălbatice.

O copleşea.

Mişcîndu-se încet, atent, ea îşi ridică de pe umărul lui capul şi îşi întoarse faţa spre curbura făcută de braţ şi de corp, umplîndu-şi plămînii cu mirosul lui. Transpiraţie şi bărbat... era atît de excitantă combinaţia, încît o trecu un mic fior. Ochii verzi, strălucitori, o cercetau de pe un chip fără nici o expresie şi ea roşi stînjenită. Cu buzele desfăcute, deşi n-avea idee ce avea să spună, se trezi cu buzele lui apăsînd, lăsîndu-i doar timp să mai scoată un sunet grav, murmurat.

Trăgîndu-i corpul deasupra lui, Ian îşi prinse sexul între picioarele ei. Cu un oftat abia rostit, îi apăsă coapsele cu mîinile, pătrunzînd.

Se lipiră unul de altul, împărţind sărut după sărut, limbile lor explorînd, încîntînd, mîinile dezmierdînd. Tess flexă coapsele, incapabilă să stea liniştită. Se agită pînă ce simţi cum bărbăţia lui întărită se instalează acolo unde avea nevoie. El începu să o muşte de buze şi de gît, coapsele ei moi torturîndu-l în tot acest timp cu fiecare mişcare.

– Ştii cum îmi apari tu mie? o întrebă el abia respirînd, trecîndu-şi obrazul aspru, cu cicatrice, de moliciunea corpului ei. Ştii cît de încîntătoare?

– Ian, îi oftă ea numele, lacrimile arzînd sub pleoape. Îi era recunoscătoare pentru aceste momente. Se simţea vie, aşa cum nu se mai simţise

în aceşti doi ani interminabili şi această nouă viaţă o făcea să se simtă fericită şi fără griji.

Cu un zîmbet abia schiţat, el confirmă ceea ce văzu în ochii ei: foame, dulceaţă. Într-o bruscă mişcare de rostogolire, ea fu sub el, cu faţa în jos. El îi trase mîinile deasupra capului şi le ţinu pe amîndouă. I le întinse pînă la tăblia patului şi îi încolăci degetele într-o strînsoare fermă.

– Nu te desprinde, îi şopti el, trasînd cu limba cercuri, trimiţînd valuri de senzaţii în josul şirei spinării, în centrul palmelor ei, chiar şi în arcuirile tălpilor. Apucînd o pernă, o împinse sub abdomenul ei, pentru a-i ridica şoldurile mai sus.

Îi ridică părul de la ceafă şi aşezîndu-se între picioarele ei, îşi apăsă sexul de coapsa ei. Apoi sărută linia părului, mozolind, muşcînd încetişor.

Coborîndu-şi corpul în V-ul format de coapse, Ian o mîngîie cu degetele. Era de parcă ar fi numărat fiecare vertebră. Cînd ajunse la gropiţele perfecte din fesele rotunde, petrecu mult timp să le sărute. Însemnă carnea dulce cu muşcături mici, seducătoare şi sărutări moi, înainte de a ajunge mai jos. Explora în continuare, pînă ce găsi locul cald care se topea sub atingerea lui...

Capitolul 4

Dimineaţa veni prea curînd. Tess stătuse întinsă, trează, în braţele lui Ian, aproape o jumătate de oră. Deşi savura fiecare moment în care era aproape de el, se forţa să fie realistă. Într-un moment de slăbiciune se abandonase singurătăţii şi dorinţei fizice.

Întreaga săptămînă, cît fusese acasă, el ocupase toate gîndurile ei. Era într-adevăr un bărbat gentil şi amabil. Dar de cînd se întorsese, ascultase mai atent poveştile spuse de localnici. Ian MacLeod era unul dintre răsfăţaţii britanici, un intim al familiei regale, petrecîndu-şi majoritatea

timpului dintr-un an în străinătate, jucînd polo, navigînd, pescuind somon şi distrîndu-se în mijlocul aristocraţiei bogate. Era dificil să ţi-l imaginezi pe Ian, cu manierele lui grosolane, încîntîndu-i pe bogaţi şi pe cunoscuţi. Asta, mai mult ca orice, o făcu să-şi dea seama că perioada asta era doar un interludiu nefericit pentru laird-ul MacLeod.

– Tess?

Coborîndu-şi privirea, el putu să vadă cum îi clipesc genele lungi.

– Da? răspunse ea, într-un fel fără nici o corelaţie cu sunetul.

– E trecut de nouă, lass, e vremea ca eu să plec.

– Să pleci? şopti ea.

– Mda, trebuie să prind un tren la Edinburgh. Îşi trecu mîna prin părul ei, dîndu-i-l pe spate, admirîndu-i imaginea de văduvă. Mîine mi se face o operaţie.

– Ian? Se ridică deasupra lui şi îşi coborî privirea. Cît de periculoasă?

– Nici un pic, răspunse el, stăpînind efectul pe care grija ei o avea asupra lui. E în scop reconstructiv.

– Oh, spuse ea gînditoare, ridicînd cearceafurile odată cu ea, aşa cum se aşeză rezemată de perne. Aşadar, o ieşire comodă pentru amîndoi.

– E un proces cam lung, şase sau opt săp-

tămîni, continuă el grijuliu. Expresia de pe chipul ei îl îngrijora. Dar, aş vrea să te văd mai des cînd mă întorc.

Ce frază frumoasă, rutinată, se gîndi Tess în timp ce se întorcea şi privea la fereastră şi afară, pe pajişte..., oriunde, dar nu la el.

Ea, timida, excentrica artistă americană, el, băiatul de bani gata, european, dintr-o familie bogată. Nu fusese niciodată o femeie fatală şi nici el moşierul de ţară. Iar acum el, destul de firesc, va presupune că ea era gata să devină una dintre femeile care-l urmăreau pentru a avea ocazia de a împărţi cu el farmecul misterios. Va face operaţia, va fi gata să-şi reia vechiul fel de viaţă. Dar avuseseră o noapte de neuitat şi ea va preţui amintirea ei.

– O..., se vede că vom fi amîndoi destul de ocupaţi. Se concentră să oprească tremurul din glas. Şi ca să-ţi spun adevărul, nici nu ştiu dacă peste două luni voi mai fi aici.

Ian n-ar fi fost mai surprins nici dacă ea l-ar fi lovit cu ceva. Pieptul i se strînse de uluială şi fixă lung profilul ei. Oare nu simţise? Participase doar el? Cum era treaba asta?

Se coloră în obraji şi îşi înăbuşi un zîmbet. Îşi spunea că o merită. Abordase femeile în mod neglijent, chiar şi pe Fiona, gîndindu-se că riscul şi plăcerea fizică erau de-ajuns. Sincer crezuse

aşa. Acum, cînd în sfîrşit făcuse o legătură cu o femeie atît de puternică, atît de potrivită din toate punctele de vedere, se întrebă dacă şi gîndurile li se împreunaseră: ea se purta cu el, aşa cum şi el se purtase cu altele.

Trebuia să scape de acolo imediat, se gîndi el, aruncînd o privire prin cameră, ca să-şi vadă hainele.

– Ei, atunci, îşi menţinu vocea fără accente, dacă ai nevoie de ceva, Ranald e peste drum. Îşi trase pe el blugii. O să-i dea de mîncare lui Duke. Cămaşa, cizmele, mişcările îi erau mecanice. Ai grijă pe unde mergi.

Tess îşi reţinu lacrimile cu o hotărîre disperată cînd auzi zgomotul făcut de pat la ridicarea lui şi îşi dădu seama că el stătea chiar în faţa ei. Privirea ei poposi pe cămaşa lui descheiată.

Nu putea vorbi, dar cuvintele i se tot învîrteau în cap.

Spune-mi că a fost altfel pentru tine, că a contat, că eu însemn ceva şi că n-o să mă laşi să plec!

Opreşte-mă! striga inima lui Ian. Dar ea nici nu se uita la el. Inspiră profund şi îşi încleştă falca. *Aşa să fie.*

O prinse într-o îmbrăţişare, cuprinzînd-o în braţele lui puternice, copleşind-o. Ochii lui o priveau cu o intensitate înspăimîntătoare. Apoi îi pră-

dă gura cu limba pînă ce, într-un sfîrşit, ea îşi fremătă dorinţa de buzele lui şi îşi înălţă mîna spre obrazul aspru, pentru o mîngîiere tremurătoare. Asta aştepta el, de asta avea nevoie mîndria lui.

– Mulţumesc, yankeu mic. Noaptea asta a fost afurisit de bine!

Cu aceste cuvinte plecă, călcînd puternic pe scări, trîntind uşa în spatele lui.

În primele două săptămîni, Tess îşi spuse că lucrurile ieşiseră cum era mai bine. În mod sigur nu era făcută să fie amanta unui vîntură-lume. Şi dacă mai vărsa lacrimi, îşi spunea că e doar din cauză că emoţiile ei fuseseră îngropate atît de mult timp, încît trebuia să se adapteze. Totuşi, retrăia orele petrecute cu Ian. Chiar se trezea că îl aşteaptă, de parcă ar fi putut să apară în mod misterios de după colţ sau din ceaţă.

Se întrebă cum reuşise operaţia, deşi Ian îi spusese că nu avea de ce să-şi facă griji. Nu auzise nici o vorbă despre asta şi îşi dorea să aibă curajul să întrebe pe cineva de numele spitalului, dar Ian îi spusese ce simţăminte avea faţă de bîrfeli. Aşa că încercă să se mulţumească cu orice auzea din întîmplare.

La o săptămînă după plecarea lui, Ranald veni să-l ia pe Duke şi Tess simţi că nu mai poate aştepta.

– Pot să-ţi ofer o ceaşcă cu ceai, Ranald? întrebă ea. Nervozitatea ei îl făcu să dea repede din cap în semn de aprobare.

– S-a întîmplat ceva, domnişoară? întrebă el.

– Nu, mă întrebam doar cum a reuşit operaţia laird-ului.

Ranald nu era prost. Văzu pe chipul ei că fetişcana asta americancă avea un interes deosebit faţă de laird. Şi se gîndise că şi laird-ul era la fel de interesat de ea.

– Ei, flăcăul a trecut destul de bine de primele. Dar, în următoarele două luni, o să mai treacă de cîteva. Ranald sorbi un pic de ceai şi o urmări cu privirea. Acum începe, se gîndi el.

– Mă gîndeam, începu Tess, dacă aş putea să-ţi cer o favoare.

– Sigur că da, domnişoară.

Îşi răsuci mîinile în poală, dar se forţă să continue:

– Aş vrea să rămînă între noi.

El vedea cît îi era de greu şi îi fu milă de ea.

– Orice stă în puterea mea, domnişoară, şi o să rămînă doar între noi doi. Apoi văzu cum se îmbujorează.

– Mulţumesc, Ranald. Eşti foarte amabil. Res-

piră adînc. E doar... Aş vrea să ştiu ce mai face... laird-ul. Dar n-aş vrea să fac vîlvă cu asta... ca să vorbească lumea.

– N-o să fie nici un necaz, domnişoară, răspunse Ranald, bucuros că era ceva ce-i stătea în puteri să ducă la bun sfîrşit. Şi n-am să scap un cuvinţel, doar lui!

– O, nu! Ceaşca ei zăngăni pe farfurioară. Nimănui.

Ranald o cercetă încă o dată. Bănuia că avea motivele ei.

– Cum ziceţi, domnişoară.

După asta se simţi mult mai bine. Ranald îşi va ţine cuvîntul.

Iar cînd Tess făcu prima încercare de a picta din nou, o făcu pentru a imortaliza portretul bărbatului minunat...

Începu cu o serie de schiţe pe care le făcuse de pe dealul care dădea spre lac. Nu conta cu ce începea, imaginea lui era foarte clară în mintea ei.

Într-o noapte se aşeză în faţa unei pînze albe şi începu. Şi cînd începu, nu mai există oprire.

Odată cu întoarcerea la pictat, o stare de bine îi încălzi viaţa. Tess începu să înflorească. Asculta vorbele femeilor, care veneau la magazinul lui Janet, plîngîndu-se de nevoile lor legate de grija zilei, de industria pe timp de iarnă, de traiul băr-

baţilor în afara sezonului; unii nu se mai întorceau, alţii veneau schimbaţi.

Cei care rămîneau, depindeau de economii sau de munci ocazionale, pe cînd femeile coseau sau îşi foloseau gherghefele ca să facă rost de bani. Unii căutau melci mici, negri, după care pofteau francezii, care îi numeau winkies, deşi, nici un om de pe insulă n-ar fi mîncat aşa ceva. Dar era şi asta un fel de muncă, săpatul pe ţărm ore întregi, apoi strîngerea recoltei şi aducerea ei pînă la drum după o jumătate de milă de urcat pe deal.

Tess le schiţa chipurile, plătind o taxă de şedere mică şi le asculta poveştile, necazurile.

Şi, pentru că, la urma urmei, era o americancă cu un temperament nestăpînit, începu să discute despre o idee pe care i-o dăduse ţesăturile lui Janet, cu ceva timp în urmă. În săptămînile care urmară, puse în aplicare un sistem de export al produselor de pe insulă, spre New York, prin magazinul lui Janet, cu ajutorul unui vechi prieten din Statele Unite. Era o afacere de nivel mic, dar aducea beneficii oricărei persoane care dorea ca obiectele rezultate dintr-o activitate să fie exportate. În cîteva săptămîni, Tess deveni un fel de eroină locală, mai ales că făcuse astfel încît un procent din beneficii să fie alocat fondurilor pentru centrul comunităţii, dedicat activităţilor zilnice.

Nici o afacere nu era sacră acolo, iar Janet şi Elsbeth supravegheau acest lucru cu o energie pasionantă.

Apoi, Tess înregistră ajutorul lui Ranald şi căutară împreună pînă ce găsiră cea mai mare clădire din oraş, un hotel disponibil, pe care vreun englez îl abandonase, şi putea fi închiriat pentru puţini bani. Avea nevoie numai de cîteva reparaţii, pe care bărbaţii le puteau face fără prea mare osteneală. Exista o fundaţie de bazin şi o cîmpie largă fie pentru jocul de shinty, fie pentru fotbal.

Geordie se oferi voluntar să înveţe să sculpteze pe oricine dorea să înveţe, iar Ranald spusese că va învăţa băieţii şi fetele cum să-şi dreseze cîinii tineri, folosiţi pe lîngă turmele de oi. Janet şi Elsbeth organizaseră un comitet care să se ocupe pe rînd cu gustările, iar Betty Doon dădea lecţii de gătit. O molipsire veselă cuprinse întreg satul.

Tess trebuia numai să aducă vorba despre noile programe care erau puse în practică în Statele Unite, programe care combinau activităţile zilnice pentru îngrijirea atît a persoanelor în vîrstă, cît şi a copilaşilor, cu avantaje pentru ambele categorii, că imediat ideea era însuşită. Cînd împrumută de la Ranald seria de pisoiaşi şi căţeluşi nou-născuţi şi îi duse la centru pentru a încuraja generaţiile să comunice, Elsbeth rămase uimită

de bucuria de pe chipul mamei ei, care cuibărea în braţele ei o fetiţă de patru ani, învăţînd-o cum să ţină, prima dată în viaţa ei, un căţeluş.

– Dar n-a scos o vorbă de la moartea tatei, acum zece luni! şoptea Elsbeth uimită, tamponîndu-şi uşor ochii cu şorţul.

Janet aprobă dînd din cap şi îi strînse mîna uşor lui Tess.

Din acea zi, Tess se regăsi cu adevărat ca o parte a lumii lor, pentru că Janet şi Elsbeth se hotărîseră să o ia sub aripa lor.

Îi urmăreau programul şi stăteau de vorbă. De la şapte dimineaţa pînă la amiază, picta. Pînă la ora unu făcea drumul pînă la centrul comunităţii, unde măgulea, convingea prin linguşiri şi se tîrguia, ca oamenii de pe insulă să-i pozeze. În faţa şemineului, cu Duke la picioarele ei, făcea schiţe după placul inimii. Aşa începură orele ei de artă.

Serile strîngea atît de multe invitaţii la cină, încît trebuia să refuze vreo şase în fiecare noapte din săptămînă.

De mult timp Janet pătrunsese în fiecare colţişor al trecutului ei, în afara timpului petrecut cu Ian, aşa că Tess era destul de sigură că jumătate din peţitoarele de pe insulă o aveau în vedere ca pe o ţintă. Elsbeth avea răspunderea hainelor ei. La orele ei de croitorie, îi pusese pe elevi să facă

tipare după măsurătorile ei exacte, obligînd-o pe Tess să suporte probe la nesfîrşit. Astfel că Tess trebui să insiste să li se mai furnizeze materiale şi, bineînţeles, să poarte rezultatele eforturilor lor, de dragul mîndriei lor.

Viaţa ei era plină, deşi tot se mai gîndea la Ian. Într-una din zile, cînd Elsbeth îi făcea o probă la o cămaşă din catifea roşie, faţa rotundă a bătrînei se încreţi şi se umflă în timp ce netezea şi ajusta materialul moale pe stomacul lui Tess. Mişcările ei îşi încetiniră ritmul şi îşi înălţă ochii spre Tess, clipind într-un fel atotştiutor.

– Ce este Elsbeth? întrebă Tess.

Expresia de pe chipul bătrînei era una necunoscută de Tess.

– Mă gîndesc că trebuie să mai punem nişte material la rochia asta, drăguţă.

– Cum? întrebă Tess uimită.

Elsbeth se ridică în picioare şi luînd-o de braţ o duse în bucătărie. Acolo, mai clipi o dată din ochii ei căprui şi o împinse pe Tess pe un scaun. Aşezîndu-se şi ea la masă, se întinse după mîna lui Tess, ţinînd-o strîns între mîinile ei moi, cu pete cafenii, spunîndu-i:

– Nu ştiai?

Îşi trecu degetul cel mare peste degetele delicate ale lui Tess. O tăcere de uimire urmă şi ea oftă adînc.

– Eu cred că eşti însărcinată, lassie.

Tess simţi cum vederea i se întunecă pentru un moment ameţitor şi scutură din cap, trăgînd o gură plină de aer. Deodată, un zîmbet cald înflori şi crescu. Mîna ei liberă alunecă spre stomăcelul ei de curînd rotunjit.

– Chiar aşa crezi? şopti ea într-un fel înfrigurată de teamă. Ştiam că am mai luat ceva în greutate. Dar mi-e foame mai tot timpul şi... sînt... somnoroasă. Chiar crezi...? Fericirea radia din ea ca o lumină. Ar putea fi aşa?

Elsbeth era încîntată să vadă fericire pe chipul lui Tess.

– Nu sînt eu moaşă la tot Dunvegan-ul?

Tess simţi cum o inundă un sentiment ciudat, misterios, şi o strînse în braţe pe femeia rotofeie.

– Îţi mulţumesc, Elsbeth, oftă ea. Nu ştii cît de mult... Îţi mulţumesc! şopti ea.

De emoţie de-abia se putu îmbrăca şi traversă drumul care o despărţea de casa ei, fără să-şi dea seama că Elsbeth îl trimisese pe Ranald după ea, ca să se asigure că ajunsese cu bine.

Încă nevenindu-i să creadă, sună la cabinetul doctorului MacInnes, din Portree, pentru o consultaţie în ziua următoare.

Dimineaţa, inopinant, Elsbeth îşi făcu apariţia la uşa ei cu un camion. Dînd la o parte perdeluţa de la geamul din faţă, Tess îi adresă un zîmbet

ascuns, întrebîndu-se dacă noutăţile privind starea ei erau deja răspîndite pe insulă. Asta ar fi fost cu siguranţă o adăugire interesantă la povestea americancei de pe deal.

Grăbindu-se din cauza răcorii aduse de vînturile de dimineaţă, Tess descuie uşa şi se urcă în camion, de parcă toate ar fi fost aranjate dinainte.

– Gata, acum, chicoti Elsbeth cînd Tess îşi punea centura de siguranţă. Ne-am instalat. Am să conduc încet, avem timp suficient.

– Deci eşti în tovărăşie cu doctorul, o acuză Tess încet, întrebîndu-se cu ce o mituise Elsbeth pe Janet ca să nu se amestece în acest mic episod.

– A, Hamish e finul meu, nu ştiai? Şi un mare doctor. S-a întîmplat să dau un telefon, ca să aranjez o consultaţie, dar am descoperit că tu deja făcusei pregătirile.

– Aş... dori... să păstrez secret asta, Elsbeth, spuse Tess, ferindu-şi privirea.

– Asta, acum, îşi drese Elsbeth glasul şi privi într-un colţ. Toţi avem grijă unul de altui, aici pe insulă, lass...

– Vrei să spui că deja i-ai spus lui Janet?

– Nu mi-ai spus că vrei să ţii secret. Şi aici ai să găseşti numai prieteni de care ai nevoie. Ne-ai adus şi tu atît de multe, vorbi repede Elsbeth în apărare. Îi adresă lui Tess o privire vicleană şi oftă

înainte de a continua: Ai luat legătura cu tatăl, lass?

– Te cam întreci cu gluma, nu crezi, Elsbeth? o avertiză Tess şi cealaltă femeie oftă, apoi se concentră asupra şofatului.

Elsbeth ridică bărbia şi zîmbi. Va trebui totuşi să schimbe o vorbă cu dragul de Angus. Îi plăcea mult plăcinta cu carne pregătită de ea, îşi aminti ea.

Capitolul 5

Laird-ul se întorsese.

Şi centrul şi magazinul zumzăiau de noutăţi. Elsbeth, emoţionată de ceea ce îi spusese Angus, îşi făcuse un obicei de a se opri pe la casa lui la vremea ceaiului, ca să-l invite pe laird la balul de vineri noaptea. Continuă apoi cu centrul, Tess fiind forţa directoare acolo, cu schimbările pe care le făcuse în comunitate.

Ian ascultă, încercînd să nu pară prea interesat, dar sorbi fiecare cuvînt. Şi cînd ea plecă, bău infuzia pregătită de Ranald, încercînd să-şi

abată gîndurile de la fetişcana care locuia peste drum.

Sosi şi vineri. Tess ştiu că Janet şi Elsbeth bănuiau că Ian era tatăl copilului ei, atunci cînd apărură amîndouă în casa ei s-o ajute să se îmbrace şi să o conducă. Reuşiseră să aducă vorba în conversaţie despre întoarcerea lui, despre operaţiile estetice reuşite. Cînd începură cu povestiri despre poznele lui amuzante din timpul copilăriei, era sigură.

Tess se purta intenţionat ca de obicei, întrebîndu-se dacă avea să fie distracţia serii. Nu văzuse privirile schimbate de cele două naşe-zîne.

El păşi în sala de bal şi stătu în cadrul uşii largi, inspirînd mirosul de lămîie şi de ceară, de lemn vechi şi de piele, parfumul femeilor. Era o cameră mare, din lemn închis, plină de oglinzi. O formaţie cînta pe o scenă improvizată, iar podeaua era aglomerată de dansatori.

Ian respiră adînc şi îşi îndreptă umerii. Aceasta ar fi fost prima confruntare cu oamenii lui. Apoi o văzu pe micuţa Meggie făcîndu-i semn cu mîna din braţele zîmbitoarei ei mămici şi auzi cum cimpoaiele începeau să cînte imnul lui de familie. Privi spre scenă, iar acolo îl văzu pe Angus, cu obrajii traşi, cum cînta, cu ochii licărind. Muzica răsuna în ecou în capul lui Ian şi îi dădea putere.

Se întoarse spre stînga, apoi spre dreapta. Camera era plină de oameni pe care-i cunoscuse şi pe care-i evitase în ultimele luni. Se uitau la el în semn de acceptare, de afecţiune. Inima începu să-i bată tare în piept.

Tess simţi cum inima i se înveseleşte la vederea lui. Strălucirea palidă a lămpilor vechi, plasate în jurul camerei, îi înfrumuseţau profilul incisiv. Purta o jachetă de velur, de culoare galben-închis, peste un pulover pal.

– Sssttt! se auzi deodată din mulţime.

Dus era Heathcliff al ei, cel aspru şi amărît. În locul lui era bărbatul care aparţinea aristocraţiei britanice, arogant şi amăgitor de frumos. Laird-ul lor stătea în picioare, înalt, dezinvolt privindu-i pe cei veniţi, direct în ochi. Cicatricele lui erau acum aproape de neobservat. Ochii de smarald licăreau amuzaţi şi coama de păr roşcat-castaniu i se mişca pe umeri, accentuîndu-le lăţimea.

Iată-l pe cuceritorul îndrăzneţ, ucigaşul de inimi feminine, ale cărui isprăvi erau deliciul presei britanice şi a tavernelor. Şi Tess simţi cum zîmbetul ei de întîmpinare tremură, pentru că nu-l mai cunoştea deloc.

El o văzu de departe, în încăpere. Nu credea că ea îl văzuse. Arăta minunat... dar altfel. Poate din cauza rochiei pe care o purta sau datorită faptului că purta o rochie. Radia şi cunoscu atunci o nevoie stringentă de a ajunge alături de ea.

Elsbeth alese acel moment pentru a se urca pe scenă. Făcu o reverenţă scurtă pe lîngă microfon şi se aplecă în faţă:

– Îmi daţi voie... hîm... vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie doamnelor şi domnilor. Cum zgomotul nu se potoli atît de repede cît ar fi vrut ea, micuţa femeie durdulie îşi drese glasul cu putere. Apoi, bătu darabana cu degetele pe microfon şi în sfîrşit spuse:

– Bună seara doamnelor şi domnilor. Bine aţi venit la *Centrul Comunităţii Dunvegan*. Ne aflăm aici ca să sărbătorim inaugurarea centrului... şi să urăm fondatoarei un bun-venit în comunitatea noastră, domnişoara Tess Hartley. Ea a adus pe insulă o viaţă nouă şi nişte idei măreţe şi, pentru aceasta îi mulţumim.

Se auzi un ropot de aplauze, al cărui ecou ajunse pînă la acoperiş.

Tess roşi şi zîmbi, privind în jur neajutorată. Se scurseră cîteva momente şi Ian făcu un semn discret cu mîna către Angus. Mica formaţie de muzicanţi începu un cîntec popular binecunoscut. El păşi de-a curmezişul încăperii şi apoi, pur şi simplu, întinse braţele spre ea. Încă o dată, Tess roşi şi privi în jur conştientă. Îşi dădea seama de onoarea pe care i-o făcea el, în faţa tuturor sătenilor şi se lăsă cuprinsă de braţele lui. Dansară minute în şir, fără a scoate un cuvînt.

– Îmi pare bine că te văd, Iass, se aplecă Ian şi îi murmură cuvintele în aşa fel, încît numai urechile ei să le audă. Mi-era teamă că ai plecat în Statele Unite. Cum ea nu răspunse, el spuse: Ai făcut cîteva schimbări în micul meu sat. Centrul acesta... Am auzit şi despre cum te ocupi de afacerile cu produse şi despre grija pentru activităţile zilnice. Ai adus o parte din prosperitatea americană cu tine, Tess.

– Ai fost plecat mult timp, răspunse ea inexpresiv, deşi inima îi bătea tare în piept, iar obrajii îi erau în flăcări. Se întreba dacă îl deranjau schimbările, remarca lui cu „micul meu sat“ suna destul de posesiv.

– Da. Mă bucur că mai eşti aici. Ar fi trebuit să-ţi dau de urmă...

Tess se trase înapoi cu o smucitură, pe cînd melodia se termina.

– Te rog, Ian. Nu îmi datorezi nici o explicaţie.

Ian se încruntă şi începu să vorbească, dar ea scutură din cap.

– Nu, vorbesc serios. Părea atît de liniştită, cu ochii ei albaştri ca marea şi cu părul ei mătăsos. Eram amîndoi singuri. Ce-a fost, a fost. Apoi îşi ridică privirea spre el şi zîmbi, iar el nu se putu gîndi decît la cît de frumoasă era. Nici nu ştii ce mi-ai dăruit în noaptea aceea. N-am să fiu niciodată în stare să te răsplătesc pentru asta.

Ian părea încurcat, o roşeaţă urcînd uşor de pe gît spre obraji. Presupunea că ea se referea la cum trecuse peste durere. Nu-i plăcea să se gîndească la asta.

Tess se îmbujoră şi ea, atentă să nu fi dezvăluit prea mult.

– Am început să pictez din nou, deşi nu mă gîndisem că o să mai pot vreodată. Ea zîmbi trist şi îl privi drept în ochi. Îmi pare bine că ţi-a reuşit operaţia. Ştiu că pentru tine era important lucrul acesta.

Ian nu avea de gînd să lase lucrurile aşa, dar tînărul Jaimie Blair veni în faţa lor şi, într-o secundă, o luă pe Tess în braţe şi se îndepărtară dansînd. Ian percepu o atingere pe braţ şi simţi mirosul de mentă în timp ce privea în jur, văzîndu-l pe Angus stînd lîngă el.

– Aş vrea să vă spun o vorbă, spuse el încet.

– Da, Angus.

Ian era uimit. Ca fiu al insulei, el n-ar fi nesocotit un avertisment din partea lui Angus MacCrimmon, cimpoierul clanului, pentru că familia MacCrimmon exista din timpuri străvechi.

Angus îl conduse spre intrare şi o expedie pe fata care era aplecată spre masă, după nişte gustări.

– Ian, lad, începu Angus. Pe chipul ridat, apăru o expresie secretoasă.

Ian îşi aplecă privirea asupra lui, ştiind că secretele erau pentru el.

– Da. Ce se întîmplă, Angus? întrebă el prudent, cunoscînd loialitatea bătrînului.

– Sînteţi laird-ul meu şi vă sînt cu totul devotat, începu el, clanul a rezistat bine timp de sute de ani şi întotdeauna l-a ajutat pe al nostru în vremuri grele. Îi aruncă lui Ian o privire dură. Afacerile clanului m-au adus aici. Mai întîi, în privinţa focului care a distrus terenul de lîngă casa familiei MacGregor şi aproape le-a luat viaţa familiei lui şi a voastră.

Ian se îndreptă cu îndîrjire.

– Atunci, a fost mai multă vîlvă?

– La asta mă aştept. Deşi în ajunul incendiului de la familia MacGregor se presupunea că familia e în Glasgow cu părinţii lui Lucy.

– Ştii de ce n-au mai plecat acolo? îl întrebă

Ian, privindu-l intens.

– Copilaşul lor avea febră.

– Ai avut o „viziune" în această privinţă, prietene? întrebă Ian încetişor.

– Nu, deşi aş fi vrut să o fi avut. L-aş cunoaşte astfel pe diavol.

– Dar de ce oare un asemenea act absurd, de distrugere? întrebă Ian. Despre ce este vorba Angus?

– E din cauza podului, Ian, şi a banilor care i-ar aduce insulei. MacGregor e în urcare, mare şi tare. Proprietarii de cîrciumi, ca a lui, şi negustorii din oraş cunosc valoarea în plus pe care o va aduce. Dar proprietarii de pămînturi, micii arendaşi şi conservatorii nu vor să îşi vadă pămîntul călcat de prea mulţi turişti. Am auzit o poveste, cum că sînt la mijloc chiar şi interese străine, care încearcă să cumpere proprietăţi în Portree, pentru un hotel mare. Oamenii se tem de schimbări, Ian. Ultima şedinţă a consiliului s-a închis asupra noastră şi mă tem de violenţă.

– Nu te îngrijora, vere, puse Ian o mînă pe umărul lui Angus. Vom împrăştia discret un zvon şi vom vedea dacă putem pune mîna pe cei ce caută necazuri. Dar să vii imediat la mine, dacă ai şi alte informaţii. E o minune că acel copilaş al familiei MacGregor nu a murit din cauza arsurilor. Nu vrem răzmeriţă pe insulă.

Angus aprobă din cap, dar cînd Ian se întoarse spre uşă, îl opri cu o licărire ciudată în priviri.

– Nu e numai asta. Ceva în glasul lui trimitea fiori prin corpul lui Ian, iar sprînceana i se încrîncenă de grijă. N-am să mai ţin ascuns ceea ce ai tot dreptul să ştii. Aşteptă un moment, de parcă ar fi fost vorba despre o decizie pe care nu o lua cu tragere de inimă. Simţurile lui Ian se ascuţiră, aşteptînd. Hotărît, Angus anunţă: Fetişcana americană poartă în pîntec urmaşul tău. Angus lăsă timp ca informaţia să fie receptată, văzînd confuzia, apoi o uşoară bucurie, înainte de a continua: Şi dacă nu te îngrijeşti de lucrul acesta, s-ar putea să-i pierzi pe amîndoi.

Pe replica aceasta îşi făcu intrarea Fiona, cu zîmbetul ei felin, şiret şi îl trase pe Ian înapoi în hoi, sporovăind întruna. Uimit, Ian o urmă, deşi abia dacă era conştient de ea sau de muzică.

Fiona era într-adevăr o frumuseţe, de la părul moale, blond-argintiu, la picioarele lungi, zvelte; dar Ian observă ce femeie lipsită de spirit devenise. Nu observase pînă ce nu ajunsese la spital. Atunci, Fiona afişase un zîmbet forţat cînd intrase pentru prima dată în cameră. Dar cînd văzuse cît de multe erau rănile lui, se dăduse înapoi cu groază. Nu-şi închipuise ce schimbări s-au produs în înfăţişarea lui.

Era un moment pe care nu-l va uita. Ea nici nu reuşise să ajungă să-i atingă mîna. Cuvintele ce-i fuseseră adresate erau dulci, dar contaminate de repulsia evidentă.

Cînd ea plecă, îşi înăbuşise lacrimile de umilinţă şi revăzuse perioada pe care o împărţise cu ea. Dar, la capătul unei nopţi fără somn, ajunsese să o vadă aşa cum era: o femeie superficială, care căuta numai plăcerea şi care manipula. Îşi mai amintise de asemenea şi pasiunea ei pentru banii lui.

Ce ciudat, se gîndi el, cum aceste gînduri îl împiedicau să se simtă atras sexual, cu toată greutatea sînilor ei fermi ce îi împungeau braţul. Poate că de vină era părul negru, mătăsos al lui Tess strălucindu-i pe spate în lumina galbenă a lămpii.

– Dansează cu mine, Ian, îi ceru Fiona drăgălaş. Cînd îi zări ezitarea, îl fulgeră cu ochii ei mari, căprui şi continuă:

– Sau o să mi se spună sărmana Fiona şi vor ieşi vorbe despre cum m-ai lăsat. Apoi îi urmări privirea, care se furişa spre fata aceea americană cu rochia ei de catifea roşie. Numai un singur dans, Ian, zise ea, strunindu-şi ranchiuna cu hăţuri strînse.

Ian oftă uşor şi o luă în braţe, pentru că ştia că Fiona avea dreptate şi alte bîrfeli ar răni-o şi

mai mult. Dar, la jumătatea unei rotiri, ea îl şficui neiertătoare:

– Arăţi grozav. Cicatricele aproape...

– Nu, o întrerupse el aspru, sînt tot acolo, fiecare dintre ele, aşa mari şi urîte.

– Acum, Ian... Fiona îşi strînse buzele şi îl văzu din nou aruncînd o privire fugitivă la fata cu părul întunecat. Îşi ţinu dreaptă bărbia şi spuse obraznică: E cu burta la gură, ştii...

Braţele lui Ian o strînseră dureros.

– Ce spui tu?

Fiona zîmbi cuprinsă de mulţumire.

– Americana. Borţoasă şi singurică, după cît se aude. Pentru ce ar mai fi venit iarna pe insulă? Bănuiesc că încearcă să ascundă micul bastard aici. Dar, în curînd, o să se întoarcă în Statele Unite. Toţi fac aşa.

Cît timp Fiona zumzăi despre cît de necioplîţi şi de gălăgioşi erau americanii, Ian îşi ţinu privirea aţintită drept înainte.

Bîrfă de doi bani! Dar de ce nu-i spusese Tess? Ce-o fi avut de gînd?

Tess era destul de ocupată, fie pe ringul de dans, fie în bucătărie. Deşi Ian îi simţea mintea agitată, nu era pregătit să vorbească cu ea. Se tot gîndea la ultimele cuvinte pe care ea i le spusese şi la cum arăta în rochia aceea roşie... şi cum mirosul ei îl urmărea.

Se gîndea cum o simţise în braţe, atunci cînd dansaseră. Moliciunea îmbătătoare a sînilor ei şi apăsarea stomăcelului ei tare. Avea să vină pe lume un copilaş al lui. Şi, ce-ar spune despre asta dulcea de Aileen?

O văzu pe Tess dansînd cu Douglas Firth şi descoperi că nu-i păsa cît de aproape o ţinea pescarul sau cum îi zîmbea ea. Ian dădu pe gît un whisky cînd îl văzu pe Colin MacDonald cum o luă la un alt dans scoţian, vioi. Tot restul serii o urmări cu privirea pe Tess, aşteptînd ca ea să vină la el, să-i spună că trebuiau să discute... orice. Dar ea abia dacă se uita la el, chiar atunci cînd dansa lîngă ea cu frumoasa Kitty Firth în braţe.

Totuşi veni şi momentul în care Angus o încolţi în bucătărie.

– Sînt bucuros să văd cum înfloreşti în felul acesta printre noi, lassie, spuse el, luîndu-şi un sandviş cu multe straturi, măsurînd cu privirea rochia roşie şi rotunjimile femeii.

– Mulţumesc, Angus, îi răspunse Tess, turnîndu-şi un pahar cu apă minerală. Ai fost primul meu prieten adevărat de pe insulă. N-am mai auzit înainte cimpoaiele cîntînd. Au un sunet minunat.

Zîmbi, şi surîsul i se măr, atunci cînd îi acordă o înclinare respectuoasă.

Apoi îi clipi şiret din ochi şi îi înmînă un sfert din sandvişul lui. Tess zîmbi şi muşcă din el. În acel moment, cu un ton dulce, inocent şi cu o grijă amabilă, îi spuse:

– Da, vreau să fii în putere. Urmaşii familiei MacLeod au dimensiuni gigantice la naştere.

Tess se înecă, aşa că bătrînul trebui să o bată pe spate.

– De ce... cum... hîm... scuză-mă. Apoi roşi şi se retrase, împingînd uşa, ce se balansa, cu şoldurile, răsucindu-se în grabă spre garderobă.

Avea să o omoare pe Elsbeth!

Se făcuse tîrziu, atunci cînd se furişă singură afară. Ian ştia că ea avea de gînd să meargă acasă pe jos. El avea alte planuri.

Fiona îl urmări cu privirea pe Ian, care se ducea după yankey-ul cu păr întunecat, şi se mînie.

Plecînd după Tess, Ian o găsi la o depărtare de vreo şaizeci de metri de sat. Se răsuci pe loc din cauza luminii bruşte a farurilor şi îl recunoscu pe şofer, înainte de a-şi ridica în sus gulerul. El opri cu un scrîşnet al frînelor şi coborî geamul aproape de ea.

– Ce-ţi închipui că faci aici afară de una singură, la ora asta din noapte? întrebă el înfuriat.

– Mă duc acasă, îi răspunse pe un ton iritat. Fără îndoială, mult prea mulţi oameni erau inte-

resaţi de viaţa ei, zilele acestea, îşi spuse ea în gînd.

– Oricine vrea, ar putea să te atace!

– E caraghios ce spui!

– Intră în maşină, Tess, nu mă obliga să te forţez eu!

Îl privi ţintă un moment, întrebîndu-se cum de îndrăznea. Apoi cedă, gîndindu-se că omul acesta putea îndrăzni orice. Merseră restul drumului în linişte. Atunci cînd opri în faţa casei ei, coborî şi ocoli maşina pentru a o ajuta să coboare, cu un aer vădit îngrijorat. Cînd ajunseră la uşa din faţă, o urmă înăuntru, punîndu-şi o mînă pe mijlocul spatelui ei, ca să o împingă uşor înainte, în sufragerie. Acolo, îi luă haina şi, împreună cu a lui, le atîrnă lîngă uşă.

Cînd se întoarse, Tess îşi reaminti cum forţase el intrarea în casa ei şi îl întrebă cu un ton prefăcut:

– Ai dori un ceai?

Ian se întoarse spre ea, cu genele lui dese şi întunecate, coborîte pe jumătate.

– Umblă vorbe prin sat.

Vorbea nefiresc de monoton, într-un fel în care nu-l mai auzise pînă atunci. Privirea lui fierbinte trecu peste ea, căutînd ceva schimbări. O privi lung în ochii albaştri şi zări acolo confirmarea.

– Am venit să mă conving singur, îi spuse, cu

o voce gravă şi răguşită.

Înaintarea lui, care îl aducea atît de aproape de ea, o uimi pe Tess, mai ales cînd el atinse primul dintre nasturii roşii de catifea, care coborau pe partea din faţă a rochiei ei. Îi desfăcu unul după altul, cu mişcări încete, voite şi îngenunche în faţa ei.

Respiraţia ei se acceleră şi inima începu să-i bată cu putere. N-ar mai fi putut să îl oprească, aşa cum nu putea să înceteze să respire.

Ochii lui mîngîiau noua plinătate a sînilor pe care îi dezvelea. Aproape izbucneau din dantela neagră, diafană, vîrfurile întărindu-se sub privirea lui. Auzise că sînii unei femei erau extraordinari de sensibili în timpul sarcinii.

Cu degetele mîngîia uşor pielea ei netedă şi văzu cum ochii ei se dilată. Ai lui erau aţintiţi şi hotărîţi. Coborîndu-şi privirea, talia îi părea chiar mai mică, avînd în vedere şi şoldurile. Apoi, zări mica umflătură a stomacului ei; îşi aşeză mîna caldă acolo şi apăsă uşor.

– Mi-ai spus... că... ce ţi-am dat eu, nu va fi răsplătit niciodată, şopti el, iar cînd privirile li se întîlniră, lacrimi nedorite alunecară pe obrajii ei.

– Da, expiră profund.

– Oh, oftă el uşor.

Coborîndu-şi privirea asupra lui, ea clipi repede şi se întrebă dacă el cerceta acest lucru.

– Da, răspunse ea, atingerea mîinii lui pe abdomenul ei, făcînd-o să vrea să strige.

O căldură năvăli în venele ei, lăsîndu-i o durere arzătoare în locul dintre coapse.

Ian îi mai privi un timp abdomenul zvelt, apoi se ridică în picioare cu încetineală şi îi încheie nasturii.

– Trebuia să te fi protejat.

Se îndreptă spre fereastră şi rămase cu privirea pierdută în întuneric.

– A fost şi răspunderea mea, nu numai a ta, spuse ea, deranjată de atitudinea lui.

El se răsuci cu faţa la ea şi întrebă aspru:

– Atunci a fost ceva intenţionat?

Ea îl privi mult timp. În ochii ei nu exista nici un reproş pentru acuzaţia adusă, doar sinceritate profundă.

– Nu, Ian. Dar nici nu îmi pare rău că s-a întîmplat.

Atunci el o şocă. Zîmbise. Un fel de zîmbet dulce, încîntat, posesiv, care o determină să-i răspundă la fel.

– Deci, o să... vrei să te căsătoreşti, lass, spuse Ian încet, întorcîndu-se încă o dată spre fereastră. Pot să convoc o adunare specială mîine dimineaţă.

– Cum? îngheţă Tess; abia îşi putea crede urechilor.

– Chiar dacă nu vrei să rămîi măritată, anunţă laird-ul, întorcîndu-se şi apropriindu-se destul pentru a o putea privi. Datorăm asta micuţului, pentru a avea un nume.

Tess îl înfruntă, dîndu-şi părul de pe umăr pe spate, cu o zvîcnire hotărîtă.

– Copilul meu va avea un nume. Numele meu.
El se coloră în obraji şi deschise gura, dar ea vorbi înainte ca el să aibă ocazia de a o face. Nu e nici o puşcă de vînătoare pe aici, Ian, pentru nici unul din noi.

Lui îi trebui un moment pentru a-şi cîntări cuvintele înainte de a vorbi, încercînd să rămînă raţional şi să-şi potolească panica: O să fugă de el în Statele Unite?

– Măcar aveai de gînd să-mi spui şi mie? întrebă el răguşit.

– Desigur, răspunse ea şocată de întrebare. Îşi coborî privirea. Poate... doar că mi-ar fi trebuit... ceva mai mult timp să o fac.

Chiar şi în mijlocul acestei situaţii, Ian era captivat. Îşi aşeză palma caldă pe obrazul ei.

– E şi copilaşul meu.

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi intens în ochii lui verzi.

– Şi vei avea toate drepturile să-l vizitezi, Ian. Nu ţi-aş refuza niciodată asta. N-ar fi cinstit faţă de tine sau faţă de copil. Dar, căsătoria... Ian,

abia dacă ne cunoaştem. Tu nu mă cunoşti. Nu mă cunoşti deloc. Eu pictez ore întregi, fără să-mi pese de timpul care trece. Sînt *timidă şi... mai* degrabă mi-aş pierde vremea într-o grădină decît să merg să fac cumpărături într-un magazin. Cînd păru că el ar fi vrut s-o întrerupă, ea continuă: Îmi place ca lucrurile să se întîmple după cum zic eu, iar din punct de vedere al modului de comportare sînt liberală. M-aş certa cu toţi prietenii tăi şi te-ai plictisi de mine în cîteva săptămîni.

Chiar rostind aceste cuvinte, inima ei protesta. Nu putea privi posibilitatea de a se căsători cu acest bărbat. Era laird-ul familiei MacLeod, dragul insulei, şi nu avea nevoie de o căsătorie de ochii lumii, chiar pentru copilaşul ei. Simţi un fior trecîndu-i pe şira spinării. Copilul ei va fi întotdeauna legat de această insulă şi de familia MacLeod.

El o lăsă să-şi spună discursul, cu umerii largi deveniţi rigizi, apoi întrebă:

– Deci, nu mergi pe mîna mea?

– Hai să vorbim despre altceva...

– Şi n-ai să dispari în Statele Unite? o întrerupse dur Ian.

– Dar cum o să fie cu presa, cu bîrfa?

El se încruntă.

– Mă crezi atît de josnic, încît să nu-mi re-

cunosc propriul copil de teama bîrfei sau a presei de scandal?

Tess se întinse după mîna lui mare şi o cuprinse într-a ei.

– Nu, Ian. Oftă şi privindu-l în ochi, îi spuse: Am să rămîn pînă se va naşte copilul. Îţi promit. O să decidem ce e mai bine pentru noi, după aceea. Dar trebuie să ştii ceva. Nu mi-e ruşine cu acest copil, sînt bucuroasă şi n-am să permit nimănui, nici ţie, să mă facă să regret miracolul acestui copil.

Îi mai privi o dată talia delicată şi curba şoldurilor şi îşi imagină felul în care va arăta în următoarele luni, purtîndu-i copilul.

– Destul de corect, spuse el într-un tîrziu, nefiind sigur ce altceva ar trebui să spună. Acum, problema lui era să o convingă cum să împartă acele momente preţioase cu el. Dintr-o dată fu îngrijorat: Te simţi bine?

Tess aprobă din cap, cu un zîmbet larg şi frumos pe chip.

– Voi naşte pe la începutul lui iunie, Ian.

El o privi îndelung şi spuse:

– E minunat aici în iunie. Vremea e caldă şi blîndă, iar atmosfera e mai parfumată ca oriunde pe pămînt. Oftînd, îşi trecu o mînă prin vîlvătaia de păr şi se întoarse să plece.

– Ei bine, atunci... Avea nevoie de mai mult

timp, ca să se gîndească. Avea atît de multe lucruri la care să se gîndească. Am să te las să te odihneşti acum. Dar mîine voi reveni. Mîna lui se înălţă, de parcă ar fi vrut să-i mîngîie obrazul, dar se răzgîndi şi spuse un simplu: Noapte bună!

Tremurînd la apropierea lui, Tess rămase dezamăgită, în mijlocul camerei.

Capitolul 6

În ziua următoare, pe la prînz, Ian, ţinînd o sacoşă mare, maro, în mînă, stătea pe treptele de la uşa ei, împreună cu femeia care vedea de casa lui.

– Ea este Callie. Se întoarse spre femeia înaltă, sfrijită, care arăta de parcă ar fi supt lămîi şi ar fi sorbit oţet. Iar ea este domnişoara Hartley.

– Sînt bucuroasă să vă cunosc, domnişoară. Deşi v-am văzut şi înainte în sat.

Femeia îşi aplecă repezit capul şi încercă să zîmbească, lucru care o făcu pe Tess să îşi dea seama că nu se putea îndrepta nimic în expresia

chipului lui Callie. Era o grimasă naturală, împietrită.

Uimită, Tess înclină din cap şi se dădu la o parte ca să o lase să intre în căsuţă. Callie mai aplecă o dată capul şi se îndreptă glonţ spre bucătărie. Braţul lui Tess se întinse imediat după ea şi o privi lung, uimită înainte să se-ntoarcă spre Ian:

– Unde se... ce face?

– Ceea ce ştie mai bine, preia comanda, răspunse el, uitîndu-se cu drag după silueta agitată, în timp ce păşea în hol.

– Despre ce vorbeşti? se miră Tess.

– Despre sănătatea ta şi a copilului nostru. Callie o să aibă grijă de voi amîndoi.

– Ce vrei să spui cu *o să aibă grijă?* se întoarse spre el, cu mînia pe punctul de a izbucni.

– Orice ai nevoie, o anunţi pe Callie.

Ian îi întîlni privirea.

– Deci sînt un căţeluş de care te îngrijeşti? întrebă ea cu o furie pe care nu o mai simţise pînă atunci. Asta vrei să spui? Sau poate îmi spui că acum răspunzi de mine?

– Şi dacă-i aşa? întrebă el, aplecîndu-şi asupra ei chipul lui mîndru. Nu e şi copilaşul meu?

– Te anunţ laird MacLeod că sînt capabilă să mă îngrijesc de acest copil...

– Copilul nostru! interveni el indignat.

– Copilul nostru. Ea se calmă şi adoptă un ton uimitor de rezonabil. Ai toate drepturile să fii îngrijorat în privinţa copilului, Ian. Dar *după* ce s-a născut, nu te gîndeşti? Pot să mă descurc singură acum.

– Nu, dacă asculţi la ce se vorbeşte în sat, începu el cu o voce frustrată. Părea mînios, încăpăţînat şi sigur. Se spune că lucrezi prea mult şi prea intens! Şi aici şi la centru. În zori, pictînd două ore, apoi organizarea, învăţatul şi altele pînă tîrziu în noapte. Acum nu trebuie să te gîndeşti numai la tine.

– Ai pus spioni pe urmele mele? întrebă ea înfuriată. Îndrăzneşti?

– De ce aş avea nevoie de spioni? E bîrfa obişnuită. Se încruntă. Apoi pe chip îi apăru o umbră de relaxare: Nu eşti de capul tău, lass. Cu toată munca ta, gospodăria şi gătitul ar fi mult prea mult pentru o singură persoană. Cînd văzu că Tess era pe cale să argumenteze, continuă: Te rog, Tess, îţi cer să mă laşi să am un rol în viaţa copilaşului nostru, să mă laşi să te ajut!

Omul acesta avea un talent să determine ca lucrurile să meargă în direcţia dorită de el, dar cînd le prezenta aşa, se topeau pur şi simplu... mînie, orgoliu şi toată urma de raţiune.

Ea îşi coborî privirea şi schimbă subiectul, ca să-i distragă atenţia de la cedarea ei uşoară:

– Ce e în pungă?

Urmă o tăcere, pînă ce ea îşi ridică privirile spre el. Vai, uriaşul roşise! Asta era ceva interesant!

El întinse săculeţul cu un cot rigid şi ea îl luă cu o grijă atentă. Hîrtia foşni cu zgomot cînd ea o desfăcu. Ian se întrebă dacă va uita vreodată expresia de pe chipul ei cînd scosese ursuleţul lui maroniu, vechi, cu o labă cusută.

– Al tău? Îl privi lung, mirată. Cum el nu-i răspunse, îl privi intens. Într-un tîrziu, aprobă din cap. Nu se aşteptase la un asemenea sentiment din partea lui. E în bună stare.

– Mama l-a reparat o dată sau de două ori, cred, spuse el misterios. Şi asta îmi aminteşte de ceva ce voiam să-ţi spun. Picioarele ursuleţului se mişcau puţin, îl trase de o ureche şi pledă: Crezi că putem merge în salonaş, lass?

– Sigur, Ian, răspunse ea, gîndindu-se că nu-l mai văzuse aşa de melancolic. Părea un băieţel care se îndrăgostise pentru prima oară de o fată. Era atît de incomodat.

Stătură unul lîngă altul pe canapea, iar el îşi frecă mîinile una de alta cu prudenţă înainte de a rosti:

– A trebuit să mă duc în camera copiilor de la castel, ca să găsesc... hîm... ursuleţul.

– Da... îl îndemnă ea.

– Mi-e teamă că mama m-a prins acolo.

Tess zîmbi. Descoperea o nouă faţetă a caracterului lui.

– Ţi-e teamă de mama ta?

O sprînceană roşcată, arogantă, se înălţă pe chipul lui.

– Nu! Vreau să spun, ei bine, nu! Totuşi... Făcu o pauză cu subînţeles înainte de a anunţa: Am fost rugat să aduc o invitaţie la ceai.

– Ce drăguţ! Tess întoarse o tentativă de zîmbet şi spuse: Nu ştiam că mama ta se află pe insulă. Probabil vrea să discute despre centru.

Ian se ridică repede în picioare şi se îndreptă spre un perete, unde se afla un bar.

– Îmi dai voie? o întrebă peste umăr. Cînd ea aprobă din cap, el îşi turnă o înghiţitură de whisky. Apoi inspiră adînc şi se întoarse să dea ochii cu ea: Lady Aileen locuieşte în Edinburgh sau prin sud în timpul iernii. A fost o surpriză că s-a întors... şi asta pentru că în mod special vrea să te cunoască, lass.

Tess era uluită şi împietrită.

– Bîrfa lui Elsbeth a ajuns pînă la Edinburgh?

Ian afişă un rînjet atotştiutor.

– Nu poţi fi niciodată sigur de unde obţine un scoţian vreo informaţie, lass. Dar mi-a explicat clar că ne aşteaptă pe amîndoi duminică.

– Pentru un interogatoriu?

Ian nu ştia ce să răspundă.

– Dacă ai să refuzi invitaţia, Tess, o să vină ea aici. Nu putem servi o ceaşcă cu ceai şi să-i satisfacem puţin curiozitatea?

Tess se ridică şi se îndreptă spre şemineu, ţinînd încă ursuleţul.

– Ce idee! Da, sînt sigură că mă va distra să fiu o curiozitate.

– Ei acum, Tess, spuse el calm. Cumva, ajunsese chiar în spatele ei, punîndu-şi mîinile pe umerii ei. Aileen nu e un dragon, te asigur. E doar o mamă care a aflat că va fi bunică în scurt timp. E emoţionată.

– Hîmm! Tess nu credea. Chiar şi ţie ţi-e teamă de ea.

Callie alese acel moment pentru a apărea în cadrul uşii.

– Acum am lista, stăpîne. Doamna ar putea să-mi spună la ce oră doreşte să servească masa de seară?...

– Tess, Callie, o întrerupse Tess.

Ian îşi zîmbi sieşi, gîndindu-se că americana lui n-ar putea s-o schimbe pe Callie dintr-ale ei.

Dar Tess continuă:

– Şi mulţumesc, dar în seara aceasta voi mînca doar o salată. Oftă, cînd Callie îşi arătă dezacordul. Apoi încercă un zîmbet. Mîine o să fie destul timp pentru toate acele schimbări.

– Cum doriţi, domnişoară Tess, îşi înclină Callie capul. Stăpîne, atunci am să-mi văd de drum.

– O să-mi dai voie să te însoţesc la ceai, la castel? întrebă Ian.

– Duminică? întrebă Tess, gîndindu-se că va trebui să o întrebe pe Elsbeth cu ce să se îmbrace. Ian se înclină. În regulă. Apoi capul ei se prăbuşi.

– Dar te avertizez de acum, Ian. Dacă spune ceva de rău despre copilul acesta...

– Nu te nelinişti, iubire, o asigură el repede, asta n-o să se întîmple niciodată. Mai întîi, doamna nu are prejudecăţi. Apoi, o lady este o lady. Şi dacă, în cel mai rău caz ar face un astfel de comentariu, aş pleca cu tine.

Drăgălăşenia o şocă atît de mult, încît restul îl auzi doar ca un ecou. Dar cînd cuvintele fură absorbite, îi întoarse un zîmbet timid.

Se apropie de ea şi întrebă:

– Şi cu noi cum rămîne?

Ea se îndreptă spre foc, dar el o opri.

– E ceva între noi, Tess, ceva puternic. Poţi să negi asta?

Îi răspunse cu greu:

– Ştiu că există o... atracţie. Dar e un simplu joc. Inima ei îi nega cuvintele, bătîndu-i cu putere în piept, în timp ce el se apropia.

– O atracţie, spui? Ochii lui verzi aruncară ful-

gere de mînie. Da, aş fi de acord cu asta. Dar, e ceva mai mult. Şi ştii că e adevărat.

– Nu cred că ar fi în avantajul meu să recunosc asta.

Lucrul acesta îl zăpăci.

– De ce?

– Şi cu Fiona?

El arăta buimac.

– Asta a trecut demult. Cum ea păru neîncrezătoare, el spuse: Un bărbat doreşte o femeie care vede dincolo de faţa lui sau de cicatricele lui, lass. Am învăţat deja lucrul acesta.

– Încă te mai doreşte, spuse Tess cu ochii într-o parte.

Palma lui mare, caldă, îi apucă bărbia.

– Dar eu nu o doresc. Pe tine te vreau.

– Mă vrei?

Tremuratul buzelor o trădă.

Lucrul acesta îl încîntă şi prelungi momentul cu un sărut înfometat, murmurîndu-i pe buze:

– Da. Sînt obsedat – îi cuprinse cu gura buza de jos şi o muşcă uşurel – de amintirea nopţii pe care am petrecut-o împreună. O trecu un fior, iar mîinile lui urcară spre obraji, adîncind sărutul. Apoi se trase în spate. Şi am de gînd să obţin şi mai mult.

Cu ochii plini de încîntare, Ian îngenunche în faţa ei, aşa cum făcuse şi în noaptea precedentă.

Degetele lui îi strîngeau şoldurile. Ea purta un halat care se încheia în faţă ca şi rochia roşie. Îi descheie nasture după nasture şi îi trase în jos partea de sus a ciorapilor. Încet, îi sărută pielea catifelată, caldă a stomacului şi simţi un imbold de a răspunde excitării puternice.

– Ah, parfumul tău, iubito. Cuvintele lui ardeau la fiece cuvînt.

Tess îşi pierdu respiraţia la atingerea buzelor. El îşi înălţă privirile şi ştiu că şi ea simţea aceeaşi dorinţă sălbatică, copleşitoare. Era întruchiparea senzualităţii.

Mîinile lui înaintară spre curbura sînilor, ochii lui înfruntînd-o să-i spună nu. Îşi coborî privirea şi dădu la o parte dantela fină a sutienului, privindu-i bumbii coloraţi întărindu-se şi mai tare. Capul i se lăsă pe spate, predîndu-se cînd mîinile lui îi cuprinseră sînii.

Se cutremură înfiorată.

– Eşti atît de minunată!

Ea îl privi cu ochii ei întunecaţi şi plini de o dulce dorinţă, întipărindu-şi imaginea acestui bărbat puternic, senzual, îngenuncheat în faţa ei. Gura lui era o ispită. Ochii lui – cel mai pur verde – statura musculoasă. Era atrăgător din cap pînă-n picioare.

– Atenţie, spuse el repede, luptîndu-se să-şi păstreze controlul dorinţei, gîndindu-se că mai ră-

măseseră atîtea lucruri nelămurite între ei.

– La ce? răspunse ea răguşită, fiecare nerv din corpul ei fiind trezit de excitare.

– Dacă mi te oferi aşa, am să răspund. Respiră iritat. N-am să fiu în stare să rezist.

Tess îl privi îndelung; el îi amintea că mai putea spune încă nu. Zîmbetul ei se lărgi. Vocea îi era răguşită cînd ea spuse pur şi simplu:

– Nu rezista!

Îi părea o încununare perfectă a vieţii pe care o creaseră şi nu mai putea aştepta ca să simtă căldura lui înăuntrul ei.

– Mai avem încă multe de discutat, începu el să protesteze, deşi toate simţurile strigau după ea. Îşi apăsă buzele pe pielea ei parfumată, limba lui descoperind buricul, afundîndu-se în curbura sensibilă, pînă ce ea scoase sunete ce exprimau dorinţa crescîndă.

Mîna ei tremură cînd îi mîngîie părul des, ondulat şi îl apropie de ea.

– Mai tîrziu.

Ea oftă. Tess îşi spuse că nici nu-şi dorea ceva mai mult. În fiecare zi accepta doritoare toate bucuriile pe care viaţa le avea de oferit.

Ian nu avea nevoie de altă permisiune. Cu o mişcare fluidă îi lăsă să cadă sutienul în jos pe umeri. Ciorapii alunecară spre glezne şi ea îi îndepărtă. Cînd ea începu să tremure, el îşi înălţă

privirea.

– E frig? o întrebă el tandru.

Cu genunchii moi, Tess apucă umerii largi ai lui Ian. Îi răsuci între degete cămaşa, nerăbdătoare că materialul o împiedica să simtă pielea lui înfierbîntată.

Aici, se gîndi el, desfăcînd petalele de cărniţă caldă şi umedă şi suflă uşor. Tess îşi pierdu respiraţia şi muşchii i se încordară din cauza şocului.

– Uşurel, lass. O mîngîie cu un sărut şi şopti gîtuit:

– Dulce, lass, dulce Tess.

Limba lui fierbinte o dezmierdă, apoi se afundă adînc, gemînd. „Aici" fusese locul în care pătrunsese, risipindu-şi forţa vieţii, în dulce împreunare. Era cuprins de încîntare la auzul ofaturilor repezi şi a respiraţiilor întretăiate, de felul în care ea izbucnea în valuri înalte de senzaţii fericite.

Cînd el se ridică în picioare şi o cuprinse în braţe, Tess îşi îngropă faţa în curbura caldă a gîtului, tremurînd din nou şi inspirînd profund mirosul lui. În timpul în care el urcă scările şi traversă holul pentru a ajunge în dormitorul ei, ea îi dezmierda curbele urechii lui cu limbuţa ei ascuţită, şoptindu-i numele, transmiţîndu-i fulgerări de senzaţii.

El se aşeză pe pat, fără a dori să-i dea drumul. Dar continuă să o mîngîie din priviri, trimiţîndu-i un

zîmbet uşor, sexy, de promisiuni.

Tess ridică o mînă într-un gest stăruitor, feminin. În momentul următor fu alături de ea, acoperind-o cu căldura lui, căutîndu-i buzele cu ale lui. Apoi urmă un interludiu de sărutări aprinse, care explorau gusturile şi căldura.

Tess tremura acum.

– Te rog...

– Şssttt, scumpo! Ian o pătrunse şi îi privi chipul, împingînd adînc, încontinuu, intensificînd plăcerea. O secundă mai tîrziu se retrăgea şi împingea mai adînc, iar şi iar.

Cu mîinile sprijinindu-se pe fesele ei delicate, o trase într-o poziţie şezîndă. Acum putea s-o privească în ochii ei albaştri, adînci, să-i sărute buzele pline pînă la o simplă atingere şi să-şi lase degetele să alunece peste sînii seducători. Tess se aplecă pe spate pînă ce îşi sprijini greutatea pe mîinile aşezate în spatele ei. Ca un arc suspendat, ea îl îndemnă prin sunete slabe, abandonate. Ian o ţinu de şolduri şi o penetră mai adînc, într-un ritm care făcu să treacă fulgerări de plăcere prin amîndoi.

Cît dor îi fusese de el, cît îl dorise! Şi acum, iată-l, pătrunzînd-o adînc, bucurîndu-se de plăcerea pe care şi-o oferiseră unul altuia şi în conceperea copilului lor. Mai simţise oare o asemenea fericire?

Cu acest gînd cunoscu eliberarea cutremurătoare. El o urmă cu un strigăt răguşit.

Fericită să stea în braţele lui puternice, Tess se relaxă. Una din mîinile lui încă îi mai cuprindea un sîn şi ea se vînzoli de plăcerea atingerii. Apoi, cu degetele, îi contură linia încheieturii mîinii, urcînd cu mişcări uşoare în sus, pe braţ.

– Dulce, îi murmură el în păr.

Trecu ceva timp pînă cînd Tess întrebă:

– A fost greu pentru tine în spital? întrebă ea grijulie, trecîndu-şi privirea asupra obrazului refăcut şi a cicatricelor abia vizibile.

– Nu. Oftă şi îşi lăsă mîna să alunece uşor pe curba rotundă a spatelui ei. O îmbrăţişă strîns, desfătîndu-se cu ceea ce descoperi. Nu prea suportam patul. Nu sînt un bărbat foarte răbdător, lassie.

– Nu este nevoie să-mi spui, rîse ea. Spune-mi cum e să creşti aici.

Cerinţa asta îl surprinse.

– Am şi n-am prea crescut aici. Eram plecat la şcoală în Edinburgh în timpul iernilor, aici în timpul cîtorva veri, altele la petreceam cu familia în vacanţă, în străinătate. Dar o dată la patru ani există o reuniune a celor ce aparţin familiei MacLeod. Ne adunam întotdeauna pe insulă, pentru acest moment.

Degetele ei treceau leneş peste părul roşu,

des, de pe pieptul lui.

– Parcă te văd la şcoală, un altoi scoţian, înalt de un metru douăzeci, cu pantaloni scurţi, negri, însoţit de prietenii tăi de şcoală, cu aroganţă medievală! rîse ea încetişor.

La acest afront, Ian îşi înălţă capul pentru a o privi de sus.

– Nu sînt arogant! anunţă el.

Tess rîse iar şi spuse:

– Atunci spune-mi despre familia ta.

– Ce doreşti să ştii? Tatăl meu a murit cînd eram mic. Pe mama ai s-o cunoşti destul de curînd. Am un frate şi o soră. El e doctor în Statele Unite, căsătorit cu o femeie jockey. Ea e un spiriduş sălbatic de femeie, care-l ţine cu picioarele pe pămînt. Sora mea scrie cărţi pentru copii şi se amestecă în treburile tuturor. Îşi foloseşte ca scuză „previziunea".

– Ce? întrebă Tess absentă.

Ian îşi trecu mîna prin părul ei întunecat, răspunzînd cu o indignare batjocoritoare:

– Dar trebuie să fi auzit de „harul" pe care anumiţi scoţieni îl posedă! Putea să-şi dea seama că ea nu ştia nimic despre asta şi nu rezistă s-o tachineze. E capacitatea de a vedea viitorul, americană ignorantă ce eşti, şi este o trăsătură a scoţienilor, aşa cum sînt şi legăturile cu Irlanda.

Tess zîmbi şi mîna îi încremeni. Îşi apleacă

capul într-o parte, de parcă ar fi avut o noţiune vagă.

– Crezi în asta?

– Îhî, răspunse el convins.

– Asta ce înseamnă? zîmbi ea subţire, apăsîndu-l.

El înălţă din umeri. Ridicîndu-şi privirea spre chipul lui puternic, ea îi observă stinghereala şi fu încîntată.

– Chiar crezi!

Expresia de pe faţa lui trăda un amestec de stînjeneală, uimire şi resemnare.

– A... s-a dovedit... mai înainte că are dreptate şi mai sînt şi altele.

– Spune-mi, spuse ea, ochii strălucindu-i. Sună interesant!

Gura lui frumoasă abia rosti cuvintele.

– Sună aiurea, ştiu. N-am nici o explicaţie. Ea înălţă din sprîncene şi el continuă: Cînd eram copii... Kyra întotdeauna... găsea lucruri... lucruri pierdute. Şi odată, cînd Angus MacCrimmon şi fiul lui erau pe mare, la voia întîmplării, pe o ceaţă groasă, Kyra a insistat ca să o iau cu luntrea noastră pentru a-i găsi. Şi i-am găsit. Ea mi-a spus că Angus o chemase.

– Angus? întrebă ea. E un mediu... într-adevăr?

– Mda, îi zîmbi Ian atotcunoscător. Omului i s-a dus vestea prin toate *Insulele Hebride.*

Ea clipi o dată, de două ori, apoi îşi propti bărbia într-un cot şi privi în spate.

– Şi întotdeauna are dreptate?

– Ei bine, nu ştiu să se fi înşelat vreodată.

– Aha! zîmbi Tess şocată, trecîndu-şi mîna subţire peste covoraşul roşu-închis de pe pieptul lui.

– În cazul acesta, laird-ul meu, cred că tu şi cu mine... vom avea un fiu.

– Mda, îi zîmbi şi el superior. Aşa mi s-a spus.

Rîsul ei brusc îl făcu să închidă ochii de plăcere şi o strînse mai tare în braţe.

Capitolul 7

Primui lucru pe care-l făcu în dimineaţa următoare, fu să coboare la Janet şi la Elsbeth, la magazin. Intră şi se îndreptă spre tejghea, ţintuindu-le pe cele două naşe-vrăjitoare cu o privire plină de subînţeles.

Două perechi de sprîncene dese se înălţară a surpriză. Fără a-şi lua ochii de la ele, Tess întrebă:

– Geordie, te superi dacă ai puţin grijă de magazin, cît schimb eu două vorbe cu Janet şi Elsbeth în spate?

Se auzi fîşiind un ziar, o voce masculină dregîndu-se, de parcă ar fi avertizat sosirea unei furtuni, apoi Geordie spuse:

– Cum să mă supăr, Tess? Cît timp doreşti.

Cînd ea auzi scîrţîitul scaunului lui, ea le îndemnă din cap pe cele două femei, deodată nervoase, spre camera din spate.

Acolo, Tess le înfruntă.

– Vreau să ştiu adevărul, spuse ea.

Ele clipiră, drept răspuns.

– Ce-aţi mai pus voi două la cale, de data aceasta?

Janet şi Elsbeth schimbară priviri scurte, vinovate, iar Janet se bîlbîi:

– Ce... ce... vrei să... spui, Tess?

– Vreau să spun, zise ea încrucişîndu-şi braţele pe piept, că mai întîi e vorba de treaba asta cu Angus care face anunţuri despre un moştenitor al familiei MacLeod... şi acum o invitaţie la castel pentru ceaiul de sîmbătă cu marea doamnă.

– Vei lua ceaiul cu Lady Aileen?

Agitîndu-şi nervoasă mîinile, Elsbeth se întoarse încîntată spre prietena ei cea mai bună.

– Ai auzit aşa ceva, Janet? Ceai!

– E un fel minunat de a onora tot ceea ce ai făcut tu aici, lassie, îşi înălţă Janet capul, dînd la iveală un zîmbet larg, uşurat.

– Asta-i foarte frumos, zise Tess, dar cum se face că a aflat Lady Aileen despre starea mea... tocmai din Edinburgh? Şi, de ce, după cum credeţi voi, ar presupune ea că acest copil a fost

conceput de fiul ei?

Acuzatele se uitară una la cealaltă uluite. Şi atunci, Tess îşi dădu seama că ele nu aveau nimic de-a face cu întoarcerea grăbită a marii doamne.

– Dar cum altfel să fi aflat?

Janet şi Elsbeth mai schimbară o dată nişte priviri şi vorbiră în acelaşi timp. Janet oftă:

– Kyra.

– Angus!

– Şi? le îndemnă Tess.

– Ei bine, dragă, în legătură cu Kyra... are „viziuni", ştii tu! începu grijulie Elsbeth.

– Hai, Elsbeth, continuă. N-ai de gînd să-mi spui că Angus i-a telegrafiat vestea lui Kyra şi ea i-a transmis la rîndul ei totul mamei ei, care şi-a luat picioarele la spinare pînă aici?

– Ei bine, spuse Elsbeth, scuturînd din cap.

– S-au întîmplat şi lucruri mai ciudate, se amestecă şi Janet, aici pe *Insula Ceţii.*

Tess renunţă şi flutură mîinile în aer, rîzînd:

– Deci, cu ce să mă îmbrac la întîlnirea cu marea doamnă?

Cînd Tess se trezi, era tîrziu. Cîndva, în timpul nopţii, Ian o părăsise. Ea bănuia că el încerca

să cruţe ceea ce mai rămăsese din reputaţia ei... deşi ei i-ar fi plăcut să-i explice cineva marea diferenţă între o indiscreţie şi interferenţă.

Numai un scoţian putea înţelege asta.

Tess se întinse, aducîndu-şi aminte de cîte ori pe noapte fusese trezită de mîngîierile lui tandre. Ultima dată fusese în apropierea zorilor. Îl visa pe Ian cînd se trezise descoperindu-l înăuntrul ei, degetele lui dezmierdînd-o, masînd-o, excitînd-o. Îi îndepărtase părul de pe gît, ca să poată muşca uşurel fiecare părticică ce despărţea un umăr de celălalt. Doar la a doua muşcătură tremura deja de dorinţă, arcuindu-se ca să-l poată întîlni, disperată nevoie de a-l simţi adînc, înăuntru.

Tess fu smulsă din dulcea amintire de gîndul că azi era duminică. *Ziua ceaiului, Ziua castelului, Ziua mamei plină de reproşuri.* Îşi îngropă capul în pernă şi mormăi.

Cînd Ian îşi făcu apariţia la uşa ei, era îmbrăcat cu toate însemnele clanului: părul îi flutura dezordonat, stofa ecosez, ridicată de vînt, fiind prinsă pe un umăr cu o agrafă. Ochii lui străluceau cînd o văzu. Tess îl privi din cap pînă-n picioare, de la părul ondulat, de culoarea vinului rubiniu-închis,

la jacheta de vînătoare de deasupra kilt-ului, de culoarea verdelui de pădure, liniat cu roşu şi galben, apoi la şosetele lungi, împodobite cu ciucuri.

Drăguţi ciorapi, se gîndi ea cu impertinenţă. Cu mîinile în şolduri, îşi înălţă bărbia şi îi adresă un rînjet de nestăpînit cînd anunţă, cu un pronunţat accent irlandez:

– Ooo! Da' ce picioare faine avem aici!

El simţi cum ghemul din măruntaie se încordează.

– Şi tu eşti o fetişcană frumuşică, Tess a mea.

Ea îşi privi rochia de mătase verde pe care o purta.

– Merge?

– Da, răspunse el încet, studiind cu atenţie fiecare curbă dulce.

Obrajii i se rumeniră.

– Se vede că sînt însărcinată?

– Ei, ai o anume strălucire şi... plinătate. Apoi îi cuprinse talia cu amîndouă mîinile. Dar aici eşti mai îngustă ca prima dată cînd te-am cunoscut.

Ea se înroşi puternic.

– Atunci, s-o pornim la drum.

El o privi drept în ochi, întrebător. Într-un tîrziu murmură:

– Mda. Şi o eliberă. Am să conduc încet ca o broască ţestoasă, îţi promit, Tess.

Ea îl răsplăti cu un zîmbet amabil. Deşi era

doar o distanţă de două mile, Tess privi peisajul ce-i înconjura, dîndu-şi seama cît de mult ajunsese să iubească această insulă.

Ce diferit era de iarna cenuşie din New York, cu aglomeraţia şi oboseala lui. Aici, iarba se unduia de vînt şi ceaţa împodobea ţinutul ca o atingere trecătoare a unui iubit. Marea era o imagine frumoasă, vie, iar fiecare lac şi sătuc avea un caracter propriu, doar al lui. Turme de oi treceau peste drumurile înguste şi şerpuite, conduse de berbeci cu clopot la gît, mergînd la voia întîmplării. O făceau să rîdă.

În Skye, poveştile nu erau despre oameni necunoscuţi, fără chip, ci despre oameni pe care-i vedea în fiecare zi. Aceste chipuri îi deveniseră foarte dragi. Umorul şi grija unuia faţă de celălalt o emoţionau profund.

Ciudat, se gîndi ea, pentru cineva care cu bună ştiinţă se izolase singură, acum să fie atît de implicată într-o comunitate.

Castelul constituia o imagine impunătoare. Porţile deschise aveau pe ele un semn celtic antic, într-un cerc de aur cu bare de oţel negru la mijloc. Cărarea şerpuită a grădinii ducea spre una din părţile laterale ale castelului.

Ian încetini şi coborî. O uşă masivă de lemn era deschisă. Tess coborî din maşină şi aruncă o privire în jur, la turnuleţele înalte şi la lacul din

spate. Era o priveliște chiar romantică.

– Ce frumos! Oftă. Tu nu vrei să locuiești aici, Ian?

– E rezidența familiei și casa mamei mele. Cînd am terminat universitatea și am simțit că aveam nevoie de un loc al meu, Aileen mi-a dat un împrumut pentru căsuța mea. Într-o zi voi locui aici. Va fi destul de curînd, încheie el cu o voce liniștită, uitîndu-se în sus, la castel.

Tess înțelese implicația și îi urmări privirea.

– Acum simt răspunderea pe care o ai față de familia ta și față de insulă. Aici umple aerul, ca niște secole de tradiție. Zîmbi ireverențioasă și spuse: O mică nicovală deasupra capului tău.

– Mda, răspunse simplu Ian, expresia chipului lui îmblînzindu-se cînd privi în jur mîndru, cu un simț al posesiunii. Privirile li se întîlniră. Dar sînt și compensații. Și această legătură se întinde la toată familia, inclusiv la micuțul care crește sub inima ta. Îi adresă o privire fixă, care o scutură, chiar mai înainte de a continua: Inclusiv tu.

Cuvintele îi provocară un alt val de îmbujorare în obraji. Îi demola, cu fiecare zi ce trecea, convingerile despre independență. Trebuia să învețe să țină garda, ori, altfel, s-ar fi putut să se trezească învelită în acea stofă ecosez, cu viața programată într-o lume de datorii și de doici, designeri de pălării, polo și petreceri plicticoase cu conversații forțate.

Ian simţi retragerea ei şi îi puse o *mînă* pe spate. Chiar prin haină putea să-i simtă căldura.

– Hai, vino, pe aici.

Fură întîmpinaţi de un bărbat care semăna atît de mult cu Ranald, încît Tess nu se putu stăpîni să-şi arate surpriza:

– Laird Ian, domnişoară, înclină uşor capul bărbatul.

Ian zîmbi.

– Doamnă Tess Hartley, acesta este Andrew, un alt MacLeod, fratele lui Ranald, care are grijă de toţi de la castelul Dunvegan.

Tess zîmbi uşor.

– Sînt încîntată să te cunosc, Andrew. Îl apreciez mult pe fratele tău. Face atît de mult pentru centrul nostru!

Andrew lăsă ca o scînteie să lumineze ochii lui de chihlimbar.

– Şi Ranald vorbeşte foarte respectuos despre dumneavoastră, domnişoară. Mai ales despre ultimele încercări de a juca shinty.

Tess rîse încîntată.

– Lui Ranald îi plăcea să mă vadă cum mă agit, asta-i tot. Poate ai să ne însoţeşti într-o seară la centru. Avem şah, chiar şi jocuri de cărţi. Apoi îşi coborî glasul şi privi spre Ian, de parcă ar fi fost un secret. Deşi nu jucăm pe bani, bineînţeles.

– Bineînţeles, domnişoară.

– Ce e cu nebunia asta nouă? îi certă Ian. Shinty şi toate celelalte! E un sport dur, de cîrciumă, Tess! Ar putea să ţi se facă rău!

Andrew urmări cu mare interes cum Tess îşi punea mîna pe braţul laird-ului şi îi adresă un zîmbet încîntător.

– L-am implorat pe Ranald să îmi arate regulile de bază şi am ajuns să distrez ambele echipe cu greşelile mele. Asta a fost cu luni în urmă, Ian. Serios, acum sînt foarte atentă.

Dar Ian era ocupat cu mormăitul.

– Mă întreb la ce s-o fi gîndit Ranald? Şi ce alte povestiri care îmi fac părul măciucă au fost ascunse de mine? Asta o să merite ceva cercetări. Făcu o grimasă şi arătă cu degetul spre Andrew, pentru a-i conduce spre holul de intrare.

Tess chicoti doar şi îşi urmă călăuza.

– Ei, aproape m-a străpuns o dată cu o suliţă, îl tachină ea incapabilă să se stăpînească. Dar ceea ce mor de nerăbdare să învăţ este dansul săbiilor. O să mă înveţi?

Andrew îşi reţinu o izbucnire în rîs cînd Ian eliberă un mormăit de frustrare şi urcă bocănind pe scări.

Ian o prezentă oficial pe Tess doamnelor Aileen şi Kyra MacLeod, care stăteau în spatele unui şemineu masiv din piatră. Tess clipi de surpriză, pentru că asemănarea familială era foarte puternică, deşi părul blond-roşcat al doamnei Aileen şi trăsăturile delicate se transformaseră într-un roşcat puternic şi nişte contururi mai hotărîte la copiii ei. Ochii verzi, de culoarea pietrelor preţioase, străluceau pe faţa fiecărui membru al familiei MacLeod.

Lady Aileen îi adresă lui Tess un zîmbet cuceritor, remarcînd:

– Ştii că ţi-am văzut unele dintre lucrări în casele unor prieteni de-ai mei din Paris, doamnă Hartley? Eu zic că eşti foarte talentată.

Tess fu surprinsă atît de compliment, cît şi de căldura cu care fusese transmis, într-un moment în care aştepta provocare. Îi trimise lui Ian, care radia, o privire scurtă, timidă, cînd Aileen menţionă cunoştinţe din lumea artei din New York.

Între timp, Ian se aplecă pentru un sărut de salut, pe obrazul lui Kyra şi îi şopti:

– Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru această ocazie, drăguţă?

Kyra îi şopti ca răspuns:

– Să-ţi fie ruşine, Ian. Ştii că niciodată nu mă amestec.

Privirea pe care i-o întoarse fu un reproş mut,

dar Kyra abia de clipi, modestă, şi continuă cu voce tare:

– Mairie ţi-a pregătit biscuiţii tăi cu stafide, Ian.

– Sînt favoriţii lui? întrebă Tess zîmbind.

– Mda, rîse Kyra. Cînd era băieţel, buzunarele lui erau tot timpul pline cu biscuiţi pe care-i şterpelea de la bucătărie, cînd Mairie gătea şi se făcea că nu-l observă. Întotdeauna era favoritul ei, bestia, chiar cînd punea pietre în budincă şi nisip în sos.

– Ai grijă, Kyra, o avertiză Ian întunecat, dar cu afecţiune în glas. Ştiu şi eu ceva isprăvi făcute de tine în copilărie.

– Ian al nostru trebuie să fie foarte atent cu demnitatea lui, în zilele astea, îşi ridică Kyra năsucul simpatic, aplecîndu-se în faţă şi şoptind cam tare, cu o voce afectată, obişnuită: El e laird-ul, ştii.

Comentariul le aminti la toţi motivul întîlnirii şi dădu naştere la o tăcere bruscă, pînă ce Aileen turnă ceaiul.

Camera era imensă, cu grinzi întunecate, înalte, pe deasupra şi cu vedere spre lac. Strălucirea lemnului, a antichităţilor tapisate în stil victorian, şi vasele mari cu flori, făceau încăperea să fie primitoare.

– Înţeleg că ai făcut îmbunătăţiri uimitoare în vieţile sătenilor noştri, doamnă Hartley, începu

într-un sfîrşit Aileen.

– Vă rog să-mi spuneţi Tess, doamnă MacLeod.

– Şi eu sînt Aileen, zîmbi mama lui Ian şi puse mai multe întrebări despre centru.

Tess răspunse cu plăcere. Totuşi, fiecare moment făcea ca subiectul pe care-l evitase, sarcina, să devină mai apăsător.

Mama lui Ian era mult prea amabilă pentru a i se spune să-şi vadă de treburile ei. Totuşi, Tess nu-şi putea imagina un alt răspuns dacă Aileen i-ar fi cerut să participe la decizia ei.

Doamna se întoarse spre Ian şi spuse:

– Dragă Ian, sînt nişte... hîrtii în birou, care trebuiesc studiate de tine. Kyra, vrei să-i arăţi coletul din Edinburgh?

Ian ridică o sprînceană.

– Oricît de mult te-aş iubi, dulce Aileen, nu plec de aici ca să-i faci rău fetei mele.

– Te rog, Ian, spuse moale Tess, doar cîteva minute. Aş vrea să vorbesc cu mama ta singură.

El o privi lung şi, într-un tîrziu, consimţi, dînd din cap. Întorcîndu-se spre sora lui, spuse:

– Hai, vino surioară şi plecă grăbit din cameră.

– Fiul meu ţine la tine, spuse Aileen încet, luîndu-i mîna lui Tess într-a ei. Asta e clar.

– A fost foarte bun cu mine, o întoarse Tess.

Aileen ridică o sprînceană.

– Bun?

– Şi... avem... o relaţie care e foarte specială, se bîlbîi Tess.

Aileen se încruntă uşor.

– Dar... nu doreşti un aranjament permanent cu Ian, în ciuda relaţiei voastre?

Ochii ei verzi erau blînzi, dar foarte perceptivi.

– Am fost căsătorită, doamnă MacLeod!

– Aileen.

– Da, scuze, Aileen.

Tess îşi dorea să ştie cum să continue.

– Şi eu sînt văduvă, Tess. Ştiu ce înseamnă să jeleşti bărbatul pe care-l iubeşti. Dar am văzut cum îl priveşti pe fiul meu şi văd o afecţiune nețărmurită pentru el în ochii tăi.

– Abia dacă ne cunoaştem şi... sîntem... diferiţi.

– Poate pentru început ai consimţi la o logodnă.

Tess scutură violent din cap şi îşi privi fix mîinile, răsucindu-le în poală.

Mama lui Ian sorbi o gură de ceai şi puse ceaşca jos. Apoi se întoarse s-o privească pe Tess.

– Ştii ce-o să tipărească presa britanică despre fiul meu şi despre copilul lui? Glasul i se înăspri un pic şi Tess putu să vadă că femeia aceasta avea tăria să fie un inamic formidabil. O să scormonească povestea corpului şi a feţei lui

mutilate. Pagina întîi o să aibă imagini senzaţionale despre voi doi şi o să publice poveşti despre „copilul vostru din flori". Reporterii vor năvăli pe insulă. Apoi, cînd copilul se va naşte, o să înceapă din nou.

Tess înghiţi cu greu.

– Dacă trebuie, eu pot să plec, să mă întorc în America.

– Şi să-i iei copilul? Aileen se ridică şi merse spre ferestrele largi. Mîna ei delicată netezi draperiile de brocart şi apoi veni să se odihnească pe cadrul mobil de fereastră. Lui Ian nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost cu tatăl lui în ziua în care a murit. Era foarte tînăr şi aproape şi-a pierdut viaţa în mare, încercînd să-l salveze pe Lackie, cînd a fost aruncat peste bord. Bineînţeles, Ian s-a învinovăţit pe el. Tatăl lui îl învăţase că a fi un urmaş al familiei MacLeod însemna să aibă răspunderea pentru orice şi oricine făcea parte din familie. Cînd Lackie a murit, Ian a crezut că ne-a dezamăgit pe toţi. Atunci a devenit o altă persoană, sălbatică, de neatins, amărîtă într-un fel. Aileen ţinea capul plecat, iar spatele ei zvelt era drept. Statura ei reliefa o mare durere. Şi-a cheltuit banii în vînt: petreceri, femei, aventuri nebuneşti. Apoi, cînd a fost atît de rău rănit, s-a proclamat proscris, deşi ceilalţi îl numeau erou. Nici familiei nu-i permitea să fie aproape. Se opri

un moment, glasul devenindu-i un pic instabil.

Tess simţi cum şi gîtul ei nu mai lăsa respiraţia să se desfăşoare normal şi îşi dori să fi ştiut ce să răspundă. Ian nu-i spusese nimic din toate astea şi o durea acest lucru.

Aileen inspiră adînc.

– Acelea au fost nişte vremuri foarte întunecate. Dar au trecut...Ian e alt om acum. Mi-am recăpătat fiul, Tess. Ea se întoarse şi îi adresă lui Tess o privire care păru să o taie ca un cuţit. A devenit bărbatul pe care-l admir şi-l iubesc. Chiar de la spitalul din Edinburgh conducea afacerile clanului: treburi financiare, gestiunea proprietăţii, donaţii în scop caritabil. Mă întreb, draga mea, cît din această schimbare se datorează accidentului şi cît ţie. Doamna zîmbi: Acum Ian a conceput un copil şi... acum acest lucru de mare bucurie poate deveni o altă pricină de supărare pentru băiatul meu. Cu lacrimile scînteind în adîncimile ochilor, ea şopti încetişor, punîndu-şi inima în fiecare cuvînt: Aş face orice ca să împiedic asta, Tess. Orice.

Ceaţa învălui maşina în întunericul abia lăsat, ca o mîngîiere dulce. Culorile erau şterse, griuri

senine şi negru îmbinate cu vălătuci de ceaţă. Mirosul de mare era puternic.

– Te simţi bine, Tess? întrebă Ian cînd castelul dispăru în spatele lor, în întunericul serii. De cînd am plecat pari palidă.

– Mă simt bine. Dar răspunsul veni atît de slab, încît Ian trase maşina pe margine şi îi luă bărbia în palmă.

– Acum, lacrimi?

Respiră grăbită.

– Zău, Ian. Mama ta a fost minunată. Eu... plîng mai tot timpul zilele astea...N-are legătură cu nimic.

El zîmbi blînd, trist.

– Ah, nu plînge, lass a mea. Îi ţinu faţa şi îi îndepărtă lacrimile cu sărutări. O să găsim o cale să rezolvăm lucrurile cum trebuie. Şi o cuprinse în braţe.

Zilele treceau fericite pentru Tess. Mai era doar o săptămînă pînă la Crăciun şi centrul zumzăia de pregătiri. Propriul ei lucru mergea bine. Reuşise să termine trei picturi, deşi tot mai era reţinută de portretul lui Ian, pe care într-un fel nu putea să-l ducă la bun sfîrşit.

Tess nu era o femeie care să stea în casă şi erau nişte momente cînd îl simţea pe Ian cum o urmăreşte lucrînd. Putea să stea în faţa şevaletului şi să-i ridice părul sau să-i încline capul. Ea îi simţea prezenţa şi îşi ridica privirea ca să-l descopere stînd în cadrul uşii, cu o expresie intensă, de nedescifrat pe chip.

Totuşi, cînd privirile li se întîlneau, el înclina capul de parcă ar fi trecut pe la căsuţă doar să o salute. Dacă ea nu se oferea să-l oprească pentru un ceai sau la masă, el se strecura plecînd. Era tot timpul prin preajmă, deşi niciodată nu o deranja din muncă sau nu-i cerea să vadă ce pictează. Ea se gîndea că e foarte drăguţ din partea lui. Nu putea crede că un bărbat atît de impunător putea fi şi intuitiv. Nici nu ştia că majoritatea timpului ei era ocupat cu portretul lui.

Continuase cu insistenţă ca bucătăreasa să vină cinci zile pe săptămînă să gătească şi să facă curăţenie, astfel încît Tess să fie liberă să-şi facă treaba. Şi Tess era recunoscătoare, deşi nu ştia cum să i-o arate lui Ian.

Părea că este prea des obosită, pictînd doar trei sau patru ore şi avînd nevoie să aţipească. Cînd se trezea, se grăbea la centru, unde mai petrecea trei ore înainte de a se întoarce acasă. Ian se oferise să o conducă acasă cu maşina de nenumărate ori, dar ea insistase că ea şi copilul

aveau nevoie de un exerciţiu. Odată ajunsă acasă, aşeza măsuţa ei şi Ian apărea ca să împartă cina pregătită de Callie.

Mîncau împreună în majoritatea nopţilor şi învăţau mai multe unul despre celălalt, vorbind despre activitatea de peste zi. Deşi nu vorbea despre pictură, Tess îi spuse despre demersurile de la centru, cum orele de gătit ale lui Betty atrăseseră cursanţi din ţinuturi mai îndepărtate, chiar din Kyleakin, şi cum Andrew consimţise într-un final să predea galeza la un curs. La rîndul lui, Ian îi povestea despre circuitul de arendaşi pe care-l vizitase. Le explicase problema în privinţa podului şi încercările lui de a minimiza relele presimţiri în timp ce făcea investigaţii pe cont propriu.

Sub formă prietenească, el îi dădea sfaturi în privinţa gospodăriei şi a vitaminelor pentru oi şi, uneori, îi dădea o mînă de ajutor la reparaţiile fermei sau stătea ceva timp ca să discute problema podului sau ce însemnătate ar avea pentru insulă. Unii comentau împotriva necesităţii podului şi a unui comerţ suplimentar, iar alţii îşi înăbuşeau teama că va transforma Skye-ul într-un Disneyland scoţian, unde turiştii vor năvăli pe pămînturile lor şi o să-i forţeze să-şi transforme propriile case în căsuţe de vară.

Apoi se întîmplă două incidente. Un magazin din Portree fusese prădat şi fusese împrăştiat gra-

fit pe tejghele şi bunuri. Şi, adînc în noapte, maşina tînărului Blair luase foc. Unii spuneau că era o răzbunare.

În Scoţia, dacă exista un litigiu, îi spusese Ian, atunci acesta era discutat în cîrciumi cu o varietate de opinii şi cu multă pasiune. Iar atmosfera din cîrciumi devenea în mod vizibil periculoasă.

Tess încercă să ignore împunsătura ascuţită de teamă, care o săgetă cînd şi-l imagină pe Ian luptîndu-se cu cei care erau capabili de asemenea violenţe. Dar lui i se părea că e de datoria lui să se învîrtă pe lîngă aceşti turbulenţi.

Uscaseră vasele împreună în seara aceea şi Ian simţi o căldură familiară trecîndu-i prin vene cînd Tess se înălţă şi se aplecă în faţă, pentru a pune un tacîm de servit în dulapul de deasupra mesei.

Părul ei negru alunecă pe umeri cu mişcări senzuale. Curba rotundă a feselor ei îl aduseră într-o secundă în stare excitată şi, una din mîinile lui o luă înainte pentru a urma dulcea linie, chiar înainte ca gîndul să se fi format în mintea lui.

Tess simţi căldura mîngîierii lui şi roşi cînd degetul mare trecu de tivul blugilor şi se furişă mai jos. Simţi apăsarea uşoară a buzelor lui pe ceafa ei sensibilă. Îi provoca acolo mici fiori şi oftă, lăsîndu-şi ochii să se închidă de plăcere. Arcuindu-şi spatele, Tess simţi cum cealaltă mînă îi

cuprinde sînul. Magie. Era atîta magie în atingerea lui.

– Ai să ai grijă, nu, Ian? spuse ea moale, simţind cum un nor de dorinţă o cuprinde.

– Nu-ţi face griji pentru mine, lassie.

O muşcă tare o secundă, încîntat de simţămintele ei pentru el, pe care nu şi le mai arătase pînă atunci.

Ea nu răspunse, dar îşi întoarse capul şi îi găsi buzele cu o foame care abia începuse să ardă. Mirosul ei dulce, insinuant, îi trimitea fiori de excitare prin corp. Putea s-o sărute pe vecie, dar mîinile i se mişcară pe trupul ei, cu o voinţă proprie. Sînii ei erau plini, ca piersicile coapte: mari şi grei în palme.

O trase spre masa din bucătărie şi o eliberă cu o singură mişcare a mîinii.

– Ian! protestă ea. Oh, protestul ei se transformă într-un oftat... Oh, Ian!

Capitolul 8

Cu o mîngîiere absentă, îşi trecu o mînă peste pielea catifelată a şoldului ei. Era atît de frumoasă, tentantă şi voluptoasă, aşa cum era, purtîndu-i copilul. Trecuseră deja trei luni şi nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a o convinge să se căsătorească cu el.

– *Tha gad agam ort, m'sidh,* şopti el cu voce scăzută.

– Ce-ai spus?

Tess se aşeză mai bine lîngă umărul lui cald, adormită, zîmbind capricioasă la auzul cuvintelor

ıstite cadenţat.

Relaxat, Ian îşi puse mîinile la ceafă. Cu un mbet satisfăcut pe chip, întrebă:

– Deci, ai vrea să mai auzi o dată? Cînd ea ɔrobă din cap, el se ridică şi îşi puse mîinile în rul taliei ei, pentru a mîngîia umflătura mică a omăcelului ei, şoptindu-i: Te iubesc, zîna mea. ura lui îi hărţui lobul urechii. Şi o ştii prea bine.

– Nu!

Ea se ridică repede în capul oaselor.

– Nu? clipi Ian, încordîndu-şi braţele, apoi des-ızîndu-se încetişor pentru a o întoarce cu umerii ıre el.

– Nu, te rog. Tess se ridică din pat şi se întinse ıpă capot, înnodîndu-l cu mişcări bruşte. Cînd lăsă părul liber, anunţă: Nu vreau ca tu să ai emenea sentimente pentru mine.

– Şi cum ai de gînd să mă opreşti? întrebă el nios, sceptic, aruncînd la o parte păturile cu şcări furioase.

– Nu face una ca asta, Ian. Se întoarse încet re el. Nu am aşa ceva pe dinăuntru. Nu pot -ţi răspund la aceste sentimente. Ştacheta e ɜa sus. Nici măcar nu mai cred în lucruri ca rmanenţă sau fidelitate. Îl privi drept în ochi şi use: Nu mai cred în promisiuni. Prea multe lu-ıri pot să nu meargă bine, indiferent de ceea ce ɜdem noi că se va întîmpla. Ştiu că Ben m-a

iubit şi, dacă a putut... a putut să mă părăsească, oricine ar fi putut. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă remontez. Şi nu vreau.

– Soţul tău nu te-a părăsit... a murit!

– Pînă la urmă e acelaşi lucru. Ochii ei erau atît de trişti, încît îi sfîşiau inima. Şi nu vreau să se mai întîmple lucrul acesta. Într-o zi te vei trezi şi îţi vei dori să recapeţi viaţa dinainte şi femeile de atunci. Şi vei vedea că eu nu mă încadrez într-o astfel de viaţă. Dar n-o să fie o problemă să găseşti pe altcineva, Ian. Femeile se bat pentru tine.

Trecură cîteva secunde şi el vorbi cu o voce voit scăzută:

– Mi-ai adresat o insultă pe care n-aş suporta-o de la nimeni. Se întoarse cu o rotire înceată şi îi aruncă o privire încruntată. Îmi pui sub semn de întrebare etica, loialitatea. Nu, nici nu pui un semn de întrebare. Afirmi, fără umbră de îndoială! Şi crezi că am să accept uşor toate astea?

Zguduită de intensitatea mîniei lui, Tess spuse cu voce aproape şoptită:

– Asta e problema, Ian. Nu-ţi cer nimic.

– Da, Tess, zise el pe un ton monoton, trist. Ai dreptate. Aici e dificultatea. Nu vrei să accepţi... şi nu vrei să dai... nimic mai mult decît plăcerea corpului tău alb şi dulce. Nu-ţi pasă că mă gîndesc ce devine ceea ce am împărţit noi.

– Ian! Răvăşită, îl privi în ochi. Se întinse să-i

mîngîie obrazul, apoi îşi trecu degetele prin părul lui roşcat-castaniu. El părea că se transformase în piatră. Tess nu se gîndise că ar fi putut să aibă un asemenea impact asupra lui. Nu aş vrea să te fac să suferi.

– Atunci de ce o faci? o întrerupse el brutal, privind dincolo de umărul ei.

Tess era uluită. Nu se aşteptase la o astfel de declaraţie din partea lui Ian. De cînd se întorsese de la ultimele operaţii, părea invincibil.

– Cum? întrebă ea, întorcîndu-şi privirea şocată spre el.

– Afurisita ta de indiferenţă! Ce credeai?

– Crezi că sînt indiferentă? Nu îi venea să creadă ceea ce spusese el. Dacă stai la mai puţin de o jumătate de metru de mine, încep să tremur! Niciodată în viaţa mea un bărbat nu a avut un asemenea efect asupra mea!

– Şi ţii în tine fiecare emoţie adevărată, îţi strîngi sentimentele, aşa cum o femeie bătrînă ţine de ultima coajă de pîine!

Ridicase vocea, iar tenul căpătase o roşeaţă închisă. Putea să vadă chiar cum maxilarele i se încleştaseră, aşa cum se lupta să se controleze.

Niciodată nu îl văzuse atît de furios. Era ceva înspăimîntător. Totuşi, stătea dreaptă şi îl înfrunta.

– Concret, ce anume doreşti de la mine, Ian? Poţi să-mi spui?

– Vreau mai mult decît o afurisită de amantă, asta în mod sigur! tună el. Aş vrea să ţii la mine mai presus de frica ta, oricare ar fi motivul pentru care te fereşti de mine! O apucă de umeri, nedîndu-şi seama că strînsoarea degetelor lui o durea. De ce faci asta, Tess? Ştiu că ţii la mine. Se vede în ochii tăi cînd intru pe uşă. Se simte în sunetele dulci, atunci cînd strigi. De ce ascunzi asta, la naiba? Ea se luptă, prinsă între braţele lui. De ce fugi şi apoi mă încolţeşti atît de tare, încît sînt sigur că am să te părăsesc?

O scutură tare, o singură dată, de parcă ar fi putut scutura emoţia dinăuntrul ei. În cele din urmă începu să se agite în braţele lui.

Prinsă, urînd cuvintele lui, Tess îşi lăsă pe spate capul şi cunoscu brusc o furie pe care n-o mai simţise înainte. Vederea i se întunecă şi braţele îi zvîcniră în sus pentru a-i îndepărta braţele.

– Nu, să te ia naiba! N-o s-o ai niciodată! Voia să-l lovească, dar se întinse după vaza cu trandafiri, pe care el i-o dăduse, aruncînd-o de perete, cu o înjurătură de furie neajutorată. Orice am avut, a fost al lui! strigă ea, cuvintele izbucnind pe negîndite. N-am s-o mai fac şi nu poţi face nimic ca să mă obligi, încheie ea în mod copilăresc.

– Pe tot iadul cel sîngeros, femeie! N-auzi bine? zbieră şi Ian. Nu vreau să te părăsesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine!

Tess nu putu decît să rămînă aşa, în picioare, şi să scuture din cap, fără speranţă, cu ochii uscaţi, cu inima golită, cu privirea departe de chipul lui frumos şi de ochii lui strălucitori. Într-un sfîrşit, Ian îşi luă pantalonii, iar Tess îşi dădu seama că fusese gol-goluţ tot timpul disputei presărate cu strigăte, destul de tari ca să cheme tot clanul.

Înaintă spre fereastră cu braţele grele, încrucişate. Ascultă foşnetele produse de smuciturile lui în timp ce se îmbrăca şi îşi trăgea cizmele. Prinse sunetul fiecărui pas pe care îl îndepărta de camera ei, în jos pe scări, apoi trîntitul răsunător al uşii din faţă.

Şi pe urmă nu mai era nici un sunet, în afară de bătăile inimii ei cuprinsă de panică.

Ian traversă pe jos muntele *Halabhal Bheag*. Împreună cu Halabhal Mor, cei doi munţi gemeni, ce aveau culmi plate, erau cunoscuţi ca fiind Mesele familiei MacLeod. Acesta era locul lui privat.

Cu o expresie fioroasă pe chip, ca orice laird

războinic de demult, urca cu Duke, pledul scoţian fluturînd în jurul lui, bătut de vîntul puternic. Bărbia îi era ridicată, sfidător, iar dinţii i se încleştau cu fiecare pas.

Tess îi aluneca printre degete şi nu ştia nici o cale, ca să o oprească. Da, acum picta şi rîdea şi cunoştea plăcerile pe care corpul lui putea să i le ofere. Dar, mai era zidul acela din spatele ochilor ei, care nu se dărîma niciodată, chiar şi atunci cînd îi striga numele în întunericul nopţii. Şi-apoi copilaşul. O să-şi stăpînească dragostea şi faţă de fiul lor?

Se aşeză pe piscul înalt, cu o mînă odihnindu-se în blana moale a lui Duke, în timp ce privea ţintă, mohorît, deasupra ţinutului. De aici avea o privelişte grozavă a oraşului Glendale şi puţin din drumul şerpuit din Dunvegan. Albeaţa oilor în haine de iarnă contrasta pe fondul verde al ierbii şi, pe alocuri, pietre albe, domolindu-i simţămintele, pentru că vederea propriului castel îi amintea de lucrurile pe care le realizaseră oamenii lui, împotriva tuturor stihiilor, de-a lungul secolelor. Dacă dorea să aibă linişte, de obicei aici o găsea.

Deodată auzi nişte sunete uşoare, de întrerupere din vocea unei femei şi, fără să se întoarcă, ştiu că numai Kyra putea fi. Stînd în picioare în spatele lui, îi cuprinse umerii largi cu braţele şi îşi rezemă obrazul de tenul lui aspru.

– Şi ce faci pe aici, în vîntul ăsta, brathair mo[1]?

Reuşi să obţină o frîntură de zîmbet cînd el îi prinse în palme mîinile ei.

– Mda, numai un frate s-ar ridica pînă la căile tale de interferenţă. Deci m-ai urmărit doar ca să nu prind o răceală?

Ea oftă şi se mută să se aşeze lîngă el pe piatra mare.

– Ţi-am auzit chemarea inimii de după mlaştini.

Zîmbetul amar se schimonosi ciudat.

– Dar nu pe tine te chemam, pasăre mică.

Mîna ei mică o acoperea pe a lui, şi vocea îi era liniştită cînd îi spuse:

– Ştiu.

Cu capul sprijinit de umărul fratelui ei, cu cascada de păr roşcat-castaniu amestecîndu-se cu a lui, Kyra începu să cînte încetişor. Era un cîntec pe care mama lor li-l cîntase adesea cînd erau mici.

Printr-o tresărire obsedantă a memoriei, povestirea vorbea de Ian, al patrulea şef al clanului MacLeod, care a dat peste o prinţesă frumoasă în pădure. Cutezătorul şi mîndrul şef şi încîntătoarea domniţă au căzut imediat în mrejele unei mari iubiri. S-au căsătorit şi au fost foarte fericiţi pînă ce, într-o noapte înceţoşată, după douăzeci de ani,

1. Fratele meu (scoţ).

zînele au chemat-o înapoi pe prinţesă. Era o chemare pe care nu se putea să o refuze. Şi, deşi acest lucru le-a frînt inimile amîndurora, iubita lui Ian l-a părăsit în locul numit de atunci ca *Podul Zînelor.*

Ian cel de acum îşi amintea cum, pe cît de mult dulcea de Aileen iubea povestea aceasta de dragoste, nu fusese niciodată în stare să suporte sfîrşitul. Aşa că născocise altă strofă, în care MacLeod o fermeca pe nevasta lui, zînă.

În versiunea ei, în fiecare noapte de singurătate, după ce nevasta lui, zîna, îi fusese luată, Ian se întorcea la acel pod şi cînta la harpă cu o tristeţe atît de obsedantă, încît zînele i-au adus-o înapoi, într-un sfîrşit, ştiind că ei deveniseră prea mult o singură fiinţă, pentru a fi despărţiţi. Şi atunci, cînd ea apăru în faţa lui Ian, din ceaţă, cu ochii umezi de lacrimi omeneşti, jură că niciodată, nimic nu îi va mai despărţi. „Zînele au decis asta", anunţă ea, zîmbindu-i iubitului. Şi aşa a şi fost.

Aici, pe *Halabhal Bheag,* Ian i se alătură lui Kyra în versul final. Vocile li se îmbinau şi umpleau aerul răcoros. Liniştea se lăsă şi o pace solemnă, de părea că şi vîntul s-a oprit ca să asculte.

– Mai bine ne-am întoarce acum, înainte ca să se ridice ceaţa, spuse Kyra într-un tîrziu. Mi-e

teamă că şi aşa trebuie să grăbim pasul.

– Oh, da, răspunse Ian şi îl mai scărpină o dată pe Duke în spatele urechilor. Deşi, singurul talent folositor al acestui animal pare să fie găsirea drumului înapoi spre castronaşul de acasă. Haide, Duke.

Kyra cunoştea bine instinctele protectoare ale fratelui ei. Probabil că îi dădea animalului din masa lui în fiecare seară.

– Ian, spuse ea cu un zîmbet misterios, ai grijă să-ţi aminteşti de motto-ul clanului MacLeod.

– Mda, vrăjitoareo! La asta mă gîndeam înainte să mă găseşti aici. O luă de braţ şi o strînse aproape de el. Îşi coborî privirea spre chipul ei dulce, familiar şi inspiră adînc. Vocile lor răsunară împreună, în valea îngustă. Apoi rîseră, pentru că fusese o şmecherie copilărească. Dar, această bătălie poate să necesite folosirea steagului zînelor înainte ca totul să se fi sfîrşit.

Tess întîmpină Crăciunul cu căldura noilor prieteni şi cu o mulţime de cadouri confecţionate de mîna lor. Ranald îi adusese un copăcel şi ea se străduise să-l împodobească cu merişor şi floricele de porumb şi acadele şi luminiţe străluci-

toare, pe care le adorase cînd era copil.

Dar Ian nu era.

El şi cu Tess plănuiseră să petreacă Ajunul Crăciunului în faţa focului, iar ziua următoare la castel. În loc de asta, Tess tremura singură, în faţa focului, masîndu-şi uşor burta în timp ce fredona colindele de la radio. Se părea că Duke adoptase fie căminul ei, fie pe ea de sărbători.

La ora zece, Duke fugi la uşă şi adulmecă, dînd din coadă, făcîndu-i inima să o ia la goană. Merse încet spre uşă, aşteptînd, ascultînd. Într-un tîrziu, cînd nu mai putu suporta, o deschise smucit. Dar nu era nimeni.

Dezamăgită, încercă să închidă uşa. Apoi o văzu. Mică, pătrată, cutia de pe trepte era învelită în hîrtie roşie lucioasă şi cu vîsc împodobită pe deasupra.

– Ian!

Oftă şi privi în întuneric, dar nu se vedea nimeni; văzu doar ceaţa învăluitoare.

În casă, se cufundă în balansoar, cuibărind cadoul şi încercînd să îndepărteze lacrimile. Într-un tîrziu, găsi curajul să îl deschidă. Era un pandantiv mic, de aur, încrustat cu diamante delicate, în forma unui ciulin, un simbol timpuriu al Scoţiei.

Îşi trecu degetele de nenumărate ori peste forma delicată, privind ţintă focul. Apoi urcă scările, o puse în cutia de bijuterii şi închise capacul.

În ziua de Crăciun, Janet şi Elsbeth, o tîrîră după ele la centru, pentru o sărbătoare cu colinde. Vorbise deja cu fratele ei din New York pentru Crăciunul din anul acesta, tatăl ei era în Elveţia şi, ca de obicei, de negăsit.

Viaţa continua în aceleaşi tipare încurajatoare. Picta şi preda la clase. Era încîntată să vadă cum numărul elevilor creştea şi cum se umpleau cu nişte persoane destul de talentate. Copilaşul ei îi solicita corpul, dar îi înviora spiritul. Aşa cum şi elevii ei se obişnuiseră cu alergările ei din hol, din cauza „răului de dimineaţă". Le lăsă pe Janet şi Elsbeth să preia exporturile cu artizanatul, iar clasa de croitorie făcu o garderobă specială pentru ea.

Se ţinea totuşi departe de viaţa socială, iar din cînd în cînd invita pe cîţiva la un ceai sau la o cină. Pînă acum, presa o lăsase în pace.

Existaseră nişte bîrfe cum că Ian ar fi locuit la Edinburgh şi, deşi îi era tare dor de el, îşi spuse că aşa era bine. Cu toate că nu îi răspunsese la cadoul lui de Crăciun, la cîteva zile tot soseau mai multe pachete. Mai întîi sosi o carte de poezii de Robert Burns. Apoi o cutie cu ciocolată. Cel de-al

treilea fu predat personal de Ranald. Stătea în faţa scărilor de la intrare, îmbrăcat în kilt-ul lui. Cînd ea deschisese uşa, el se înclină şi îi înmînă, aşa cum era învelit frumos în materialul ecosez MacLeod, spunînd:

– Pentru mama urmaşului.

Fiecare cadou sfărîma cîte puţin din învelişul protector, pînă ce ajunse să creadă că o să înnebunească dacă Ian nu venea acasă mai repede.

Primea regulat telefoane de la dulcea Aileen, dar reuşea să se scuze întotdeauna, refuzînd invitaţiile la ceai sau cină. Tess ştia că doamna MacLeod ar face orice i-ar sta în puteri pentru a o influenţa şi, punînd la socoteală şi hormonii ei, care o ţineau într-un tumult emoţional, Tess simţi că trebuia să evite această expunere cu orice preţ.

Era o vreme blîndă în februarie, mult mai caldă decît în sud, din cauza situării insulei cu mareele calde, sau aşa ceva. Aveau totuşi porţia lor de furtuni şi ceaţă şi Ranald o conducea la centru în fiecare zi, cu toate protestele ei.

Se simţea mai bine ca niciodată, cu sarcina ei

de cinci luni şi jumătate. Răul de dimineaţă trecuse şi putea să se mişte prin jur destul de uşor. Pentru exerciţii, alesese stilul yoga al lui Betty Doon şi cunoştea o stare de euforie pe care nu şi-o mai amintea de la sarcina trecută. Rîdea de sine cînd îşi dădea seama că era pasionată excesiv de mult după balansoarul din salonaş şi după benzile pe care fratele ei i le trimitea din New York pentru casetofon.

Abia se ridicase din acel loc, pentru a-şi face o ceaşcă cu ceai, cînd auzi bătîndu-se puternic în uşă. Încruntîndu-se, se întrebă dacă o fi fost ceva de rău. Ceea ce văzu, cînd deschise uşa, îi adeveri presimţirile.

Lui Tess i se puse un nod în gît.

– Michael!

Tatăl ei, cu păr argintiu, domina cadrul uşii, cu impermeabilul picurînd, cu o privire aspră uitîndu-se la ea, semn al unei diplomaţii bruşte a oricărui scoţian, deşi vechea lui origine era irlandeză din Boston.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? întrebă ea cu mîinile în şolduri. Abia am aflat veşti că te caţeri pe vreun munte elveţian!

– Ei bine, sînt tatăl tău, Tess! răbufni gigantul. Crezi că aş uita de singura mea fetiţă... deşi i-a cerut fratelui ei să jure că va păstra secretul, atunci cînd a dispărut? Şi, apropo, mi-a spus nu-

mai cînd l-am ameninţat că voi angaja o agenţie de detectivi. Scoase un sunet de enervare şi scutură din cap: Cît timp te aşteptai să stai ascunsă de iubitoarea ta familie?

Dragul, certăreţul de Michael, se gîndi ea cînd dădu drumul unui rîs şi unui oftat. Trebuia să se fi aşteptat la asta. Omul acesta era un detectiv înnăscut.

– Nu fără un motiv valabil, tată, încercă ea să-l domolească, pe cînd îi ducea haina îmbibată de apă lîngă foc.

Îl aşeză într-un scaun mare, confortabil, lîngă foc, surprinzîndu-i privirea aţintită asupra taliei ei. Cu un alt oftat se deplasă să-i aducă un brandy.

– După cum se vede, avem de discutat. Mă duc să fac un ceai.

Avea nevoie de un minut ca să se reculeagă.

Ritualul o calmă şi zîmbi gîndindu-se cît era de iubită, încît tatăl ei i-ar fi căutat urmele pe jos prin toată Europa. Bineînţeles, de cînd era aici îşi vorbiseră, dar ea făcuse în aşa fel încît totul să pară ca o călătorie într-o vacanţă prelungită. Ca şi Ian, nu fusese foarte deschisă faţă de amestecul familiei, atunci cînd ea avusese greutăţi. Cînd era mică, ea şi Michael nu fuseseră atît de apropiaţi. Dar, insistenţa lui îi arătase dragostea nestinsă pentru ea. Şi, sigur că ar ţine şi la nepotul lui.

Zîmbi la gîndul reacţiei lui explozive. Duse tava

cu ceai în salonaş, în timp ce-şi căuta cuvintele potrivite. Felul ei era să abordeze calea directă. Aşa fusese întotdeauna şi nu avea să se schimbe acum. Aşa că, inspiră adînc şi zise:

– Cred că, de data asta, am intrat bine de tot în bucluc, tată. Mă refer... la un bucluc în genul filmelor din anii '60 cu Connie Stevens.

– Exact asta mi-au spus domnii aceştia, Tess, răspunse Michael îndîrjit. Bineînţeles, el pare să aibă impresia că tu ai încredere în tatăl tău.

Tess ar fi scăpat tava din mîini, dacă Ian nu i-ar fi luat-o, pentru a o aşeza în siguranţă, pe măsuţa de cafea.

– Cum ai...? Mîinile îi căzură fără vlagă în lateral, uitîndu-se la verdele ardent al ochilor lui. Nu! Aproape schiţă un zîmbet înainte de a-şi aranja expresia. Lasă-mă să ghicesc. De data asta a fost Kyra sau Angus? Ian părea într-adevăr vinovat. Deschise gura, dar Tess se răsuci spre Michael înainte ca el să înceapă o explicaţie. Se pare, tată, că au aici pe insulă un fel de reţea, of. E chiar foarte interesant, dacă priveşti dintr-un punct de vedere ştiinţific situaţia. Îşi dădu părul la o parte, învîrtindu-l după urechea dreaptă.

Era un gest de stinghereală, pe care Michael i-l cunoştea. Îi ardeau şi obrajii. Bărbatul acesta însemna ceva pentru Tess a lui, pentru că nu mai fusese atît de afectată, în mod vizibil, de cînd cu

Ben. În gînd, Michael își frecă mîinile. În curînd se va vedea și pămîntul la orizont și mai era și viitorul nepotului lui, de care trebuia să se îngrijească acum.

– O rețea, zici. Ei... Michael se ridică, ca să mai toarne un brandy și i-l înmînă lui Ian, căruia i se urcase sîngele în obraji. Asta poate fi un lucru binevenit. Nu cred că m-ar deranja niște răspunsuri. Cred că mi-ați servit numai jumătăți de adevăr de cîtva timp.

Ian luă brandy-ul și luă loc pe scaunul pe care Michael i-l arătase, de partea cealaltă a șemineului.

– Orice doriți să știți, domnule. Se rezemă pe spate, apoi se deplasă în față, ținînd paharul cu amîndouă mîinile, degetele mișcîndu-i-se circular.

– Tată, protestă Tess, buzele-i pline strîngîndu-se. Cred că e mai bine să vorbim în particular înainte ca această discuție să avanseze.

Michael începu amenințător:

– După ce spune domnul MacLeod...

– Hm... e... Laird-ul MacLeod, tată, îl întrerupse Tess nervoasă, înainte să arunce o privire la Ian.

Ciudat, cu cît era ea mai agitată, cu atît el părea mai calm.

Michael ridică o sprînceană și dădu din cap a acceptare. Apoi răbufni:

– După cum spune... laird-ul de fată, el este

tatăl viitorului meu nepot... despre care n-am primit pînă acum nici o vorbuliţă... nici prin scrisoare, nici prin telefon, nici altfel.

Michael se ambala singur într-o furie domolită şi, ca de obicei, controlul lui, care se lupta cu acest temperament, era vizibil. Tess recunoscu un tic lîngă ochiul stîng.

– Tată, acum... Apucă marginea sofalei în timp ce încerca să se gîndească la ceva ce ar putea să îl calmeze pe tatăl ei.

– Domnule Ryan, începu laird-ul, căutîndu-şi simţul autorităţii, care ar fi putut fi, cel mai probabil, singura armă împotriva acestui straşnic gentleman. În aceste momente, Tess nu ar trebui să fie într-o dispoziţie proastă.

Femeia despre care era vorba, îl privi îngrozită, înainte să se aplece în faţă şi să-şi pună fruntea în mînă. Să ia o poziţie de forţă, chiar în faţa tatălui ei? Michael ar fi avut un atac de apoplexie!

Într-o sincronizare perfectă, se auzi o altă ciocănitură în uşă.

– O, Doamne! gemu Tess spre podea, murmurînd: Cine a mai rămas, regina-mamă?

După cum s-a văzut, nu era prea departe de adevăr. Ian se duse la uşă, purtîndu-se de parcă locul i-ar fi aparţinut. La naiba! Acolo, o văzu pe doamna Aileen şi pe Kyra după ea.

Tess îşi roti ochii şi anunţă, fără a viza pe cineva anume:

– Cu siguranţă, o să avem nevoie de mai mult ceai şi alergă spre bucătărie, aruncîndu-şi părul întunecat pe spate şi cu o mişcare a şoldurilor inconştient de feminină.

Tess trase o înjurătură cînd îşi arse palma la sobă şi şi-o văzu luată de o alta mică şi albă. Ridicîndu-şi privirea, în panică, o văzu pe Kyra.

– Încetişor, Tess. Frumuseţea cu păr roşcat-castaniu îi presă mîna uşurel. Kyra oftă scurt. Dulcea de Aileen nu vrea să-ţi facă nici un rău.

– De ce îi spuneţi aşa, tu şi Ian? întrebă Tess curioasă, cu ochii ei albaştrii, privind mîinile lor împreunate. Dar se gîndea că dacă i-ar putea doar distrage atenţia lui Kyra, putea să mai supravieţuiască cîteva minute, prefăcîndu-se că această noapte nu exista.

Kyra zîmbi amintirii şi îşi puse mîna pe arsură. Tess descoperi că atingerea ei era fierbinte, dar, în mod ciudat, nu o durea. Din contră, părea că îi alină arsura.

– Aşa o chema tatăl meu, atunci cînd nu ţipau unul la altul. Aveau nişte bătălii regale. Şi apoi o striga „dearling", fie că era mînios, fie că era în extaz. Chicoti uşor. Trebuie să fi fost eficientă, pentru că ei erau fericiţi. Foarte fericiţi.

Tess era distrasă brusc.

– Kyra, arsura mea...

Sora lui Ian îşi coborî privirea şi zîmbi:

– Da, sînt momente în care merge în felul acesta. Aş fi vrut să fi fost aşa şi pentru Ian. Păru mînioasă un moment. Nu pot să-l ajut în nici un fel. Se întoarse ca să închidă cuptorul, Tess uitîndu-se pironită la ea. Dar atunci, mă întreb dacă voi doi v-aţi fi întîlnit, dacă aţi fi împărţit totul, aşa cum s-a întîmplat?

Toată durerea din degetele lui Tess dispăru, ca şi roşeaţa. Bîigui un mulţumesc şi Kyra zîmbi.

– El te iubeşte, Tess, indiferent dacă îţi pasă sau nu.

Înainte de a vorbi, Tess tăcu un moment.

– Ceea ce vrea Ian, implică un preţ prea ridicat.

– Bine, răspunse Kyra, asta sigur e o decizie pe care o s-o iei tu. Cred că sînt cîteva lucruri care merită preţul. Dar Ian îmi tot spune că mă amestec prea mult.

Pînă ce Kyra şi Tess se întoarseră în salonaş, era evident că se făcuseră prezentările. Aileen sorbea din brandy, iar Michael o privea de parcă ar fi fost o comoară de mare preţ.

Ian citea un ziar. Alte hîrtii erau împrăştiate pe măsuţa de cafea. Cînd ea şi Kyra intrară, îşi ridică privirea. Strînse ziarele spre el, de parcă ar fi făcut pur şi simplu loc pentru tava cu ceai, dar Tess văzuse deja fotografii cu ea şi Ian.

Din nefericire, Aileen avusese dreptate cu prezicerile ei. Cineva strecurase povestea, ziarelor.

Tess simţi o muşcătură fugitivă de durere la gîndul că printre oamenii la care ajunsese să ţină în acest sat, era unul care voia să-i facă rău. Împărţiseră împreună atît de multe!

Tess se aşeză pe singurul scaun care rămăsese, balansoarul, şi împietri.

– Acum, ai putea să-mi dai voie să le văd, îi spuse lui Ian. Trebuie să ştiu împotriva cui să lupt.

În tăcere, i le dădu. Cu fiece detaliu, erau înspăimîntătoare, aşa cum Aileen îi avertizase că vor fi. Libertatea presei. În Marea Britanie se părea că ziarele erau mai scandaloase decît ştirile. La naiba cu el!

Un articol era în mod special virulent, etalînd trecutul ei, de parcă ar fi pus mîna pe unul dintre aristocraţii proprii, prin mijloace afurisite, din cauza golului tragic din viaţa ei. Se referea la faptul că ea era o pictoriţă care trăise în stil „boem" pînă ce se căsătorise. Apoi ziarele intrau în detalii senzaţionale despre accident şi declarau că, deşi Tess Hartley era foarte bine primită ca artist, atît

în Europa, cît şi în Statele Unite, nu mai etalase nici o pictură de cînd cu tragedia. Relatau că venise în Skye pentru a înfiinţa un centru al comunităţii la Dunvegan. Articolul lăsa să se înţeleagă că alesese centrul ca fiind calea cea mai rapidă de a ajunge la banii şi la inima laird-ului. Era folosită, drept sursă principală de verificare, fosta lui logodnică, Fiona Blair.

Îşi înălţă privirea spre Ian, îndepărtîndu-şi, clipind, lacrimile şi îl văzu că o urmăreşte.

– Cum pot să spună astfel de lucruri şi să ştie atîtea detalii? Ne-au făcut vieţile atît de urîte! Cum să răspund la asta?

El îi susţinu privirea şi spuse hotărît:

– Nu e nevoie să spui nimic, dragă.

– Nu, Ian. Tess va dori adevărul. Aileen o privi drept în ochi. Ian nu vrea să te îngrijoreze, iubito. Dar adevărul este că vor tăbărî asupra noastră... mîine sau poimîine. Mama lui Ian o preveni: O să caute reacţia ta, ca să obţină mai multă publicitate.

– O să stea la casa de zestre cu mine, pînă se liniştesc lucrurile, declară Ian, dintr-o dată renăscut ca stăpîn al casei.

– Cu siguranţă că nu, spuse Tess înfierbîntată.

– Pot să-mi protejez fiica de cîţiva reporteri, îşi ridică vocea Michael.

– Nu cred că îţi dai seama, Michael, vorbi

Aileen moale, distins, dar cu o voce hotărîtă. Nu va fi unul sau doi, ci hoarde. O să fotografieze orice mişcare din casă şi de la orice fereastră, chiar de la ferestrele dormitorului. Privi ochii aceia de un albastru-intens, atît de asemănători cu ai fiicei lui. Nu pot avea acces la ea. Apoi rîse într-un fel care-i lumină chipul şi îi încălzi inima. Nepotul nostru e în joc.

– Ai vreo sugestie, Aileen? întrebă Michael.

Doamna îşi înclină capul maiestuos.

– Castelul Dunvegan. În ultimele şapte secole, familia MacLeod a rezistat la ameninţări mult mai periculoase decît oamenii de presă. Nu trebuie decît să închidem porţile. Sau dacă asta nu ţine, Andrew a exersat îndeajuns ca să respingă musafirii nepoftiţi.

Tess era sceptică.

– Crezi că am de gînd să mă întemniţez în castelul tău? Am să găsesc pur şi simplu altceva.

– Şi ei o să te găsească pe tine, spuse cu hotărîre Aileen. Va fi nevoie de timp. Dar dacă stai la castel, e cea mai bună cale pentru a descuraja această publicitate cu toate problemele ei. N-ar trebui să dureze mai mult de cîteva săptămîni.

Tess se ridică în picioare.

– Aileen, mă faci să cred că încerci să mă forţezi să mă căsătoresc cu Ian şi pentru asta foloseşti publicitatea!

– Tess! Vocea lui Aileen era domoală, privirea directă. N-o să-ţi ceară nimic din ceea ce tu nu vrei să faci. Se apropie să-şi pună mîna pe umărul lui Tess. Acum însă, gîndurile noastre se îndreaptă spre sănătatea ta şi a odorului. Înţelegi? Lacrimi izvorîră în ochii ei şi Tess îşi plecă în faţă capul în semn de aprobare. Michael eşti invitat, spuse Aileen încă o dată cu pronunţia ei irlandeză. Avem multe camere şi poţi sta cît doreşti. Cred că îi vei fi de ajutor lui Tess, dacă te are acolo prin preajmă.

Michael aprobă din cap solemn şi îşi privi fiica. Observă încă o dată schimbările trupului ei, inima bătîndu-i la gîndul că fiica lui va avea un copil. Odată, înainte, mai simţise aşa ceva, dar apoi venise tragedia de asemenea proporţii, încît rămăsese doar cu furia. Nu-i păsa dacă acest copil era nelegitim, sau moştenitorul tronului unui sultan, voia doar pace şi fericire pentru fiica lui şi pentru nepoţel. Poate că aceste sentimente erau rodul vîrstei. Dar ideea de a ţine în braţe copilul copilului lui îl făcea să simtă o bucurie, pe care cu greu începea să o înţeleagă. Probabil era firea umană, presupuse el.

Ian nu îşi luă privirea de la Tess. Într-un tîrziu, spuse:

– Aş dori să fiu un moment singur cu Tess.

– O, Doamne! murmură Tess.

Michael se îndreptă spre Ian şi spuse încetişor:

– Ai grijă de copil şi vezi cît de supărată a fost!

Ian se retrase ca să-l privească pe Michael în ochi şi spuse:

– Michael, ei au toată iubirea mea şi întotdeauna am să am grijă de ei.

Michael se întoarse spre Aillen.

– Pot să vă invit la cină, doamnă Aileen? Ochii lui albaştri fulgerară încăperea.

– O, nu! O petrecere mare mă aşteaptă la castel, domnule Ryan. Kyra şi cu mine am aprecia foarte mult compania dumneavoastră.

Michael zîmbi, simţind cum revine la viaţă.

– Vă rog să-mi arătaţi drumul, doamnelor!

Capitolul 9

Ian stătu aşa, în picioare, bînd în faţa ei, întrebîndu-se cum de devenise mai senzuală în timpul sarcinii. Deşi încerca să-şi controleze reacţiile, simţea binecunoscuta încordare a bărbăţiei lui, provocată doar de vederea ei. Gura lui Tess era roşie, obrajii îi erau rotunzi, făcînd-o să arate ca o fetişcană de la ţară, cu faţa rumenă. Purta o tunică de catifea neagră, întinsă, subţire, şi jambiere, accentuînd albeaţa pielii ei şi mătasea neagră a părului. Bogăţia sînilor îi atrăgea privirea, ca întotdeauna, iar burtica rotunjită îl făcu să-şi imagineze toate căile prin care puteau face dragoste

în deplină siguranţă.

Ah, ce dor îi fusese de ea!

Tess se simţea grasă şi stînjenită şi ştia că el va observa. Obrajii îi luaseră foc, atunci cînd privirea lui o cercetă. În sfîrşit, izbucni:

– Trebuie să mă întorc în Statele Unite, Ian. Ştii că o voi face. Nu e posibil să fiu încuiată ca o prinţesă medievală, pînă ce voi naşte şi dacă stau cu familia ta, ei toţi vor fi ţinte pentru presă.

Inima lui o luă la goană şi vederea i se aburi un moment. La asta nu se aşteptase. Încetişor, pornit, se apropie de ea, arcuindu-se deasupra ei, cît de aproape putu, fără a atinge burtica rotunjită. Îşi coborî privirea în ochii ei albaştri ca marea.

– Mi-ai promis solemn.

Nu putea să-i rabde expresia de pe chip, pentru că acum îl cunoştea destul de bine pentru a vedea dincolo de caracterul rece, implacabil. Văzu durerea.

– Eu...ştiu asta, Ian, dar nu putem să ne prefacem că va merge...

– Mi-ai dat cuvîntul.

– Ian, începu ea, apoi simţi pornindu-se lacrimile acelea nedorite. Eu...

Dar palma lui mare, caldă, cuprinse deodată stomacul ei, mişcîndu-se mîngîietor.

– N-am să-ţi dau voie să pleci, Iass. Mi-ai pro-

mis. Scoase cu greutate aceste cuvinte şi văzu o lacrimă curgînd, traversînd obrazui ei catifelat. Ţinu mîna acoio unde o avea. Voi da un edict pe insulă ca nimeni să nu te ajute să pleci. Am să anulez toate feriboturile către continent. Am să apelez şi la ajutorul lui Janet şi al lui Elsbeth. Şi... am s-o pun pe Kyra pe urmele tale, ca să ştiu tot timpul pe unde-mi eşti.

Ei, acum ea ştia că o necăjea. Dar, deodată, păru uimit.

A, îşi dădu ea seama cu o dulce năvală, simţise copilul lovind. Cît îşi dorise înainte să împartă cu el aceste dulci minuni! Şi, cumva, el nu părea să respingă sarcina ei. Din contră, trebuia să arunce doar o privire în jos pentru a vedea forţa sexului lui excitat. O făcea să respire grăbită. Dar asta n-avea nimic de-a face cu situaţia de faţă. Nu putea să aibă.

– Bine, o să încercăm, cedă ea într-un sfîrşit, apoi termină cu: Am să încerc, dar fără garanţii. Atîta timp cît vei şti că acest copilaş e pe primul plan.

– Da, cu siguranţă, spuse el încet, apoi zîmbi. Vino, am să te ajut să împachetezi.

Viaţa la castel era mult mai plăcută decît anticipase. Aileen îi oferise o serie de camere şi chiar comandase oamenilor ei să schimbe una din ele în studioul lui Tess. Se trezise în acea primă dimineaţă ca să-şi vadă şevaletul deja instalat şi picturile ei acoperite, în cartoane proptite de perete.

Pe cînd Tess cerceta locul, Aileen bătu la uşă. Intră ţinînd o tavă cu cafea.

– Dulce Aileen! începu Tess uimită. O, îmi pare... rău... Îi scăpase numele de alint!

– Ou, rosti Aileen cu pronunţia ei irlandeză, e un nume de familie şi încă unul pe care îmi place să-l aud. Lackie mi l-a dat. Şi copiii lui îşi aduc aminte de el, atunci cînd îl folosesc. Zîmbi misterioasă, părînd cumva ca o cochetă de optsprezece ani. Şi, mda... e măgulitor. Apoi îşi ridică hotărîtă bărbia şi anunţă cu o voce scăzută, domoală: Orice s-ar întîmpla între tine şi Ian, draga mea, tu şi copilaşul veţi face parte întotdeauna din familie. Nu trebuie să uiţi asta niciodată, Tess. Expresia gurii alunecă spre un zîmbet. Am să te bat la cap şi am să mă ţin după tine ca un cîine de pază la oi, dacă ai să o faci. Copiii îmi sînt mai mult decît dragi. Şi, cu siguranţă, nepotul meu va şti întotdeauna că e iubit!

Tess se gîndi că nu mai auzise atîta pronunţie irlandeză niciodată din partea doamnei. Un sus-

pin scurt, grăbit, îi scăpă înainte ca Tess să-l poată opri. Nu. Nu era timp de sentimente. Copilul era prima şi singura grijă. Copilul era tot ceea ce o lega de familia MacLeod, în orice caz.

– Ai vorbit cu Angus, spuse Tess normal, cînd o putu face. Totuşi, ar putea fi o fată.

Dar Aileen ridică o sprînceană, aşa cum făcuse şi Ian, şi spuse:

– Ei, ştii tu, Tess, Angus a prezis sexul, chiar şi trăsăturile propriilor mei copii, aşa că am un motiv să fiu influenţată de intuiţia lui. Dar acum ţi-am adus nişte pasat de ovăz cu stafide şi migdale şi puţin lapte. Mie îmi plăcea foarte mult, cînd eram însărcinată. O să-ţi dea energie pentru ziua întreagă. Intenţionat imparţială, întrebă: Ţi-am zis că Ian ţi-a aranjat singur studioul? Nu ar fi permis nimănui altcuiva să-ţi atingă lucrurile. Aileen îşi coborî privirea. Dar să nu-ţi faci griji, poţi să le muţi cum îţi convine. Nici măcar n-a vrut să ştii cît de posesiv poate fi. De la uşă privi, în spate, peste umăr. Mă întreb oare de ce? Şi îşi făcu ieşirea, lăsînd întrebarea să plutească în aer.

Kyra o luă pe Tess să facă un tur al grădinilor exterioare. Dădură peste o cădere de apă, în-

conjurată de ceaţă, toată verde şi argintiu. Acolo, stînd printre culorile bogate şi mirosurile proaspete ale ferigilor şi copacilor, îşi putea chiar imagina atmosfera mistică a unui fel de Camelot.

– Habar n-aveam, şopti Tess uimită şi plină de admiraţie. Aici, cineva poate chiar să creadă în zîne şi profeţii... şi intuiţie. Am nevoie să pictez.

Şi, oră de oră, pictă. Callie mai era încă cea care avea grijă de ea, amintindu-i de fiecare dată cînd muncea prea mult timp fără pauză. Dar, deşi se obosea un pic, simţea că pictura ei era mai bună ca niciodată.

După-amiezile, îl convinsese pe Ranald să o conducă cu maşina la uşa din spate a centrului comunităţii, pentru a se putea strecura înăuntru şi pentru a continua lecţiile. Dar, îl pusese să jure că va păstra secretul. Amîndoi ştiau că Ian nu ar fi fost de acord, deşi, petrecea destul de puţin timp cu ea şi deloc în pat... care reprezenta un alt punct de interes.

Iar Michael stătea la Dunvegan. Acceptase invitaţia lui Aileen, atunci cînd el nu mai stătuse într-un singur loc de la divorţul de mama ei.

La două săptămîni, într-o vizită la castelul Dunvegan, o întîmpină cu o anumită expresie în priviri.

– Tess, vino şi vorbeşte cu mine. O conduse în biblioteca de la primul etaj şi o împinse într-un

scaun mare, cu spătarul batant. Ea aştepta, în timp ce ei se plimba în sus şi în jos. Într-un tîrziu, îşi puse mîinile la spate şi se întoarse spre ea: Ştiu că atunci cînd erai mică trebuia să-ţi fi acordat mai multă atenţie. Cu siguranţă, meritai aşa ceva din partea mea... hei... eu am fost întotdeauna prea preocupat ca să vă asigur o existenţă şi ţie şi fratelui tău şi mamei tale. Mă bîntuia gîndul că trebuia să fiu tot ceea ce tatăl meu nu a fost. Trebuia să fiu un perfect întreţinător al familiei. Ceea ce nu ştiam era că, cu cît faci mai mulţi bani, cu atît mai multă grijă îţi trebuie ca să îi păstrezi. Mama ta nu m-a iertat niciodată. Îşi scutură capul. De cînd a murit... nu prea am ştiut unde sînt. Dar tu m-ai făcut să fiu mîndru, Tess. Eşti o fiinţă extraordinară. Îţi văd talentele şi darurile strălucind în faţa mea şi sînt mîndru.

Ea se topi la auzul risipei de laude.

– O, tată...

– Dar, Tess... Oftă. Îmi fac griji pentru tine. E simplu de văzut că eşti îndrăgostită de Ian MacLeod. Nu puteai să o ascunzi chiar dacă încercai, oricum nu de mine. Aşa că, spune-mi, care e problema aici? Este el aşa cum descriu ziarele: un afemeiat iresponsabil, un bărbat cu mici interese şi cu puţină profunzime?

Buza ei de jos tremură un pic, atunci cînd îi răspunse:

– O, nu tată, trebuia să fi avut ceva timp ca să vezi că Ian nu e deloc aşa. Nu e nici o problemă. Dar... ştii... ce au însemnat pentru mine Ben şi copilul. Eu mi-am consumat dragostea. Tot ceea ce vreau acum este acest copilaş şi să pictez ceea ce vede inima mea. Vreau pace.

– Iartă-mă, Tess, îţi ştiu supărarea. Toţi l-am plîns pe Ben şi pe copilaş, împreună cu tine. Dar a trecut cam mult timp. E vremea să laşi totul amintirii şi să-ţi vezi de viaţa ta.

– Aş vrea să pot, tată, răspunse ea trist. Aş vrea să pot.

Reporterii ajunseseră în sat. Nu era de ajuns că diferendul în legătură cu podul căpăta proporţii în acelaşi timp. Văzînd o altă ocazie pentru un reportaj, reporterii incitau ambele părţi, cei pentru şi cei contra podului. Povestirile dădură podului Skye o importanţă naţională, ca o soluţie a conservării contra economiei.

Majoritatea interviurilor împotriva podului erau date anonim, probabil de teama represaliilor împotriva pagubei deja făcute. Angus era în fruntea celor în favoarea podului şi dădea declaraţii mulţimii de reporteri, chiar dacă ar fi fost forţat să

iasă mai devreme la pensie, dacă era vorba de construcţie. Opoziţia putea fi furioasă, dar, la o adică, cine ar fi îndrăznit să ridice mîna împotriva lui Angus al Insulelor?

Ranald nu mai avea tragere de inimă ca să o aducă pe Tess la centru. Se hotărîse că era prea aproape de locul unde stătea majoritatea reporterilor şi, deşi nici unuia nu i se permitea accesul în centru, se temea că prea mulţi oameni ştiau că ea îşi continua orele de cursuri de artă. Era pe cale să se afle şi, dacă ajungeau la Tess, aveau pe tavă capul lui Ian.

Dar tocmai din cauza urmăririi îndîrjite a lui Tess Hartley, de către oamenii de presă şi a relaţiei ei cu laird-ul MacLeod, cei contra podului aleseseră intrarea din spate a centrului pentru a lua atitudine.

Aşteptînd pînă ce ştiau că Tess era înăuntru, Fiona şi Jaimie Blair alertau oamenii de presă şi începeau să dirijeze demonstraţia. Jaimie era încrezător şi încăpăţînat în convingerile lui, dar Fiona, cu toată poza pe care o afişa, nu dădea doi bani pe politică. Urzise aceste intrigi pentru publicitate, pentru a se asigura că se va bucura de un venit satisfăcător, mult timp de acum înainte. Dacă nu putea să-l aibă pe Ian, putea încă să mai aibă viaţa pe care şi-o dorise.

Aşa că, atunci cînd erau toţi adunaţi, familia

Blair stîrnea mulţimea să spună lozinci şi să agite pancarte pentru aparatele de filmat.

Angus se trezise în dimineaţa aceea cu o nelinişte de a conduce, atît de intensă, că o furie îi întunecă vederea. Dar ştia că era ceva ce trebuia să vadă. Trecu de mlaştinile verzi, cu vînturile plutitoare, pînă ce avu ceva.

Forţînd vechiul lui camion, la o viteză mult prea mare pentru drumurile încolăcite şi înguste ale insulei, Angus îl găsi pe Ian care se întorcea de la Kyleakin. Într-adevăr, aproape dădu peste el. Angus întoarse maşina în iarbă şi coborî într-o secundă, alergînd cu mersul lui împiedicat.

– Ian, e necazul de care mă temeam!

Ian ştiu în acel moment că ceea ce voia Angus să spună, avea legătură cu Tess. Se întoarse şi îi şopti numele. Aproape imediat se răsuci înapoi în faţa lui Angus şi ceru detalii, dar bătrînul putu să zică numai „Urmează-mă!“ înainte de a se grăbi spre în camion şi gonind iar pe drumurile şerpuite, urmat de maşina lui Ian.

Pînă cînd au ajuns la centru, acolo se dezlănţuise un circ de proporţii.

Angus apăsă pe frîne, la fel şi Ian în spatele lui.

Ieşise din maşină şi intrase în mijlocul mulţimii, înainte ca Angus să poată deschide măcar portiera.

Ian îşi făcu loc spre Jaimie Blair, care stătea cu pumnul ridicat şi agita o pancartă pe care scria: *Vom sta şi vom privi cum acest pod ne distruge oraşul?*

– Cel puţin, am ieşit la lumină, nu-i aşa, Blair? Şi nu mai prejos decît în calitate de lider al acestei bande pestriţe? Acum, că ţi-ai dat la iveală culorile, crezi că oamenii vor uita pur şi simplu stricăciunile pe care le-ai făcut deja? Crezi că nu vor exista resentimente? Părerile sînt una, dar incitarea, sabotajul, vandalismul... păcatele astea ale tale, n-au ce căuta aici.

– De parcă ţi-ar păsa cîtuşi de puţin de insulă şi de ceea ce se întîmplă aici, Înălţimea Voastră! Ceea ce doreşti e ruina tuturor de aici! O să vină aici numai afurisiţi de investitori englezi şi o să fie numai apartamente stas. Şi o taxă de cinci lire pentru fiecare excursie cu traversare. N-avem toţi capitalul tău la dispoziţie, dar avem dreptul să ne protejăm felul nostru de a trăi aici, chiar dacă îţi place sau nu!

Chipul lui Ian se întunecă.

– Podul va uşura doar munca neguţătorilor şi a turiştilor. Chiar şi meşterii vor putea să-şi ducă oile sau lîna la piaţă, mult mai uşor în acest fel.

Trebuie să intrăm în secolul douăzeci, oameni buni, sau riscaţi să vă pierdeţi toţi tinerii care aleargă după şanseie oferite la oraş. Nu există nici un motiv pentru care consiliul să nu poată pune limite la noua construcţie. Îşi dădu pe spate coama roşcată şi ochii i se îngustară. Spui că îţi pasă de insulă, Blair, dar ce despăgubiri plănuiesc demonstranţii voştri să ofere pentru casa lui MacGregor şi pentru pagubele lui, sau pentru magazinul lui Stuart? Vrei să urmeze o acuzaţie de crimă sau să vi se facă rău vouă? Energia lui de laird aproape vibra din interiorul lui, atît îi erau convingerile de puternice. Trebuie să înceteze lucrul acesta, Jaimie, şi încă acum! Dumnezeule, gîndeşte-te la propria ta mamă şi soră! Ce crezi că o să li se întîmple dacă te arestează? Vrei ca ele să sufere pentru lucrurile pe care tu le-ai făcut?

Jaimie se îmbujoră violent, apoi izbucni:

– De parcă ţi-ar păsa de Fiona, cînd ai la dispoziţie o tîrfă yankee! Probabil că ai trecut direct la treabă cu ea dacă a ajuns aşa de departe cu sarcina ei bastardă!

Lui Ian îi trebui mai puţin de o secundă pentru a sări înainte, cu o furie ardentă în spatele ochilor. Jaimie zăcea pe pămînt, încleştîndu-şi fălcile, cînd Fiona lăsă să-i cadă pancarta şi se duse să-şi ajute fratele să se ridice. Amîndoi îi aruncau priviri

încruntate lui Ian. Totuşi, veninul fu scuipat tot de Jaimie.

– Te gîndeai tu la sora mea, cînd te culcai în fiecare seară cu stricata aia de americancă brunetă?

De data aceasta, Ranald, Geordie şi Davey Ferlow trebuiră să-l ţină pe Ian, dar Ranald fu primul care zbieră la Jaimie:

– Nu contează că eşti doar un flăcăiandru, Jaimie Blair, dar n-ai pic de raţiune. Mai bine ai părăsi insula repede şi te-ai duce departe sau am să te tîrăsc chiar eu după ce laird-ul a terminat cu tine, pentru gura ta proastă şi pentru faptele tale nebuneşti. Şi mai sînt mulţi care stau la rînd după mine, pentru familia MacGregor şi pentru răul pe care l-ai făcut unei familii nevinovate! Bastardule! Ranald se scutură de mînie. Fetiţa familiei MacGregor are numai patru ani şi ar putea fi omorîtă de temerile tale prosteşti!

În acel moment, uşa din spate se deschise şi Tess făcu un pas afară. Mînioasă, frumoasă şi mîndră, era destul de vizibil că se apropia cu sarcina de luna a şasea. Flash-urile ţăcăniră nebuneşte.

Jaimie strigă:

– Da, numai de ea mai aveam nevoie, stricata care i-a furat surorii mele logodnicul! Şi vă spun că familia mea va da în judecată pe măreţii Mac-

Leod pentru încălcarea promisiunii! Jaimie se împinse înainte şi îl privi duşmănos pe Ian. Înghite asta, afurisit de Înălţimea Voastră!

– Jaimie, destul! trase Fiona de braţul fratelui ei.

Dar atunci cînd el încercă să se elibereze, lovi accidental un operator, care la rîndul lui căzu pe spate pe un altul, care o trînti pe Tess.

Tess se prăbuşi, braţele lovindu-i-se o dată înainte de a ateriza dur pe o parte cu un strigăt de durere. Se întinse, căutîndu-şi ritmul normal al răsuflării. Ian fu acolo într-o clipă, cuibărindu-i capul şi umerii în braţul lui, cu obrazul lipit de al ei.

– Ah, Tess, şopti el. Stai liniştită acum. Respiră încetişor, lass şi o să vedem cum stăm. Îi mîngîia părul iar şi iar, în timp ce ceaţa începuse să se risipească.

Jaimie şi Fiona dispăruseră în mulţimea care aproape amuţise, în afara flash-urilor şi a sunetelor făcute de aparatele de filmat. Corpul lui Ian îl acoperea pe al lui Tess în cea mai mare parte. Se concentra în întregime asupra ei, ignorînd aparatele care înregistrau totul, inclusiv ceea ce ei ar fi considerat devotamentul lui.

– Tess, Ian era complet inconştient de prezenţa lor, atunci cînd şoptea numai pentru urechile ei: Am nevoie să te uiţi la mine. Grija îi forţă

inima să-i bubuie în urechi cînd se trase mai în spate, pentru a o vedea mai bine. Cînd ea clipi încrezător, el şopti: Spune-mi unde te doare, chiar dacă numai puţin.

O privi din creştetul capului, în jos, spre sprînceana încordată şi ştiu că are dureri. Cînd îşi muşcă buza şi înghiţi cu greutate, era sigur de asta. Aruncă o privire în spate, peste umăr şi, deşi nu prea voia să o mişte din loc, nu putea să o lase să zacă, aşa, pe jos, în ţinta şi la mila camerelor de luat vederi.

– E-n regulă, iubire. Ţine-te bine!

Ian o ridică repede şi o duse înăuntru, în centru.

Ea reacţionă cu un tremurat, iar el o ţinu strîns pînă ce Janet o înveli cu o pătură şi puse întrebări pe care Ian nu le putu auzi, înainte ca ea să murmure într-un tîrziu ceva despre a-i aduce lui Tess o „cuppa". La uşa bucătăriei, rafala cu părul ondulat se răsuci şi îl admonestă pe Ian:

– Ei, dar pune-o jos. Apoi cu o mişcare energică a capului, zise: Toţi îi vrem binele lui Tess. Chicoti uşor. Şi copilaşului. Ceea ce se va putea face, va fi făcut.

Ranald era în preajma intrării din spate şi părea să stea de pază cu Angus. Numai Elsbeth părea că lipseşte din mica armată de protectori ai lui Tess.

– Îmi pare aşa de rău, Ian, şoptea Tess mereu. Îmi pare atît de rău, pentru toată atenţia pe care am atras-o asupra ta!

– Nu te teme, dulcea mea, nu sînt decît o grămadă de scandalagii. Ce ne pasă nouă de ei?

Ian îi îndepărtă părul ce căzuse deasupra sprîncenelor. Transpirase. Ea o să fie bine, sigur că aşa o să se întîmple.

– Întotdeauna mă salvezi. Sughiţa automat. Cu lacrimi curgîndu-i pe chip, simţindu-se stupidă, continuă: Dar ziarele vor face să pară că eşti nesimţitor şi... de... dez... dezonorant.

– Mda. Şi?

– Şi nu eşti, nu eşti aşa!

El se întinse şi braţele lui o cuprinseră strîns la pieptul lui mare. Ea se trase înapoi, să-l privească în ochi. Acum, se gîndea el, ea era vulnerabilă şi ar fi cedat la cea mai mică tentativă de şantaj. Dar nu putea să-i facă una ca asta micuţei lui Iass. Tess! Of, ce idioţi mai erau! Negau ceea ce amîndoi îşi doreau.

Şi totuşi, ştia el, cu adevărat, ce era cu teama ei de a se dărui pe sine din nou, teamă ce o reţinea la distanţă de el? Poate că judeca greşit sentimentele ei pentru el, la urma urmei.

– Sînt bine, Ian. Înghiţi iar. O să mă fac bine. Îşi îndoi un deget, făcîndu-i semn să vină destul de aproape, pentru a-i şopti la ureche: Îl vreau pe

Hamish. Dar, te rog, du-mă la casa ta, sau la a mea, oriunde, dar nu la castel... nu acolo... cu toată atenţia asta. Şi închise ochii, parcă de durere. Luă o gură de aer. Dacă se întîmplă ceva rău, trebuie să rămînă între noi. Te rog. N-aş suporta să le văd feţele dacă... dacă...

Ian oftă din greu, simţindu-se de parcă o nicovală i-ar fi apăsat pieptul. Murmură:

– Te duc la spital, draga mea. Într-o jumătate de oră chem un elicopter aici, îţi promit.

Tess profită de ocazie. Se întinse să-i cuprindă obrajii astfel în palme, încît el nu avu nici o şansă, decît să o privească în ochi.

– Îl vreau pe Hamish.

Apoi, propriii lui ochi se îngustară, pentru că îşi dădu seama că era un motiv, un plan.

– Încerci să reduci publicitatea la minimum? întrebă el, ştiind că era adevărat. Nu m-ai minţit niciodată înainte, Tess. N-o face acum.

Într-un tîrziu dădu moderat din cap.

– Dar am să merg pe continent, dacă nu ai încredere deplină în Hamish. Am să merg la Glasgow sau la Londra, dacă tu crezi că e vreo diferenţă, Ian, spuse ea încet. Vreau acest copil mai mult decît îţi poţi imagina. Nu cred că sînt decît puţin julită. Stomacul mi s-a contractat, dar cred că era din cauza panicii. Hamish poate verifica bătăile inimii copilaşului şi să ne spună imediat

dacă am nevoie de mai multă atenţie. Te rog, Ian... toată publicitatea... nu o doresc nici pentru tine, nici pentru Michael.

Ian aprobă şi îi mîngîie obrazul, înainte de a da instrucţiuni lui Ranald cu o voce răguşită. Elicopterul o să-i aştepte, în orice caz. Afară, o armată de reporteri stătea între centru şi maşina lui Ian. Angus creă o interferenţă şi Ian o purtă pe Tess în braţe, printre ei, de parcă ei nici n-ar fi existat.

Capitolul 10

Cu faţa aproape de gîtul lui cald Tess nu putea să se gîndească decît la cît rău îi făcuse lui Ian şi la cît de mult ura el o asemenea publicitate.

Apoi începu întrebările din partea reporterilor: Ai de gînd să te căsătoreşti cu Lordul MacLeod, Tess? Te-a cerut? O să duci copilul cu tine înapoi în Statele Unite, sau crezi că familia laird-ului o să te dea în judecată pentru a li se încredinţa custodia copilului, în timp ce eşti în Marea Britanie?

Această întrebare se distingea de celelalte şi Tess simţi cum culoarea din obraji i se stinge.

Înainte de a avea ocazia de a răspunde, altele năvăliră: Cînd trebuie să se nască copilul? Este într-adevăr copilul lui MacLeod? Este adevărat că ai rupt logodna laird-ului? O să semnezi un contract prenupţial?

– Fără comentarii! Cu ajutorul lui Ranald, Ian îşi făcu loc prin aglomeraţie, spre maşina lui. Nici un afurisit de comentariu!

În sfîrşit, o puse în maşină şi închise portiera înainte de a-şi croi drum spre partea cealaltă şi a se aşeza la volan.

Cînd Tess privi afară pe geam, o văzu pe Janet atacîndu-i pe reporteri cu un ziar rulat, de parcă ar fi fost nişte căţeluşi obraznici şi aproape că începu să rîdă. Ceea ce ar fi vrut într-adevăr să facă, era să plîngă, dar nu ar fi cedat impulsului. Calmă, trebuia să rămînă calmă.

Ian îi vorbi cu o voce alinătoare, conducînd pe drumul spre casa lui.

– E-n regulă, Tess a mea. Un braţ coborî în jurul ei, pentru a o strînge încurajator. Impuse o notă de calm în vocea lui: Spune-mi ce simţi. E vreo durere... Ce fel de durere?

– N-am să pierd acest copil, Ian! N-o să se întîmple! Mă auzi? Tess stătea cu pumnii strînşi în poală. Nici să nu te gîndeşti!

– Vino aici, spuse el. Totul o să fie în regulă. Continuă cu vocea cea mai caldă pe care şi-o

putea impune: Relaxează-te, acum. Spune-mi exact, ai vreo durere sau vreo contracţie?

Ea îşi înclină capul şi îl scutură, apoi spuse:

– Puţin. Erau aproape de conac.

– Hamish şi elicopterul o să fie acolo de îndată ce vor fi anunţaţi. Tess răsuflă uşurată:

– Un pic, se corectă ea. Apoi scoase un suspin. O, Ian... şi dacă... dacă...?

Ochii lui Ian se înverziră puternic.

– Ascultă-mă, Tess. Nu te mai îngrijora acum. Nu eşti sigură şi tot ceea ce se întîmplă, o să-l rănească pe copilaş. Acum alungă orice gînd. Poţi să faci asta pentru mine? Poţi să încerci?

Tess îşi muşcă buza.

– Da.

– Aşa te vreau, lass.

Privind-o în ochi, îi smulse un zîmbet, aşa cum reuşea întotdeauna. Un moment mai tîrziu, trase pe drumul spre conac şi opri maşina înainte de a se înclina, pentru a-i oferi un sărut iubitor, tandru. O purtă în braţe înăuntru, inima ei bătînd tare lîngă a lui.

Ian o îmbrăcă într-una din cămăşile de noapte ale mamei lui, cu aceeaşi grijă pe care i-ar fi arătat-o unui copil de doi ani şi stătu lîngă pat, cu mîna ei în a lui, şoptindu-i că ar fi bine să închidă ochii. Apoi aşteptă, cu capul în jos.

Nici nu îşi dădea seama că se roagă.

Sosi şi Elsbeth. Îl împinse pe Ian din cameră şi masă cu mîinile pîntecele lui Tess în timp ce începea să o asigure pe tînăra femeie, aşa în felul ei drag, direct, că asistase sute de mame să dea naştere la copii sănătoşi. Îşi ridică o sprînceană căruntă, rară, şi îi spuse că oricare dintre ele căzuse măcar o dată în timpul sarcinii, dar cel mai periculos era la începutul ei, iar Tess trecuse de mult de această perioadă vulnerabilă. Asta era informaţia ei cea mai încurajatoare.

Verdictul pe care îl aşteptau veni peste o jumătate de oră, cînd îşi făcu apariţia Hamish. Tess trebuia să stea în pat cîteva zile, ca să fie siguri, dar cu copilaşul părea să fie în regulă.

În noaptea aceea, cînd Tess făcu un duş, Ian îşi aşternu un pat lîngă al ei. Cînd veni în cameră, el stătea la fereastră, o siluetă, o umbră mare, întunecată, cu un pahar cu brandy în mînă. O auzi venind în spatele lui, se încruntă şi spuse:

– Nu-mi spune să plec, Tess, pentru că nu vreau să o fac. Aici sînt, aici rămîn. Ai nevoie de grija mea la fel de mult, cît eu am nevoie să ştiu că tu ai pe cineva la îndemînă, ca să te ajute.

– Bine, spuse Tess încet, zîmbind în timp ce se întreba: Cînd oare, în toată viaţa ei, fusese atît de supusă?

– Bine?

Vocea profundă a lui Ian părea aspră. Nici el nu o putea crede.

– Da, bine! Îşi muşcă buza. Se decisese că avea de gînd să rişte. Pe miză mare. Dar mai degrabă te-aş dori aici, să mă îmbrăţişezi. Asta, dacă... nu te deranjează.

– Of, Tess, Tess a mea, oftă Ian venind şi cuprinzînd-o în braţe. Unde ai învăţat atîtea feluri de a deconcerta un bărbat?

Stătură întinşi, îmbrăţişaţi, braţe şi picioare, capul ei pe umărul lui, întunericul neajutîndu-i pe nici unul să adoarmă.

– M-am lăsat atît de mult implicată în familia ta, Ian, şopti Tess. Nu pot să nu mă întreb, dacă se întîmplă ceva?

– Încă nu-ţi cunoşti propria valoare? Ian se sprijini de tăblia patului, trăgînd-o după el. În afară de ceea ce reprezinţi tu pentru mine, eşti o persoană care trebuie să fie preţuită, Tess, şi i-ai făcut pe toţi de aici să o ştie prea bine! Uită-te la centrul tău şi la felul în care a schimbat Dunvegan-ul! Priveşte prosperitatea din timpul iernii, stima de sine pe care le-ai adus-o oamenilor! Lăsă cuvintele să pătrundă, înainte de a continua: Iar în privinţa fiului nostru, el e bine şi sănătos. Mîna lui îi mîngîie pîntecele rotund cu o *mişcare circulară, înceată. Totuşi, agitat.* Chicoti, apăsînd locul care-i dăduse mîinii lui o lovitură

energică. Deci, acum, încetezi odată cu conversaţia asta inutilă? O apropie mai mult. Mda, a fost o zi chinuitoare, dar am trecut de ea. Îşi apleacă capul spre ea şi o întrebă, acum mîngîind pielea moale a arcuirii braţului:

– Acum e bine, draga mea?

Ea dădu din cap, apoi înghiţi şi mai aprobă o dată din cap.

– Ian...

– Da, dragoste.

Amuzant, se gîndi ea, ce repede se obişnuise cu cuvintele lui de alint.

– Dacă... copilaşul e sănătos şi dacă peste cîteva zile Hamish o să spună că totul e în regulă, o să mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

El respiră. Inspiră. Expiră. Apoi, trebui să înveţe din nou să respire. Ştia că ea se oferea doar din simţul obligaţiei, dar o accepta şi în aceste condiţii. Venise timpul.

– Da, spuse el grav, zîmbindu-i în timp ce-i privea ochii.

– La urma urmei, mărturisi ea după cîteva minute, după cîteva sărutări dulci, mai tîrziu, cred că ai dreptate despre faptul că este cea mai bună soluţie. Şi, cum ai spus şi tu, putem divorţa după naşterea copilului.

– O, da, spuse el repede, fără o urmă de emoţie. Pe naiba c-o s-o facă! se gîndea el în timp ce

o aşeza confortabil lîngă el.

Tess îi răspunse la zîmbet şi oftă, apoi depuse o altă sărutare pe gura perfectă a iubitului ei.

– Dacă este băiat, o să-l numim ca pe tine, apoi ca pe tata. Dar dacă, am zis doar dacă, Angus se înşeală şi e fată, aş vrea să o cheme Aileen Marie, murmură ea printre muşcături şi mîngîieri, peste buzele acelea viclene, zîmbitoare.

Obrajii lui se îmbujorară de plăcere. Ea îi simţea arzînd.

Oare ce era ce simţea acum? se întreba. Hormonii sarcinii? ,O simplă uşurare? La sfîrşit nu-i păsă care era cauza acestui cald flux de emoţie. O făcea să se simtă legată de acest bărbat frumos şi încîntător.

– Ştii, spuse Ian, înflorindu-i un zîmbet la acest gînd, sigur o să fie crize puternice cu Aileen în privinţa răsfăţului micuţului.

– Cred că sînt pregătită, răspunse Tess.

Ian o studie din creştet pînă la degete, în felul lui senzual, domol.

– Mda, s-ar putea pentru asta să fii.

Se ţinură îmbrăţişaţi aşa pentru un timp, înainte ca Tess să întrebe:

– Ian, îmi spui despre tatăl tău?

– Cum?

Ian era şocat. Cu siguranţă, era o întrebare neaşteptată şi simţi cum palmele îi devin reci şi

umede.

Ea îi simţi corpul tensionat, dar asta nu o opri.

– Mama ta mi-a spus că aproape ţi-ai dat sufletul, încercînd să-l salvezi. Urmă o tăcere lungă. Era un bărbat bun? Era amabil? sondă ea, gîndindu-se că era un subiect delicat.

– Ce-ţi pasă ţie? întrebă el iritat.

Dar braţele o cuprinseră şi mai strîns.

– Copilul nostru va moşteni ceva de la el... şi, mama ta vede în tine multe asemănări cu el. Şi, pe cît de puţin te cunosc, sînt din nou surprinsă.

Braţele lui Ian se strînseră şi mai tare. Vocea îi era înecată cînd spuse:

– Cunoşti tot ceea ce merită ştiut.

– Poate doresc să ştiu şi lucrurile acelea pe care crezi că nu merită să le cunosc. Îi sărută pieptul, descoperind o umflătură întărită, pe care o alintă cu vîrful nasului, mai înainte de a se cufunda în mirosul bogat al lui. Şi dacă mă vrei de soţie, ar fi bine să-mi îndeplineşti dorinţele, Înălţimea Voastră, şopti ea, ridicîndu-şi privirea spre ochii aceia adînci. E un caz limită.

El îngădui unui zîmbet să se furişeze pe buze şi întrebă categoric:

– Vrei să spui că e vorba de un pic de şantaj?

Zîmbetul ei era capricios.

– Poate.

Apoi aşteptă.

Într-un tîrziu, el rosti cu o voce gravă, joasă:

– Era un mare om. Îndemînatic. Zîmbi pe jumătate. Nu era el omul conversaţiilor sterile. Dar el şi cu dulcea Aileen nu aveau nevoie de multe cuvinte. Ei se uitau pur şi simplu unul la celălalt. Ochii lui aveau expresia a ceea ce simţea la gîndul amintirii şi ea se întinse spre el. Ian oftă. Vocea tatei era un bubuit scăzut. Nu-mi amintesc să o fi ridicat vreodată la furie. Dar îţi arunca o privire şi vocea căpăta un ritm mai rar şi tăios. Atunci ştiai că erai în încurcătură. Ultimul lucru pe care ţi l-ai fi dorit era să-l dezamăgeşti. Ian privi ţintă o fereastră, preţ de cîtva timp înainte de a-şi drege glasul. Ştiai că fiece cuvînt rostit de el era purul adevăr. Toţi eram convinşi că era invincibil.

Se ţinură de mîini cîteva minute, pînă ce degetele lui puternice se încordară atît de mult, încît ea dădu un strigăt de durere. El slăbi strînsoarea, cu un murmur şi îi sărută degetele, ca iertare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, sigură că el se gîndea la ziua în care tatăl lui murise.

– Ce s-a întîmplat!? Ian o privi cu o expresie voalată pe chip. M-a luat cu el să navigăm. Era vară şi, una dintre acele puţine ocazii cînd era numai al meu. Fratele şi sora mea vizitau amîn-

doi nişte prieteni la Edinburgh, cu Aileen. Mi-a dat voie să conduc pentru prima oară şi am crezut că inima îmi va sări din piept de mîndrie. Mersesem mai departe decît ar fi trebuit, dar vîntul era atît de prielnic, încît nici unul din noi nu a observat. Înghiţi cu greu şi, apoi, cu cealaltă mînă îşi frecă obrazul aspru. Nu se uita la ea. Şi pe urmă a fost o furtună violentă, neaşteptată.

Nu-i mai văzuse o astfel de expresie pe chip.

– Nu trebuie să spui mai mult, Ian, se grăbi Tess să-i spună.

Respiraţia lui se transformă într-un acces.

– Un val mare a venit peste noi şi a spart catargul, încurcînd liniile. Am fost amîndoi prinşi, dar tata a fost aruncat peste bord în timp ce eu am fost prins la bord, pînă ce am găsit nişte sticlă spartă pe punte şi m-am eliberat.

Gura lui frumoasă se încordă şi ea şopti îngrozită:

– Of, Ian.

– M-am scufundat după el... pînă ce n-a mai rămas nici o speranţă. Mîinile şi picioarele îmi erau atît de amorţite, încît n-am mai putut... N-a fost de-ajuns.

Tess privi fix. Deci asta ascundea în spatele răcelii ochilor lui verzi. Ridică o mînă spre chipul lui mohorît şi cu degetul mare şterse umezeala lacrimilor care îi aluncaseră pe obraz.

– A fost totul, Ian, orice lucru eroic pe care ai fi putut să-l faci. Suspină uşor şi îl sărută ca o dulce binecuvîntare. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici şi încă sănătos. Obrazul ei îl mîngîia pe al lui, lacrimile lor amestecîndu-se.

Ian eliberă un geamăt şi o trase lîngă el, de parcă ar fi putut s-o soarbă în propriul lui corp. Pe raiul cel sfînt, nu putea spune cînd s-a întîmplat, nici cum, dar o iubea pe Tess, aşa cum nu credea că va iubi o femeie în toată viaţa lui.

Capitolul 11

Se căsătoriseră pe insulă, pentru că Ian refuzase să o lase pe Tess să călătorească fie şi pînă la Edinburgh. De asemenea, se mai gîndea că vor fi mai puţini reporteri pe insulă, faţă de expunerea din oraş.

Rochia ei avea un design clasic, cu umeri căzuţi, din dantelă, cu perluţe cusute în mare grabă de Elsbeth şi clasa ei. Dacă tot avea să semene cu o bărcuţă, măcar să fie o ambarcaţiune frumoasă.

Nişte cercei, stil baroc, din perle, erau cadoul lui Michael. La centru se ţinuse o petrecere sur-

priză, prenupţială. Janet îi împrumutase brăţara de perle a bunicii ei. Aileen îi dădu lui Tess o îmbrăţişare călduroasă şi vălul pe care propria ei mamă i-l dăduse jos.

– Nu l-am văzut pe Ian aşa mulţumit niciodată, şopti ea. Şi abia aştept să încep să-mi răsfăţ nepotul.

Tess zîmbi cu un colţ al gurii.

– Ian m-a avertizat deja de acest pericol. Şi apoi rîseră.

Kyra se prezentă cu o jartieră din satin albastru, brodată.

A fost o petrecere încîntătoare.

La nuntă, Tess purtă pandantivul cu diamante încrustate, iar Michael o conduse, în timp ce Kyra era domnişoară de onoare. Ranald, cu faţa roşie, era şocat să fie cavalerul de onoare, iar Janet şi Elsbeth plîngeau în tandem. Aileen strălucea, dîndu-şi astfel consimţămîntul, atunci cînd erau făcute jurămintele. Chiar şi Angus era acolo.

Plecînd de la biserică, întîlniră cîţiva reporteri, dar în cîteva minute fură iar singuri. Nu a fost nici o festivitate de sărbătorire. Ian nu mai voia alte ţinte pentru presă. Ţinuse secretă destinaţia lor, deşi îi spusese că o să rămînă pe insulă. O instală pe Tess în maşină, de parcă ar fi fost de cristal. Încă îi mai era dificil cu maşinile, dar voia să ascundă acest lucru de Ian, pe cît posibil. Avea des-

tule probleme la care el trebuia să facă faţă, în afară de paranoia ei.

În douăzeci de minute, parcă lîngă o căsuţă acoperită cu iederă, cu două etaje.

– E una dintre căsuţele de vacanţă ale lui MacDonald şi ultimul loc în care ne-ar căuta cineva, îi spuse, ajutînd-o să coboare din maşină, apoi aşteptîndu-i reacţia.

Privi cu atenţie, de la coşul ce scotea fum, la ferestrele cu canaturi plumbuite, în jos la uşa sculptată, din stejar. Cărarea era făcută după un desen unduitor, în formă de steag şi o pajişte verde, bogată, cu trandafiri, se întindea de o parte şi de cealaltă. Un izvoraş sălbatic, pe care Ian îl numea pîrîiaş, aluneca printre pietre negre şi curgea pe sub un mic pod.

– Oh, Ian. Zîmbi recunoscătoare pentru atenţia lui. E perfect! Nu mi-aş fi putut dori o căsuţă mai frumoasă ca asta pentru luna de miere.

Ian zîmbi.

– Cea mai bună parte este că Callie a venit şi a plecat, iar noi vom fi – privirea pe care i-o aruncă o făcu să i se accelereze pulsul în felul acela atît de cunoscut – absolut... complet... splendid de... singuri.

Ea se întinse să-i dăruiască un sărut.

– Sînt atît de fericită, îi şopti la ureche, înainte de a-l muşca uşor de ureche. Acum trebuie

să mă treci pragul în braţe. Rîse. Sper că Înălţimea Voastră e capabil să o facă.

Fiona Blair mototoli scrisoarea pe care o primise de la avocatul ei, azvîrlind-o peste ziarul cu fotografia de pe prima pagină a lui Tess şi Ian părăsind biserica din Portree.

Răsucindu-se pe călcîie, strigă:

– Jaimie!

Zîmbind, Tess aprinse cu atenţie lămpile pe care le luase din salon şi puse o casetă cu muzică de Mozart la casetofonul cu compact-discuri din dormitor. Balonaşe spumante erau aproape de margine, atunci cînd dădu drumul la robinete şi lăsă ca rochia să-i lunece în josul braţelor, pe podea.

Cu genele pe jumătate închise, se cufundă în apă, pînă ce capul îi rămase sprijinit de un prosopel de mîini, pe care îl aşezase la un capăt al căzii de porţelan. Începu să săpunească buretele gros cu săpunul ei parfumat. Se lăsă pe spate, cu un geamăt de plăcere, relaxîndu-se.

Îl visase noaptea trecută, un vis sălbatic de erotic, care o lăsase în dureri. Se sculase tîrziu în după-amiaza aceea, iar cînd intrase în bucătărie, îl descoperise stînd în picioare. Abia putea să dea ochii cu el, bîlbîindu-se şi roşind din nimic. Ian îi aruncase nişte priviri întrebătoare, iar, în final, o şi întrebase cum se simte.

– Bine... adică... foarte bine. De ce?

Îşi trăsese gulerul înalt al puloverului de dimensiuni uriaşe, pe care îl purta.

Nu ştia cum îl cucerise starea ei de stîngăcie, sau cîtă nevoie avea el de ea şi de gura ei dulce, roşie şi senzuală.

Din nou. Încă. Mai mult.

Zîmbise într-un fel tipic masculin, pentru că frumuseţea ei voluptoasă încă îl mai copleşea.

– Eşti frumoasă, lass.

Tess scuturase din cap, privind spatele lui Callie, aşa cum stătea la sobă, apoi se coloră în obraji precum piersica.

– Nu pescuiam complimente, spusese ea repede. Vreau să spun, nu am nevoie de complimente.

– Ştim noi prea bine ce e cu pescuitul în Scoţia, lass, anunţase Ian, abţinîndu-se la maximum, tachinînd-o cu ochii lui mari, verzi. Şi, se poate să-ţi facă plăcere un compliment.

Proprii ei ochi îl admonestaseră furios, dar el

apelase pur şi simplu la femeia masivă de lîngă sobă.

– N-ar trebui ca un bărbat să-i spună iubitei lui că este o frumuseţe, Callie? N-ar trebui să-i spună cum se simte el cînd o vede?

Callie aproape că rîsese, deşi Tess n-o văzuse niciodată înainte făcînd aşa şi era surprinsă să o audă. Apoi, femeia care foarte rar îndrăznea să zică mai mult de un da, sau un nu, spusese hotărîtă:

– Ştiţi, domnişorule, unele fete au nevoie de un ritm mai lent ca altele.

Asta îi lăsase pe amîndoi cu ochii holbaţi la spatele lui Callie, înainte ca ochii să li se întîlnească, şocaţi reciproc şi Ian răspunsese cu un zîmbet înflorit numai pe jumătate:

– Am să mă străduiesc să-mi amintesc asta, Callie.

Ochii lui străluceau cînd văzu roşeaţa urcîndu-i în obraji.

Acum, în baia caldă, Tess ridică buretele, storcînd apa pe un umăr, apoi pe celălalt, în timp ce dădea din cap. Forţei acestui bărbat era din ce în ce mai greu să-i rezişti. El părea să fi devenit modelul ei şi totodată slăbiciunea ei.

Deodată, Tess auzi o ciocănitură scurtă şi scîrţîitul uşii de la dormitorul ei, înainte de a-l vedea pe Ian stînd în cadrul uşii deschise de la baie.

– Oh, Doamne! respiră el disperat şi-şi scutură capul a mirare. Ah, Tess! gemu. Ea îşi ridică privirea şi îngheţă văzîndu-l acolo, cum se uita ţintă la ea cu o foame aprinsă, pe care ştia că şi el o vede în ochii ei.

Nu-şi ridică mîinile să se acopere. Trebuia să fie sigură. Trebuia să-l vadă, apoi îşi coborî privirea în josul corpului lui pentru a se asigura asupra efectului pe care-l avea asupra lui.

Cînd el atinse proporţii mari, destul de vizibile, nu-şi putu reţine zîmbetul feminin care se ivi şi dispăru atît de repede. El nici nu era sigur că-l văzuse bine. Apoi, ea îşi înălţă ochii la el, ochii ei părînd imenşi şi plini de promisiuni, mîinile ei apucînd ambele părţi ale căzii antice.

– S-ar părea că ai nevoie de cineva care să te frece pe spate.

Tess observă strălucirea din ochii lui cînd îşi coborî pleoapele grele.

– Poate, dacă cineva n-ar fi deranjat de dimensiunile mele.

– Din contră, această... dulce formă a ta are o atracţie specială. Plină de viaţă, de viaţa noastră, şopti el fiecare cuvînt cu o pronunţie dramatică.

Ea îşi coborî genele. Doamne, bărbatul acesta ştia cum să vorbească despre femei şi dragoste.

– Eşti cucerit, Ian? întrebă ea categoric. Tess inspiră adînc şi aşteptă, gîndindu-se cît de ame-

ricancă era ea, în timp ce el era atît de englez... sau scoţian...

Ceea ce ar fi putut fi catalogată drept o expresie amară, umbri chipul lui Ian şi îşi înălţă bărbia mîndru.

– Mai e nevoie să mă întrebi aşa ceva?

Ochii ei se umplură iar de lacrimi, pe care părea că nu le mai putea reţine.

– Sigur că da, bărbat stupid ce eşti! Uită-te la mine!

Atunci el veni la ea şi se lăsă pe un genunchi, teatral, cuprinzîndu-i chipul în palme.

– Pentru mine eşti încîntătoare. Şi dacă ai rotunjimi în plus, ele vin de la corpul tău, care îmi adăposteşte fiul. Nu poţi şti ce înseamnă asta pentru un bărbat, Tess. Dar şi dacă ar fi fost urmaşul altuia, dacă ar fi fost al lui Ben, tot ai fi frumoasă pentru mine. Pentru că tu eşti femeia pe care o iubesc.

Ea îl inundă cu lacrimi, iar el o strînse în braţe, neluînd în seamă umezeala. O sărută în tihnă, intenţionînd să fie ceva scurt, dar foamea birui şi, curînd, amîndoi fură copleşiţi în mod sălbatic de dorinţă.

Ian inspiră şi se trase înapoi, zîmbind cînd ridică buretele de baie şi săpunul mirositor, pe care ea îl folosea. Privirea din ochii lui îi înteţi dorinţa. El o spălă, murmurînd cît de bine îşi amintea cînd o

îmbăiase, atunci cînd fusese bolnavă.

– Corpul tău frumos a fost un test teribil pentru reţinerea mea. Te doream în fiecare moment. Vocea lui dădu un nou impuls simţurilor ei. Draga mea, descopăr acum că sînt mult mai afectat. O ridică în picioare şi o uscă cu un prosop imens, înainte de a o lua în braţe şi a o duce în pat. Acolo, se aşeză pe margine, ghemuind-o în poală cu o dulce adoraţie. Ca întotdeauna, ea era copleşită de dimensiunlle acestui bărbat, de puterea lui şi de gentileţea faţă de ea. Mîna ei descoperi un obraz aspru. Brusc, ea începu să tremure. Trecuse prea mult timp.

– Ah, iubire, murmură el, presărînd sărutări calde, ademenitoare de-a lungul gîtului. Îi putea simţi sexul excitat sub ea, împingînd prin materialul strîmt al pantalonilor. Îi întoarse un sărut pe părul moale şi el gemu.

Cînd se trase înapoi, o privi fix în ochi, în acelaşi timp plimbîndu-şi degetul peste lucrătura complicată a inelului de nuntă, pe care i-l pusese pe deget în după-amiaza aceea. Îi ridică mîna spre buze pentru un sărut şi o lăsă uşurel în poala ei. Apoi alunecă un deget de la ceafa ei spre linia adîncă a decolteului, slăbind strînsoarea prosopului pînă ce căzu în lateral şi ea fu dezvelită în faţa lui. Pieptul i se umplu, stomacul i se încordă. Chiar şi degetele de la picioare erau strînse.

Gura lui fierbinte îi descoperi sînul. De jur împrejur, sărutările lui desenau mişcări circulare. Ea se arcui lîngă el, arzînd de dorinţa ca acea fierbinţeală să ajungă la sfîrcul dureros de tare.

Puţin mai tîrziu o cuprinse cu gura şi supse cu atîta forţă, încît ea ţipă fulgerată de o excitare între coapse. Brusc, el se îndepărtă şi ea rămase gîfîind.

– Te-a durut, lassie?

Vocea îi era răguşită şi îngrijorată.

– Vino înapoi, îi spuse ea grăbită, apoi se relaxă: Te rog.

Zîmbetul lui Ian era tandru, atunci cînd se aplecă ascultător. Făcu o adevărată artă din gesturile lui, dezmierdînd un sîn plin, apoi pe celălalt. Mîna îi alunecă pe porţiunea din spatele genunchiului, mîngîind pielea sensibilă, catifelată. Într-un sfîrşit, el se întoarse odată cu ea, aşa încît ea ajunse întinsă pe pat şi el îi sărută şi dezmierdă cu limba pîntecele. Trecîndu-şi mîinile peste dulcea rotunjime, nu părea în stare să se mai sature.

Privind-o lung în ochi, el se trase înapoi destul pentru a-i îndoi genunchii, desfăcîndu-i picioarele pe saltea, descoperindu-i carnea ei roză. Tess roşi violent cînd îl văzu cum o cercetează. Îşi simţi propria ei fierbinţeală umedă şi închise ochii cînd el îşi trecu degetul mare peste partea cea mai sensibilă a cărnii umezite. Îi împinse picioarele în

lateral, mîngîind-o uşor la început, apoi în mod provocator, atingînd-o peste tot.

Ea pulsa puternic acum, cuprinsă de vraja lui. Simţea cum degetele lui alunecă mai uşor şi dorinţa ei creşte. Dar cînd se întinse să-i apuce braţele şi să-l tragă lîngă ea, el se dădu înapoi.

– Nu, şopti el cu o voce îngroşată, lasă-mă să... Îi lăsă din nou braţele în jos, în lateral şi murmură. Nu te mişca. Se strecură în baie şi se întoarse aproape imediat cu o sticluţă de ulei, deschis la culoare, în mîini. O puse pe noptieră şi se ridică pentru a se dezbrăca la lumina focului din cămin.

Tess oftă uşor cînd îi văzu pieptul lat, musculos, acoperit de păr ondulat. Mîinile lui ajunseră la catarama curelei şi ea îi şopti:

– Grăbeşte-te.

Trecîndu-i un gînd prin minte, zîmbi în colţul gurii.

– Nu prea cred.

Privirea lui se opri asupra sînilor şi simţi sîngele pulsîndu-i în tîmple şi în locul dintre coapse. Cînd mîna ei se mişcă pe jumătate conştientă spre stomac, el gemu:

– Nu-ţi dai seama că aşa cum eşti, emani un erotism special, încît simt că nu-mi mai încap în piele?

Tess îşi stăpîni emoţiile şi inspiră profund. Ian

se întinse după sticluţa cu ulei. Zîmbindu-i, turnă puţin în palmă şi o puse la loc pe noptieră. Îşi frecă mîinile şi puse apoi un genunchi pe marginea patului, înainte de a-şi strecura mîinile peste umerii ei, peste braţele ei şi în sus, cu mişcări languroase. La sfîrşit le lăsă să alunece pe plinătatea pieptului ei.

Ah, era delicioasă! El zăbovi, masînd pielea delicată, transparentă, făcînd ca fiecare nerv să tremure ca şi cum ar fi avut viaţă proprie.

Nările ei se umpleau de mirosul bogat, erotic, de migdale, şi genunchii începură să-i alunece în jos, pînă ce Ian le opri mişcarea. Ochii li se întîlniră, plini de promisiune caldă. Apoi, el continuă să maseze şi mai mult ulei pe pîntecele ei rotunjit, făcînd o pauză scurtă cînd simţi ceea ce crezuse că este un picioruş micuţ sau un cot ascuţit. El îi zîmbi într-un fel care-i făcu inima să bată şi mai repede ca înainte. Era o privire posesivă şi protectoare.

Cînd se întinse din nou după ulei, îi spuse:

– Acum întoarce-te pe o parte, nevastă. În partea asta. Şi arătă cu degetul.

Ea îşi înfrînă un tremur de emoţii şi îşi ridică privirea la el, cu nişte ochi întrebători, cărora Ian le răspunse curînd:

– Am citit şi eu puţin, spuse el, deşi adevărul era că devorase fiece carte despre starea de sar-

cină, pe care o putuse găsi. Îşi unse palmele din nou cu ulei şi îi adresă un zîmbet leneş. Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să te frec puţin pe spate.

Se simţi ciudat de vulnerabilă, aşa cum stătea cu spatele la el, pînă la prima atingere caldă, binecunoscută. Începu un masaj complex, experimentat, pe muşchii de la umeri, la mijloc şi în josul spatelui. Mîinile îi erau şi puternice şi blînde. De unde pînă atunci Tess fusese excitată de atingerea lui Ian, acest fel de uşurare şi plăcere era diferit şi îi distrăgea simţămintele.

– Oh, Ian. Oftă. E atît de... minunat... ah!

De săptămîni de zile simţise o durere aproape constantă în zona de jos a spatelui. Elsbeth o asigurase că era destul de normal, dar era liniştitor ca durerile să-i fie alinate de sălbaticul şi tandrul laird MacLeod.

Aproape aţipise cînd el începu să lucreze la şoldurile ei şi la curbele dulci ale şezutului ei, diferenţiindu-şi atingerea abia sesizabil. La mîngîierea lui ritmică, se trezi din nou dorinţa sexuală. El masă muşchii coapselor, apoi îşi încetini mişcarea în timp ce se îndrepta mai jos pînă ce ea se agită şi gemu de plăcerea deplină. Într-un tîrziu, ea se răsuci pe spate cu o mişcare agilă şi se întinse spre umerii largi ai lui Ian.

Înălţîndu-şi privirea, ea şopti cu vocea răguşită:

– Mi-a fost dor de tine!

El o apropie şi o legănă, murmurîndu-i la ureche:

– La fel de mult mi-a fost şi mie dor de tine, iubire!

Risipi răsuflări calde pe buclele moi ale părului ei întunecat şi mirosul ei delicat îl izbi ca răspuns, ameţindu-l.

– Tu... crezi că...?

– Da, îl întrerupse ea în febră nerăbdării, mîinile ei mişcîndu-se continuu pe umerii lui şi în jos, pe braţele vînjoase. Oh, da! Ea simţi tremurul, care-l trecu pe Ian, cum îşi găseşte ecou în propriul ei corp şi îşi întoarse gura spre el: Ian, şopti ea nerăbdătoare.

– Da, lass.

Degetele lui trecură prin părul mătăsos şi îl strînse în pumni.

Sîngele ei o luă la goană prin vene, pînă ce ajunse în stomac, mai jos, între coapse, în piept şi în vîrfurile furnicătoare ale degetelor. Murmurînd pe un ton plîngăreţ de nerăbdare, ea îşi trecu degetele cutezătoare peste nasturii de la cămaşa lui, pînă ce pielea ei o atinse pe a lui. Trebuia să-l simtă. Ea se mişcă într-o parte, apoi într-alta, piele fierbinte pe piele fierbinte şi desişul de păr ondulat care-i acoperea pieptul larg. Cu mîinile, îi trase cămaşa în jos, pe braţe.

Cînd cămaşa se opri la încheieturile mîinii, Ian

îşi croi cale liberă. Odată eliberat, braţele lui o încercuiră pentru a-i mişca corpul lîngă al lui, cu o mişcare prelungă, sinuoasă. Frămîntîndu-i spatele şi şoldurile, respiraţia lui se înteţi şi se îngreună. Tîmplele i se zbăteau, iar durerea arzătoare, care luase naştere în josul stomacului, deveni aproape de nesuportat.

Mîna lui descoperi cuibul de cîrlionţi moi dintre picioare. Era fierbinte şi umedă şi se mişca odată cu fiecare mişcare a degetelor lui. Propriile ei mîini coborîră la cureaua lui şi, fiind prea tentantă, alunecă spre întăritura care se profila într-o mîngîiere uşoară, înainte de a-i desface cureaua, apoi pantalonii.

– Ridică-te, şopti ea, apoi zîmbi ironică. Şi ajută-mă să mă ridic.

El îi zîmbi şi îndeplini ceea ce îi ceruse. Răsplata lui fu să simtă mîinile ei pe corpul lui încă o dată. Lăsîndu-i să alunece pantalonii şi chiloţii la podea, îşi ridică privirile odată cu mîinile, ca să încălzească şoldurile lui zvelte şi musculoase. Sexul lui pulsă printre desişul de cîrlionţi roşcat-închis şi ea îşi pierdu răsuflarea.

– O, dar eşti un bărbătuş straşnic, îl tachină ea. Cînd el roşi, ea izbucni în rîs. Nu ştiam că îţi mai reuşeşte chestia asta.

Ian ridică o sprînceană. Ştia exact de ce rîdea ea. Şi ştia exact cum putea să-i abată la ioc aten-

ţia spre nişte sensuri mai importante. O comandă simplă, cu o voce gravă.

– Întinde-te!

Şi reuşi să cîştige controlul încă o dată.

Îşi aţinti privirea asupra ei, pielea ei albă strălucind de ulei şi îşi închise ochii un moment, anticipînd alunecarea fiinţei ei, atunci cînd el o va pătrunde. Doamne! Cît timp trecuse!

Ea tremură, văzîndu-i trăsăturile încordîndu-se.

– Ian, şopti ea. Vino la mine!

Rugămintea ei nerăbdătoare era la fel de incitantă ca o dezmierdare îmbătătoare şi el fu lîngă ea într-o clipită, alunecînd o mînă prin spatele genunchilor ei, ridicîndu-i în timp ce îşi stabilea o poziţie.

– Depărtează un pic genunchii, iubire, spuse el cu o voce gîtuită, acum fiind la fel de nerăbdător ca şi ea. Cînd ea îl ascultă, el îşi făcu drum spre intrarea umedă şi o mîngîie pînă obţinu din partea ei un icnet slab de cedare. Îi ridică şoldurile pentru a o umple cu căldura lui fremătătoare. Propria ei căldură umedă îl pîrjoli şi gemu, contractînd, rotindu-şi şoldurile, posedînd-o adînc.

Ea îşi înăbuşi un suspin, iar el începu să se mişte într-un ritm deplin, care o făcu să geamă abandonată plăcerii. El aşteptă ca ea să fie aproape de extaz, înainte de a se retrage pentru a o trage pe ea cu picioarele desfăcute între coapsele lui încordate.

Ochii ei rătăceau, dar membrele urmau fiece mişcare a lui. Şi, curînd, se regăsi cufundîndu-se adînc în bărbăţia lui, mîinile lui fiind pe şoldurile ei, coapsele ei strîngînd cu plăcere.

– Nu puteam să-ţi văd chipul.

El respiră cu greutate, atingîndu-i sfîrcurile întărite şi sînii plini.

– Voiam să-ţi văd chipul.

Privirea lui o răscoli şi degeteie lui atinseră uşor triunghiul sensibil de carne dintre picioare, cu mişcări circulare.

– Ian...

Şoldurile lui o ridicau precum un ponei de nestăpînit şi ea se sprijini pentru a primi în continuare penetrarea minunată. El o lăsă pe ea să imprime ritmul, pînă ce îl înnebuni atît de tare că se temu că ar putea termina înaintea ei.

Ea îşi azvîrli capul pe spate, aruncîndu-şi părul frumos peste umeri. Buzele îi erau desfăcute, ochii închişi. Ian zîmbi şi o mai pătrunse o dată şi iar, înainte ca întreaga lume a ei să explodeze într-o senzaţie sălbatică, de extaz. Ea ţipă, chiar fără să conştientizeze că scosese vreun sunet. Şi cînd el ajunse în interiorul ei, se cutremură de fiori.

Capitolul 12

Petrecură două săptămîni în acea căsuţă primitoare şi deveniră mai apropiaţi decît Tess şi-ar fi imaginat vreodată că vor fi. În a doua lor noapte, Tess aşteptase ca Ian să iasă, pentru a umple lada de cărbuni, apoi se concentrase să-i ridice portretul, în sfîrşit terminat, din cufăr.

Probabil că el auzise ceva pentru că fusese chiar în spatele ei cînd ea închisese cu zgomot cufărul. Luîndu-i pînzele masive, înrămate, el o dojeni pentru că încercase să ridice ceva atît de greu. Odată intrat în casă, le sprijini de şemineu şi o ajută să-şi dea jos haina. Tess îşi feri privirea

ruşinată şi se aşeză într-unul din fotoliile confortabile din faţa focului.

– E pentru tine, spuse ea, trăgînd nervoasă de brocart.

Sesizînd importanţa acestui dar, Ian zîmbi, îndreptîndu-se spre şemineu şi întoarse pînza. Apoi se îndepărtă pînă la scaunul ei şi se aşeză pe unul din braţe, lîngă ea. Privi lung pictura, mult timp înainte de a-i acoperi mîna cu palma lui călduţă şi *a-i* şopti:

– Mulţumesc, nevastă.

Mîna ei se răsuci într-a lui şi degetele li se înlănţuiră.

În aceeaşi noapte, Ian îi arătă lui Tess cadoul lui de nuntă, un colier de smaralde cu cercei asortaţi într-o încrustare de aur, model antic.

Ea oftă de încîntare.

– Au aceeaşi culoare cu ochii tăi.

– Atunci o să-ţi aduci aminte de mine, spuse el.

– Da, răspunse ea, rîzînd uşor.

Odată la două zile, Callie lăsa la uşă alimente, bunătăţi gătite, chiar şi flori. Tess şi Ian găteau împreună, făceau împreună curat. Spre surpriza

ei, Tess descoperi amuzată că răsfăţatului de laird nu-i era necunoscută bucătăria, că era un adevărat bucătar şi un ajutor la spălatul vaselor foarte eficient.

Majoritatea timpului era petrecută în pat, explorînd plăcerea din timpul sarcinii, dar Ian o purta şi prin plimbări lungi, aiurea, prin împrejurimi. Rîdeau, gîndindu-se la poznele de la început. Ian o învăţă să pescuiască şi se trezi pocnit în cap de prima ei captură, cînd era scoasă din apă. Rîseseră atît de tare de acel accident, că peştele scăpase din cîrlig şi, încă mai rîzînd, se hotărîseră să-i răsplătească eforturile eroice, redîndu-i libertatea.

Serile stăteau în faţa focului, jucînd scrabble sau ascultînd muzică. Ian o învăţă reel-ul[1] şi alte cîteva dansuri tradiţionale. Ea îl învăţă pasul în doi şi nişte mişcări din dansul Cazon. În unele nopţi, Ian cînta la pian, în timp ce Tess desena. Şi dormeau înlănţuiţi în fiecare seară, iubind, împărţind.

Era minunat.

1. Dans scoţian.

Şi, cînd, în cele din urmă, se întoarseră la conac, erau legaţi unul de celălalt prin aceste legături de intimitate. Şi, chiar dacă îşi reduseseră programul, nici unul nu era prea departe de gîndurile celuilalt.

În ultima lună de sarcină, Tess încetini ritmul. Era foarte incomodată şi nu prea putea face multe. Apăsarea asupra rinichilor era atît de mare, încît întotdeauna se asigura că se află la mică depărtare de toaletă.

Ian îi frecţiona spatele în fiecare seară şi căuta să-i îndeplinească fiecare capriciu şi dispoziţie. Iar atunci cînd ea izbucnea în lacrimi de frustrare la gîndul neputinţei de a se autocontrola, Ian o strîngea la piept şi îi cînta cîntece scoţiene de dragoste.

– Cum poţi să mai suporţi? întrebă ea într-o seară. Urăsc felul în care mă port!

– Eşti suprasolicitată, asta-i tot, lass a mea. Îi îndepărtă părul întunecat, mătăsos de pe faţă. Şi, dacă tu te acomodezi cu tot ce trebuie de dragul copilaşului nostru, pot să am şi eu puţintică răbdare cu temperamentul tău de vrăjitoare.

– Diavole!

Ea se retrase pentru a-l lovi în braţul puternic.

– Stăpînă! aprobă el din cap batjocoritor, ştiind că o va face să rîdă.

Aşa şi reuşi, după care ea-i comandă:

– Întinde-te!

– Tess? O sprînceană roşcat-castanie se arcui. Iubire, au trecut de mult timpurile pentru jocurile care-ţi trec prin cap.

– Mda, poate. Zîmbi ironică, îndreptîndu-şi umerii. Dar te ştiu întotdeauna inventiv.

În noaptea aceea, nu mult după ce aţipiseră, începură durerile naşterii şi continuară timp de optsprezece ore. Aşteptînd elicopterul, coordonînd sosirea lui Hamish şi a lui Elsbeth, Ian găsi că aceste ore sînt cele mai lungi. Cînd ajunseră la spital, fură despărţiţi, în timp ce Tess era pregătită. Apoi începu testul puterii ei de îndurare. Într-un anumit moment, Hamish aproape se hotărî să-i facă o cezariană. Dar ea hotărî să aştepte pînă în ultima secundă.

Ian îngenunche lîngă ea, cu lacrimi în ochi, care nu trecură mai departe de gene, trecînd prin

durerea fiecărei contracţii alături de ea.

– Aşa, lass a mea, zise el. Aşa trebuie, tot aşa. Uite şi capul... şi acuma... gata, a trecut! Propria răsuflare expiră uşurată. Mda, excelent. Copilaşul nostru e pe drum. Te descurci de minune.

Michael fusese chemat înapoi din Elveţia, iar Kyra aştepta împreună cu Aileen la reşedinţa din Edinburgh de o săptămînă. Aşa că toate trupele erau reunite, cînd Ian intră în camera de aşteptare cu un zîmbet larg.

– Ian Michael Lachlan MacLeod a venit pe lume ca o furtună! Echipa l-a numit deja Lackie, ca alint. Se înclină spre Michael. Fără nici o supărare, domnule, dar cred că toate planurile noastre au fost degeaba. Se aseamănă prea mult cu un mic sălbatic.

Un sunet slab veni din partea lui Aileen şi Michael îşi încercui braţul în jurul ei.

– Ei, mă felicită cineva, ce naiba! Sînt tată!

Toţi se aplecară ca un val înainte:

– Tess e bine? întrebă Kyra.

– Foarte bine, răspunse el mîngîind obrazul surorii lui. Se odihneşte. Ah, dar Kye, trebuia să-i fi văzut chipul în primul moment cînd l-a ţinut în

braţe pe Lackie. N-am să uit niciodată acea expresie!

Era frumos, nou-nouţ, un adevărat miracol al vieţii. Lackie... Fiecare zi aducea o surpriză proaspătă, o nouă realizare. Tess ştia că era pierdută în toată acea minune şi n-avea nici o reţinere.

Ian era entuziasmat atît de mult de micuţa fiinţă care era fiul lui! El era cel care-i cînta cîntecele de leagăn cu stele şi lună şi cu zîne de pe insulă. Şi, cînd o privea pe Tess hrănindu-l pe Lackie la piept, în balansoarul bunicii, îşi întipări acest moment în minte, pentru vremea cînd va îmbătrîni şi va fi cărunt.

Dacă viaţa de acasă era paşnică, nu aşa stăteau lucrurile şi cu politica pe insulă. Un investitor britanic, care vizita Portree, suportase scălămbăielile şi fusese bătut de doi bărbaţi cu chipurile înnegrite, un gen de delict nemaiîntîlnit pe insulă, în Skye. Un alt vizitator, Alistair Clark, care venise pe insulă ca să vorbească la o adunare despre avantajele economice ale podului, fusese pus pe goană în Glendale. Rămăsese cu o comoţie şi cu un braţ rupt. Unul din hanurile din Dunvegan fusese spart şi prădut. Mai mult, căsuţa familiei

Blair fusese arsă pînă-n temelii.

Consiliul votase să angajeze mai mulţi oameni pentru a patrula pe ambele drumuri şi oraşe, în perechi. Bărbaţi şi femei, unii chiar voluntari, erau dotaţi cu bîte de cauciuc şi radiouri. Cîrciumarilor li se ceruseră să închidă devreme şi totul era zăvorît pînă la miezul nopţii. Oamenii începuseră să fie înspăimîntaţi.

În seara dinaintea ultimei întruniri a consiliului, în privinţa podului, Angus apăru la uşa conacului.

– Bună, Angus. Tess îi zîmbi în întîmpinare. Ştii că Duke are un fel de a lătra special pentru tine? Ai venit la ţanc la friptura lui Callie. Intră, intră.

– Cum o duce copilaşul?

Angus îşi şterse umezeala de pe încălţări şi păşi în casă, mîngîind cîinele, care sări lîngă el.

Ea rîse cu o mîndrie maternă.

– Gras, tot timpul cere cîte ceva şi, pe zi ce trece, seamănă mai mult cu tatăl lui. Are şapte săptămîni şi arată de trei luni. Îi turnă lui Angus obişnuitul whisky. Vrei să-l vezi?

– Da, lass. Luă paharul şi înclină capul. Dar poate aş schimba o vorbă cu Ian mai înainte să urc la copilaş.

– O, nu, afirmă ea cu aroganţă. Lui Ian i s-a stricat de multe ori apetitul, cu toate necazurile din ultimele zile. O să cinezi cu noi, apoi voi doi puteţi vorbi. Lackie o să aştepte.

– Bine, lass.

Angus făcu o plecăciune în faţa doamnei casei.

Tess se răsuci să-şi ascundă zîmbetul ironic.

Mai tîrziu, Ian îl conduse pe Angus în biroul lui. De îndată ce uşa fu închisă în spatele lor, Angus începu să vorbească.

– Jaimie Blair n-a părăsit insula nici o secundă şi nici Fiona. Stau la verii MacDonald, făcînd adunări şi punînd la cale necazuri.

Ian se încruntă.

– Gordon MacDonald ştie ceva de treaba asta?

– Nu. Angus scutură din capul lui încărunţit. Ştii că el e în favoarea podului. În orice caz, n-ar încuraja violenţa. E prea partizan. Unul din familia MacDonald, tînărul Chris, a venit la mine.

– Crezi că mai sînt încă acolo? Acum avem destule dovezi împotriva lui Jaimie Blair, ca să-l dăm în judecată.

– Casa e părăsită. Am trecut pe acolo cu maşina. Dar Chris mi-a spus despre un loc pe care se poate să-l fi încropit: biserica părăsită din Uig. Altceva, au frecvenţa noastră radio.

Ian era cufundat în gînduri.

– Chris o să vrea să depună mărturie?

– Da. Eu şi unchiul lui, Gordon, l-am bătut la cap în acest sens. Angus îşi aprinse pipa şi cei

doi bărbaţi zîmbiră satisfăcuţi.

– Atunci e bine. Ian merse la fereastră şi dădu la o parte draperiile ca să privească afară, prin întuneric şi ceaţă. Am de dat nişte telefoane. O să vedem dacă putem să aranjăm să ne întîlnim cu nişte prieteni pe acest drum.

Angus n-a mai reuşit să urce scările să-l vadă pe Lackie. El şi cu Ian vorbiră cu Ranald, dar Ian îi spuse lui Tess doar că voia să iasă să discute cu cîţiva dintre dizidenţi.

– Nu mă aştepta, iubire. O îmbrăţişă de rămas-bun, trecîndu-şi un braţ după umerii ei. Ştii cum se petrec lucrurile de genul ăsta. Fiecare parte tot vorbeşte, pînă cînd cealaltă parte e prea obosită să mai vorbească în contradictoriu. Să dormi bine şi să nu întrebi nimic, dacă simţi un trup cald că ţi se alătură la noapte.

– Hîmm... Ea îşi încordă strînsoarea. Vrei să spui că s-ar putea să existe un final surpriză al acestor lungi săptămîni fără tine?

El o trase după uşa bucătăriei şi supse uşurel pieliţa moale a gîtului ei, dezvăluindu-şi pasiunea ardentă.

– Hamish chiar ţi-a dat undă verde?

– Chiar aşa. Îi apucă bine amîndouă urechile, ferm conturate şi strînse. Aşa că, diseară, vorbeşte repede şi poate am să-ţi dau voie să mă trezeşti.

– La naiba, murmură el, sărutînd-o zgomotos pe buze. Apoi zîmbi maliţios. Acum o să rămîn întărit toată noaptea. Se întoarse şi ieşi din bucătărie murmurînd: Am să ţi-o plătesc mai tîrziu.

– Nu te lua la bătaie, Ian. Şi cînd pleci, lasă-l pe Duke pe afară, strigă ea după el. Cînd o să fiu gata de culcare, îl las eu înăuntru.

Ian ridică o mînă în semn de aprobare şi pe urmă plecară.

Tess îl hrăni pe Lackie la ora zece şi nu mai putu să mai aştepte trează. Pleoapele îi căzură grele ca plumbul. Privind afară pe fereastra de la bucătărie, în timp ce încuia, zări luminile de la căsuţa lui Ranald şi, ca întotdeauna, fu liniştită să ştie de prezenţa lui. Găsise ciudat faptul că Duke nu venise cînd strigase după el, dar se gîndi că Ian putea să-l bage el în casă cînd se întorcea acasă. Cu ultima încuietoare gata, se întinse şi se întoarse spre scări.

După un duş grăbit, în mai puţin de zece minute, era deja în pat, iar peste încă trei minute, adormită. Dar nu dormea de mult, cînd se întîmplă totul.

De la interfonul din camera copilului se auzi un mic zgomot şi ea se trezi din instinct matern. Dar cînd deschise ochii, nu avu decît timp să vadă cum un material de culoare închisă o acoperă. Pe urmă, simţi înăbuşirea unei pături aspre şi strigă

revoltată. Mîinile îi erau legate în lateral şi simţea ceva asemănător unei frînghii cum era înfăşurată în jurul corpului ei. Ştiu imediat că zbaterile ei erau zadarnice, dar nu se putu abţine.

– Lackie! ţipa ea. Lackie! O trecu un gînd cu privire la ceea ce se întîmpla şi strigă, intrată în panică: Nu-i face rău copilaşului meu... te rog... nu-mi răni copilaşul!

Deodată se simţi ridicată în aer şi purtată prin cameră. Îşi dădu seama că se opriseră în faţa dulapului. Auzi scîrţîitul uşii, apoi fu aruncată fără menajamente pe jos. Uşa se trînti şi se încuie în urma ei. Sunetul făcut de cheie îi răsună ca un ecou în urechi şi ea şopti disperată numele lui Ian.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Tess reuşise să-şi elibereze torsul după vînzoleli şi suceli. Era tot ceea ce avea nevoie. Uşile de la dulap erau duble, cu o singură încuietoare pentru chei. Greutatea corpului îi fu suficientă pentru a le depărta.

Pierzîndu-şi respiraţia de disperare, se ridică împleticindu-se în picioare şi alergă la uşa camerei copilului.

– Nu! ţipă ea cînd văzu leagănul gol. Unghiile i se înfipseră în vopseaua cadrului uşii, în timp ce strigă: Nu!

Căzu în genunchi, suspinînd. Apoi, amestecînd sughiţurile cu guri de aer, se înălţă în pi-

cioare şi alergă spre telefon.

Firul fusese tăiat.

Gîndul următor îi fu la Ranald. Probabil că i-au făcut ceva! Deschise grăbită uşa din spate şi alergă la mica căsuţă.

Îl văzu zăcînd pe podea. Capul îi sîngera şi era inconştient. Dar cum îl controlă să vadă dacă are vreun os rupt, el gemu şi începu să îşi revină. Se încordă, începînd să se zbată, apoi îi recunoscu vocea ei, spunînd:

– Eu sînt Ranald, Tess. Ai fost lovit la cap, aşa că ia-o încetinel. Sigur, în tot acest timp plîngea, aşa că el nu era pe deplin încredinţat.

Ea continuă să vorbească printre lacrimi.

– Trebuie să văd dacă telefonul tău funcţionează.

Îl văzu pe măsuţa din hoi şi auzi binevenitul sunet al tonului şi formă numărul de la castel.

Cînd Aileen veni la telefon, Tess suspina printre explicaţii. Aileen îi spuse că Hamish era acolo şi va ajunge la ea în cîteva minute.

Apoi porni în căutarea lui Duke.

– Nu te duci nicăieri fără mine, doamna mea, spuse Ranald, împleticindu-se, cu o voce slabă, care-ţi smulgea inima. S-a făcut destul rău.

Îl găsiră pe Duke lîngă drum, zăcînd într-o încolăcire inconştientă de blană albă şi neagră. Dar cînd Tess se aplecă să-l controleze, descoperi un

puls uşor. Mai descoperi şi un fel de os cu carne crudă, acoperit de unul din propriile ei pulovere, pentru miros, presupuse ea.

Ranald îi strînse corpul lui Duke în braţe şi îl duse înăuntru, spunînd:

– Am să am grijă eu de căţeluşul bolnav, doamnă.

– Am să-ţi aduc aceva pentru cap.

Şi apoi se îndreptă să urce scările. Pe palier fu atrasă de uşa deschisă a camerei copilului.

Picioarele îi erau deodată nesigure cînd păşi în cameră, dar parcă trebuia să vadă că totul se întîmplase în realitate. Poate totul fusese un soi de halucinaţie bizară.

Capul i se mişcă încetişor de la dreapta la stînga. Aici era dulapul cu sertare, leagănul unde îl hrănise acum cîteva minute. Şi apoi... pătucul... pătucul gol, fără nici o pătură pe el.

Punga cu scutece dispăruse şi ea, observă ea imediat. Cu ochii goi, intră în baie şi luă trusa de prim-ajutor de sub chiuvetă.

Jos, îl văzu pe Ranald cum îl forţa pe Duke să înghită o fiertură. Deschise frigiderul căutînd gheaţă şi, un moment, ce păru că nu se mai termină, fu paralizată, mai înainte de a trage de o tavă de plastic, s-o deschidă.

– Chiar mi l-au luat, spuse ea, privind la tava din mîinile ei. Mi-au luat copilul meu.

– N-o să-i facă rău copilaşului, doamnă, o asigură Ranald. Duke începu să se agite în braţele lui. Din orice motiv ar fi făcut-o, nu o să-i facă nici un rău.

Clipind cu greu, ea speră să aibă dreptate.

Aileen sosi împreună cu Hamish. Îi aruncă o privire chipului împietrit al lui Tess şi o împinse pe un scaun, lîngă foc. Propriile mîini îi tremurau cînd turnă la amîndouă un brandy.

Tess scutură absentă din cap şi spuse:

– Nu! Laptele copilului!

Îşi acoperi gura cu mîna, dîndu-şi seama ce cuvinte rostise.

Aileen îi luă cealaltă mînă şi îi puse paharul de brandy, spunîndu-i:

– Bea-l, Tess. Dă-l pe gît, acum.

Tess ascultă, aşa cum toţi oamenii ascultau de dulcea de Aileen. Într-un tîrziu, întrebă:

– Kyra e aici? Poate ea ar putea... să *vadă* ceva.

– O să vină imediat, dragă. Caută pe cineva cu un radio, ca să-l contacteze pe Ian. O văzu pe Tess că-şi muşcă buza. Apoi, o să adune tot clanul.

Tess nu ştia exact ce însemna asta, dar era ceva ce-i dădea încredere.

– Şi Scotland Yard-ul? întrebă ea absentă.

– Sînt pe drum.

În următoarele douăzeci de minute, Tess îşi

dădu seama ce însemna să aparţii unui clan scoţian. Deşi se aflaseră în pace de aproape două sute de ani, la numai o singură chemare, hoarde de membri MacLeod veniră în ajutor. Atît de mulţi, de fapt, încît Tess fu copleşită şi se refugie sus.

Hamish voise să-i dea un sedativ, dar ea nu acceptase. Orice avea să vină, voia să fie trează, ca să înfrunte situaţia.

Pe cuvertura patului descoperi nota boţită pe care răpitorii o lăsaseră, adresată laird-ului MacLeod.

Capitolul 13

Ian năvăli într-o casă de nebuni parcă, luminată`din plin şi cu o mulţime de membri ai familiei MacLeod mişunînd şi bubuind în jur. Trecuse de uşa de la intrare şi era la jumătatea scărilor, înainte de a-şi da seama de ce era în preajma lui. Ca şi Tess, trebuia să vadă goală camera copilului, cu propriii ochi, înainte să creadă o asemenea grozăvie. Dar, în faţa uşii deschise de la camera copilului, fu oprit.

Tess stătea în balansoarul de lîngă leagăn, ţinînd un mieluţ din lînă albă, cu un năsuc negru de pluş, jucărie pe care Lackie o preferase din toate.

– Of, iubire, spuse el slab, din cadrul uşii.

– Ian?

Ea îşi întoarse chipul spre el cu o privire în care se oglindeau atît speranţa, cît şi deznădejdea. Văzu urmele lacrimilor ei şi se deplasă repede, ca să îngenuncheze în faţa scaunului ei şi să o cuprindă în braţe.

– Ne-au luat băiatul.

Abia reuşi să rostească aceste cuvinte în părul lui des, trăgîndu-l într-o strînsoare puternică. Avea nevoie de fiinţa lui, de puterea lui.

– Ştiu, lass. Dar o să-i facem să ni-l dea înapoi, orice ar fi. Se retrase un moment, căutîndu-i chipul ca s-o privească. Ţi-au făcut vreun rău?

Ea scutură energic din cap, apoi izbucni din nou în lacrimi.

– Simt ceva rece pe dinăuntru, şopti ea.

Braţele lui o ţinu strîns cîteva minute, cît ea mai plînse. Nu putea să dea mai mult... lacrimile erai zadarnice.

– Dă-mi şi mie batista ta.

Ochii lui Ian erau umezi, dar tandri, privind-o în timp ce scotea din buzunar batista albă ca zăpada. Ea ar fi făcut orice, dar nu să-i zdrobească inima. Drăguţ lucru, nu suferea să pară slabă, neajutorată.

Tess îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul. Apoi se ridică din balansoar.

– Au lăsat un bilet.

Înghiţi cu greutate şi îi înmînă hîrtia, de parcă ar fi durut-o numai atingerea.

Timpul îşi încetini curgerea cînd el apucă cu două degete hîrtia albă. Deşi se îndoia că vor fi ceva amprente, era sigur că domnii de la Scotland Yard vor vrea să verifice acest lucru. Literele, uneori chiar cuvinte întregi, erau tăiate din reviste. O furie oarbă îi trecu prin vene cînd începu să citească:

Ian MacLeod. O sută de mii de lire pentru pachet. Mîine, ora 9 p.m. să fii la Kyleakin cu banii, într-o geantă neagră şi să aştepţi instrucţiuni.

Privirile li se întîlniră.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, poţi, iubire?

Ştia că îi cerea să retrăiască cele mai rele momente din viaţa ei. Îşi dorea să fi fost şi o altă cale.

Ea aprobă din cap, cu ochii măriţi. Încet, începu să povestească, pas cu pas.

– Au luat lucruri pentru el. Acum... Punga cu scutece, pături... chiar şi lapte din frigider... lapte de la sîn. Le-au luat pe toate, Ian.

– Sfinte Dumnezeule, rosti el cu vocea scăzută şi o ţinu strîns. Într-un tîrziu îi spuse: Trebuie să cobor acum. O să se discute mult despre ceea ce va fi de făcut şi o să sosească în curînd şi Scotland Yard-ul şi o să pretindă că ei vor avea

de hotărît. N-o să acceptăm aşa ceva.

Ea zîmbi trist.

– Hai, du-te!

– De ce nu vii cu mine, lass? S-ar putea să fie mai bine să ştii tot ce se va face, nu crezi? Doar nu vrei să aştepţi aici singură?

El o cercetă cu privirea, pînă ce ea aprobă din cap.

– Vreau doar să-mi spăl faţa, mai întîi. Oftă uşor şi Ian îi ţinu obrajii în palme, apăsînd un sărut pe gura ei moale, pe buzele umflate. Apoi o ajută să se ridice în picioare. Hai, du-te, Ian. Sînt sigură că toţi te aşteaptă. Îţi promit că nu o să dureze decît un minut.

Atingîndu-l încă o dată pe bărbia aspră, nerasă, ea îl lăsă.

Jos, Ian o văzu pe mama lui înconjurată de toată ceata, dînd ordine. Cînd intră în cameră, auzi murmure de compătimire. Cineva îi puse un pahar cu băutură în mînă şi îl ţinu aşa, din politeţe. Se îndreptă mai întîi spre Ranald, care avea un bandaj de un alb strălucitor, pe creştetul capului.

– Ce-ţi mai face capul, prietene? spuse Ian, punîndu-şi o mînă pe umărul omului mai în vîrstă. Văzuse şi vînătaia, care adăuga o pată de culoare pe obrajii lui Ranald.

– O nimica toată, Ian stăpîne.

Toată încăperea se cufundase în tăcere şi Ian se uită în jur la prietenii şi rudele lui.

– Vă mulţumesc că aţi venit aici. Pînă acum aţi aflat ce s-a întîmplat. Din păcate, nu avem prea multe urme pe care să mergem, doar un bileţel. Au cerut bani şi au stabilit seara de mîine, pentru a face schimbul.

În acel moment, Tess stătea în cadrul uşii, Kyra în spatele ei. El le făcu semn să intre.

– Vino, Tess şi tu, Kyra. Cred că sîntem cu toţii aici.

O luă pe Tess de mînă şi îşi înlănţuiră degetele.

– Cred că răpitorii sînt localnici. Au trecut de Ranald şi au intrat în casă prea uşor, ca să fie nişte străini. În seara asta am fost la Uig, sperînd să-l găsim pe Jaimie Blair şi pe cei ce ne fac necazuri. Cred că am fost atraşi într-o cursă. L-am rugat pe Angus să-l aducă pe Chris MacDonald la noi. El e cel care ne-a indicat că Blair ar fi în Uig.

O rumoare se răspîndi prin încăpere la auzul acestora şi pe urmă se auzi o încăierare în cadrul uşii cînd Gordon MacDonald şi Angus îl azvîrliră pe tînărul Chris în cameră. Ian simţi cum furia îi umflă pieptul, dar Gordon începu imediat cu vocea lui tunătoare:

– Îţi spun că n-am nici un amestec în astfel

de fapte ruşinoase, MacLeod şi că sînt la dispoziţia ta sau a doamnei, oricum crezi tu de cuviinţă.

Ian îl cercetă cu privirea un moment, luptîndu-se să se stăpînească, apoi dădu din cap.

– Îţi mulţumesc, Gordon.

O simţi pe Tess îngheţînd lîngă el.

– Adu băiatul aici, Angus, spuse ea cu o demnitate liniştită.

Chris MacDonald n-avea decît şaptesprezece ani şi tremura. Dar Tess nu îl compătimea de fel, nici pe el, nici pe oricine altcineva care ar fi implicat în răpire. Singura ei grijă era îndreptată spre fiul ei.

Ian mîrîi:

– Ştii în ce te-ai băgat, Chris? Ştii care-i pedeapsa pentru răpire?

– Nu ştiam ce au ei de gînd, o jur! După ce casa lui Jaimie şi a lui Fiona a ars toată, Fiona tot spunea cum cineva va plăti bani grei pentru asta. Îşi trecu prin păr o mînă tremurătoare. Spuseseră doar că bisericuţa din Uig era un loc potrivit. N-au spus pentru ce. După ce a fost spart şi magazinul lui Tim, am crezut că lucrurile au scăpat de sub control. N-am vrut să fiu amestecat într-o violenţă şi mai mare, aşa că m-am dus la Angus.

Sunetul aspru al respiraţiei lui se auzi şi Tess spuse calmă:

– Vino mai aproape. Vreau să te privesc în ochi şi să-mi spui că n-ai avut nici un rol în răpirea copilului meu, un copilaş de şapte săptămîni, neajutorat. Chris se apropie cu cîţiva paşi. Şi dacă mă minţi, Chris MacDonald, voi găsi o cale să te ucid eu însumi, cu mîinile astea două.

Nimeni din încăpere nu o condamnă pentru această ameninţare. Dar Chris se ţinu drept cînd spuse:

– N-am avut ştiinţă de o astfel de faptă, Înălţimea Voastră, vă jur. Şi voi face orice pot ca să vă ajut să-i găsiţi pe ticăloşii aceia. Ochii lui, privind-o fix, erau limpezi şi nu mai tremura.

Tess luă o gură de aer şi, într-un tîrziu, se întoarse spre Ian:

– Îl cred, spuse ea.

– Şi eu, fu Ian de acord.

Îi mai puseră întrebări lui Chris încă o oră, mai întîi Ian, apoi ceilalţi bărbaţi de la Scotland Yard, dar ajunseră la concluzia că nu fusese implicat în planurile celor din familia Blair. Îl folosiseră doar ca un fel de curier.

Prietenii şi rudele fuseseră trimişi cu instrucţiuni pe toată insula, să dea de urma oricărei informaţii posibile.

Ian era în bucătărie cu Tess şi Ranald, aşteptînd ca apa din ceainic să fiarbă. Tess abia telefonase tatălui ei, care spusese că o să închirieze

imediat un avion din Germania.

Kyra intră şi Ian întrebă:

– Ceva nou?

Kyra scutură din cap, obosită.

– Îmi pare rău. Angus şi cu mine am cercetat fiecare colţişor al camerei copilului. Nici un lucruşor nu poate fi forţat. Ian dădu din cap a aprobare, resemnat.

– E ceva ce nu înţeleg, spuse el cînd Tess turna ceaiul. Aşteptară toţi. Ei trebuie să fie conştienţi de faptul că Scotland Yard-ul a fost anunţat în această privinţă. Cum pot ei să spere că vor face schimbul complet, în tot văzul lumii, pe afurisitul de chei în Kyleakin?

Nimeni nu avea răspuns.

La patru dimineaţa, Ian insistă ca Tess să încerce să se odihnească puţin. Ea fu de acord doar atunci cînd el spusese că va veni cu ea. Trecu un moment dureros cînd ea se dezbrăcă în baie şi-şi văzu pieptul umflat şi plin de lapte. Inspiră profund şi deschise sertarul unde se afla pompa ei de sîn şi-şi fixă sticla. Cînd termină, îşi puse cămaşa de noapte şi reveni în dormitor.

– Ian? îl chemă ea încetişor, buza de jos tremurîndu-i.

El stătea pe marginea patului, preocupat de imensa greutate de a-şi scoate şosetele.

– Da, iubire. Ce e?

Ea îşi feri privirile.

– Poţi să duci asta în frigider pentru mine?

Atunci văzu el că ea avea în mînă o sticlă de lapte, şi nu mai respiră. Putu doar să geamă şi să aprobe din cap. Nici nu mai ştiu cît timp stătu în faţa uşii deschise a frigiderului.

În noaptea aceea, pentru prima dată, nu fu în stare să-i facă plăcere lui Tess cînd făcură dragoste. Vru să se oprească, atunci cînd văzu lacrimile ce-i curgeau pe faţă, dar ea îl îndemnă cînd el încetinea ritmul, strigînd:

– Te rog! Da! Te rog!

Nu ştia că de apropierea aceasta, de sentimentul lui înăuntrul ei, avea ea nevoie mai mult decît de eliberarea fizică. Dar el întotdeauna i-ar fi dat ceea ce ea îşi dorea.

Într-un tîrziu, cînd nu mai putu să se reţină, explodă cu un strigăt agonizant.

– Te iubesc, Ian. Te iubesc atît de mult!

Iar el îi sărută obrajii şi îi şterse lacrimile încă o dată.

Dormiră foarte puţin, dar cînd se treziră în dimineaţa următoare, împărtăşeau aceeaşi durere nerostită şi siguranţa că orice s-ar fi întîmplat, se aveau unul pe altul.

În a doua zi primiră rapoarte de la oamenii lor. Orice urmă fusese cercetată, indiferent de cît de nesemnificativă putea părea. Nici una nu se do-

vedise roditoare.

Janet şi Elsbeth apărură amîndouă cu mîncare, dar Tess le trimise să adune orice informaţie, cît de mică, care putea fi vitală.

Pînă la şase seara, primiseră banii cash de la bancă şi îi puseseră într-o geantă de piele neagră, cu un senzor de detectare minuscul, ataşat de căptuşeală, prin amabilitatea celor de la Scotland Yard. Toţi se adunară în bucătăria încăpătoare.

Ian îi dădu lui Gordon MacDonald votul lui de împuternicire în privinţa podului.

La şapte şi jumătate, lui Ian i se dădu o vestă anti-glonţ, ca să o poarte pe dedesubtul puloverului negru. Apoi se află sub tirul privirilor îngrijorate, din partea femeilor din familie.

Domnii de la Scotland Yard îi dăduseră şi alte instrucţiuni în privinţa schimbului. Sub nici un motiv nu trebuia să intre în maşină cu vreunul din răpitori. Trebuia să rămînă la vedere şi dacă îl recunoştea pe Blair, să dea un semnal, trecîndu-şi mîna stîngă prin păr.

Dar lucrurile nu aveau să se petreacă aşa cum fuseseră plănuite.

Ian stătu pe chei şi aşteptă. Minutele treceau, iar el se asigură că sosise cu cincisprezece minute mai devreme. O răcoare neaşteptată veni ca vîntul din partea golfului. Aşteptă. Fiecare sunet,

fiecare respiraţie şi sosirea fiecărei maşini care aştepta pasagerii veniţi cu feribotul îi atrăgeau atenţia lui şi celorlalţi şase poliţişti îmbrăcaţi în haine civile, care erau în preajma lui.

La zece minute după timpul stabilit, Ian încă mai privea ţintă prin ceaţa care se ridica de pe chei, cînd auzi ţîrîitul unui telefon. Interesul lui era formal, pînă ce îşi dădu seama că era sunetul strident al unui telefon. Întorcîndu-se în direcţia sunetului, văzu două cabine telefonice, la vreo şase metri depărtare.

Respiră grăbit şi fugi cu toată viteza pînă ce apucă telefonul la al şaselea ţîrîit.

– Da, îşi trase el sufletul. La telefon Ian MacLeod.

O oră mai tîrziu, Ian asculta sunetul produs de motorul limuzinei şi îşi rezemă capul pe canapeaua locului din maşina pusă la dispoziţie de guvern. Şoferul era un tînăr ofiţer, concentrat asupra drumului şi a ceţii.

Se gîndi la ei, la cei de acasă, care-l aşteptau să aducă veşti. Le văzu în minte chipurile îngrijorate şi nerăbdătoare. Al lui Tess, cu ochii măriţi şi plini de speranţă, pe ai lui Aileen, ocupată cu

pregătirea ceaiului, orice o ţinea în mişcare... al Kyrei vorbind despre orice subiect la care se putea gîndi şi care ar fi putut să le distragă atenţia, pe al lui Angus...

Se ridică în capul oaselor, cu o smucitură care îl surprinse pe şofer.

– Vă simţiţi bine, lordul meu?

Dar Ian nu îl auzi.

Kyra, se gîndi el. Kyra şi Angus. Dar încercaseră deja. Nu *întrezăriseră* nimic. Totuşi inima îi bătea cu putere şi gînduri îi zumzăiau în minte. Era caraghios. Nu aveau nici o şansă. Totuşi, parcă era condamnat să stea pur şi simplu şi să aştepte să audă cum cadavrul unui copilaş a fost găsit într-un şopron!

Se întoarse spre şofer şi îl întrebă:

– Maşina asta nu poate merge mai repede, omule?

– Ba da, domnule, răspunse tînărul şi apăsă pe acceleraţie.

Ian ieşise pe portiera maşinii, chiar mai înainte de a se opri complet. Aşa cum îşi închipuise, îi găsi pe toţi stînd în bucătărie.

Presiunea lui se făcea simţită şi ei aşteptară să vorbească. Privind-o pe soţia lui în ochi, vorbi:

– Au luat banii, dar notiţa privind locul în care se găseşte Lackie era îmbibată de apă şi deteriorată. N-am putut să o descifrăm. Îmi pare rău,

Tess, ei n-au intenţionat să avem notiţa. M-au sunat pe chei, la un telefon public şi mi-au cerut să mă aventurez în golf... de unul singur. Fălcile i se încleştară, luptîndu-se să se elibereze de sentimentul de frustrare. Văzu cum de pe chipul ei dispare strălucirea şi simţi gustul amar al propriei neputinţe. Nenorocitul acela m-a obligat să înot după notiţa aceea, după ce i-am aruncat banii. Pînă cînd m-am întors la barcă, el plecase de mult. Apoi se întoarse spre sora lui cu o nouă intenţie: Ştiu că ai încercat, Kyra. Ştiu că şi tu şi Angus aţi încercat. Dar vreau să veniţi cu mine. Am nevoie de voi. Lackie are nevoie de voi.

Se uită intens la Angus şi vechiul lui prieten dădu din cap a aprobare.

Kyra înaintă şi îl luă de mînă.

– O să facem orice vrei tu, orice putem, frate al meu.

– Bine, spuse el, simţindu-se încă o dată plin de speranţă. Haideţi!

Apoi îi conduse la etaj, în camera copilului, deasupra leagănului şi Tess şi Ranald îi urmară îndeaproape.

Luă mieluţul alb al lui Lackie din leagăn şi i-l dădu lui Kyra, pernuţa i-o dădu lui Angus. Apoi o aşeză pe Tess mai aproape, astfel încît toţi patru ajunseră să înconjure leagănul. Ranald stătea lîngă uşă, ca un fel de santinelă de apărare.

– Nu am ştiinţă de cînd sau de ce funcţionează *darurile* voastre. Am doar instinct şi dragoste de tată. Tess îl urmărea cu atenţie, privindu-l cu imensitatea ochilor ei albaştri. Nimeni nu a iubit un copilaş mai mult decît eu şi Tess. Trebuie să fie o forţă în această dragoste. Poate că împreună o să avem destulă putere pentru a stîrni în voi ceva *viziuni*. Se uită la fiecare şi întinse mîinile în lateral. Putem încerca.

Se luară de mîini şi făcură un cerc în jurul leagănului, cu mieluţul între Kyra şi Tess şi pernuţa între Ian şi Angus. Ian închise ochii şi şi-l închipui pe fiul lui hrănindu-se la sînul mamei lui. Tess se gîndi la o imagine cu Ian stînd în faţa focului, în dormitorul lor, ţinîndu-l pe Lackie pe deasupra capului. Durerea constantă din inimă, pe care o cunoscuse de la dispariţia lui, era risipită într-un fel de plinătatea iubirii pentru el. Încercă să- şi imagineze că intensitatea simţămintelor dădea într-adevăr şi lui Kyra şi lui Angus o imagine vizionară despre Lackie şi locul unde se afla el.

Fie din cauza concentraţiei depline a tuturor gîndurilor lor, sau din cauza a ceva misterios, simţi deodată un flux de energie trecînd prin mîinile de care era prinsă şi îşi pierdu răsuflarea de emoţie. Simţi dragostea lui Ian atît de puternic, de parcă ar fi ţinut-o în braţe şi mintea ei se

umplu cu un caleidoscop de imagini cu toţi trei împreună.

Aşteptară pînă ce timpul păru că zboară. Apoi, Kyra începu să vorbească.

– E un miros. Ochii ei se deschiseră şi bărbia se ridică de parcă mirosul ar fi venit cu vîntul. De pămînt jiiav... un miros de stătut şi... de... petrol de la o... lampă.

Ian simţi un entuziasm nemărginit şi trebui să se autocontroleze. Era un loc unde electricitatea nu ajunsese. Dar avea nevoie de mai mult, mult mai mult, pentru a-i găsi.

– Întuneric, spuse Angus cu o voce gravă. Pereţi de piatră, pereţi vechi, de sute de ani. Tess icni, pierzîndu-şi răsuflarea de groaza gîndului. Angus îi apucă mîna şi mai strîns şi continuă: În cameră e rece. Copilaşul e bine învelit pentru răcoare, într-un coşuleţ, dar scutecele îi sînt ude şi e agitat.

Se făcu tăcere.

– Poţi să vezi locul? Ceva însemne de teren? îl zori Ian la sfîrşit. Dar nu primi răspuns. Poţi să-mi spui mai multe despre cameră? Are ferestre? E un şopron, o parte dintr-o casă? Inima i se încleştă, dar trebui să întrebe: Poate un mormînt?

Kyra răspunse:

– Este o singură cameră şi are o fereastră, dar

a fost acoperită cu scînduri de mult timp. Aud o apă.

Minutele trecură şi Kyra scutură din cap. Angus mai avea încă ochii închişi, dar curînd şi el scutură din cap. Aşteptară. Trecură zece minute, apoi cincisprezece.

– Nu! strigă Tess, uimindu-i pe toţi, trăgînd de mîinile lor şi aducîndu-le la pieptul ei. Nu s-a terminat! Nu accept să se termine! Tremura chiar şi cînd le comandă: Să nu îndrăzniţi să cedaţi! Privind-o fix pe Kyra, apoi pe Angus, continuă cu violenţă: Nu-mi pasă dacă durează toată noaptea sau tot anul, nu-mi pasă dacă stăm aici pînă ce ne transformăm în piatră! Să-l găsiţi pe fiul meu!

– Aşteaptă! începu Kyra, dar de data asta ceva era diferit la ea, un fel de siguranţă. E o roată şi apă. E pe un deal, sau înlăuntrul lui, nu sînt prea sigură. Apoi ochii ei se măriră şi strigă: Ian!

Propria lui respiraţie era neregulată şi aspră cînd întrebă:

– Kyra, e moara veche de pe drumul Glendale?

– Da! răspunse sora lui şi lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

Apoi el se făcu nevăzut.

Kyra nu simţi nimic, pînă ce Tess nu o zgîlţîi.

– E într-adevăr în viaţă? E bine?

– Da, şopti Kyra. Du-te după Ian, Tess.

Şi Tess fugi, trecînd de uşă şi repezindu-se pe scări.

Afară, Ian accelera deja maşina, dar Tess ştia calea spre drumul Glendale. Trebuia doar să găsească cheile de la camionul lui Ranald.

Într-o explozie de teamă şi nerăbdare, se repezi spre căsuţa lui Ranald. Cheile trebuiau să fie pe o etajeră, chiar la intrare, unde le mai văzuse de o sută de ori înainte. Uite-le! Înhăţîndu-le din cîrlig, alergă spre camionul de culoare închisă şi trase să deschidă uşa.

Făcu o pauză să-şi tragă sufletul. Nu mai şofase de trei ani. Dar Kyra îi spusese să se ducă după Ian şi Lackie al ei o aştepta la capătul drumului. Se săltă în cabină şi porni motorul, fără nici un alt gînd.

Aproape imediat începu ploaia. Dar Tess trebuia să-l ajungă pe Ian din urmă, aşa că lăsă de o parte orice precauţie.

Ştiind că moara nu se vedea după următoarea cotitură, Ian intră pe gazon de-a curmezişul drumului îngust şi înconjură deluşorul care domina pîrîiaşul. Ploua bine acum. Chiar în urma lui, Tess gonea după el. Ian ieşi din maşină într-o secundă, alergînd prin ploaie, spre camion. Forţă uşa s-o deschidă, cu un cerc de fier de roată ridicat într-o

mînă, apoi eliberă un oftat scurt.

– Of, Tess! Eram pe cale să te nimeresc, crezînd că erai unul dintre ei. Ploaia i se scurgea pe faţă şi cădea pe buclele lungi, roşcate de păr cînd se aplecă înăuntru. Moara e un pic mai sus de aici. N-am vrut ca ei să audă motorul. Stai aici şi lasă-mă cincisprezece minute. Dacă nu mă întorc în acest timp, du-te după ajutor.

– Iubitule, nu fi lipsit de sens. Merg cu tine.

Ian îşi privi soţia fix un moment, conştient de caracterul ei încăpăţînat.

– Nu e nimic sigur, nu ştim cu certitudine ce sau pe cine vom găsi... Ea dădu din cap a acceptare. Bine, cel puţin, atunci, stai aici pînă ce vom şti cum stau lucrurile! O privi serios, cu toată convingerea. O să fii cu capul pe umeri şi o să ai grijă, nu, lass?

Ea îl îmbrăţişă puternic, cu capul aplecat pe pieptul lui.

– Şi tu, iubirea mea.

Apoi, cu un ultim sărut, el o îndepărtă şi porni pe cărare.

Moara cea veche fusese locul favorit, frecvent vizitat în timpul copilăriei. Datorită acestui iucru îl ştia Kyra. Fusese construită în interiorul dealului, acum vreo două sute de ani şi fusese abandonată de cel puţin şaizeci de ani. Acum, abia dacă era o bornă de hotar şi o curiozitate.

Curentul de apă alerga în josul apei, între roata cu palete şi drum. Ian văzu că, de fapt, fereastra era acoperită de scînduri. Cînd fu la distanţă de un metru de uşă, auzi un radio, un curent încurajator prin vene. Apoi auzi sunetul făcut de un copil plîngînd. În momentul următor năvăli pe uşă.

Fiona Blair stătea acolo, în picioare, imensă cum era, în spatele unui scaun pliant, ţinînd nişte andrele de lucru şi un fir într-o mînă. Cu o privire scurtă, aruncată în jur, văzu că era singură, fără a fi o primejdie pentru copilaşul care ţipa într-un coş, lîngă un aparat de încălzit portabil, cam la un metru distanţă. Ea făcu o mişcare spre copil şi Ian o avertiză:

– N-am lovit o femeie niciodată în viaţa mea, dar dacă mai faci un pas spre coşul ăla, nu mai sînt răspunzător de ceea ce fac. Apoi strigă: Tess?

Ea era în spatele lui, dar trebui să-l împingă de umeri ca să treacă de uşă.

– Ian, spuse ea cu mare nerăbdare în glas şi îl mai împinse o dată. Copilaşul ei plîngea. Se grăbi să traverseze camera şi îl luă în braţe pe Lackie. Oh, cît era de bine să-i simtă din nou căldura corpuşorului lui dulce! Îl sărută pe curbura moale a cefei şi îi murmură dezmierdări. În depărtare îi auzea pe Ian punîndu-i întrebări lui Fiona.

– Unde e fratele tău? A avut timp suficient ca să fi ajuns aici.

– Ce vrei să spui? îşi azvîrli Fiona capul pe spate, încordîndu-şi strînsoarea mîinii pe andrelele de împletit.

– Crezi că nu l-aş fi recunoscut în spatele unei măşti? Ideea cu notiţa deteriorată a fost a ta? Ce aveaţi de gînd cu băiatul meu?

Tess se întoarse spre ei la auzul acestor cuvinte. O privi fix pe femeia care-i ţinuse copilaşul ostatic toate aceste ore lungi şi nu putu nici măcar s-o urască. Era prea patetică, aşa cum stătea acolo, strîngîndu-şi andrelele, ştiind că toate planurile ei ajunseseră la capăt. Cumva, părea că se face mai mică.

– Jaimie nu se mai întoarce, nu-i aşa? întrebă ea, ignorîndu-l pe Ian. Apoi se întoarse direct spre Ian şi el putu să vadă ura în ochii ei. L-ai prins, nu-i aşa?

Tess strînse mai tare la piept copilaşul, gîndindu-se la ceea ce s-ar fi putut întîmpla cu el. Ian puse cercul de fier de la roată jos şi răspunse cu foarte mare calm:

– S-a terminat.

Ea îşi coborî privirea asupra ghemotocului din braţele ei şi schiţă un zîmbet.

Ian o privi un moment pe Tess, încercînd să o avertizeze printr-o privire scurtă să fie pregătită

de orice. Privirile lor li se întîlniră, înţelegîndu-se, şi ea măsură distanţa pînă la uşă. Ian putea, cu siguranţă, să se descurce singur în faţa unei perechi de andrele de tricotat, în timp ce braţele ei erau ocupate de Lackie.

Cînd Tess făcu prima tentativă de pas, Fiona ridică andrelele. Ian înhăţă vîrfurile de metal, ameninţătoare şi ţinu strîns cu o mînă încheietura mîinilor lui Fiona. Ranald năvăli ca o furtună înăuntru, urmat de inspector şi de doi dintre oamenii lui.

Ian o eliberă pe Fiona, lăsînd-o în grija lor şi Ranald îi anunţă că Jaimie Blair fusese arestat aproape de coastă, încercînd să ancoreze barca de pescuit pe care o închiriase.

Tess îi ignoră cu desăvîrşire, pentru a se grăbi în braţele calde ale soţului ei. Ea şi cu Ian alcătuiau un adăpost iubitor pentru Lackie şi lacrimi izvorîră din ochii ei, stînd aşa şi strîngîndu-şi în braţe familia. Ritmul bătăilor inimii începu să revină la normal sub sărutările solemne, recunoscătoare ale lui Ian. Mîngîie cu un deget obrazul fin al fiului său şi Tess îi zîmbi cînd el îi şopti numele.

Conştienţi de oamenii din jur, se despărţiră din strînsoare şi dădură cu ochii de poliţişti. În timp ce erau explicate detaliile privind urmărirea şi capturarea lui Blair, Tess avu în sfîrşit ocazia de a merge într-un colţ şi de a-l hrăni pe Lackie, apoi îi schimbă scutecele. Îl mai îmbrăţişă o dată. Era

perfect, cu ochişorii lui ca smaraldul strălucind şi făcînd balonaşe la guriţă, gîngurind la atingerea ei.

Tess rîse, plină de veselie şi îşi privi soţul. El încremeni la auzul sunetului, apoi zîmbi peste umăr şi făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce spre inspector.

Tess îşi îndreptă privirea spre Lackie şi îi zîmbi fericită.

– Bravo pentru eroul nostru!

Mai tîrziu, în seara aceea, după o întoarcere acasă măreaţă şi gălăgioasă, Ian îi luă pe Tess şi pe Lackie la căsuţa unde petrecuse luna de miere, pentru a avea puţină linişte. Se întinseră toţi, aproape, unul lîngă celălalt, pe patul larg, şi Ian îşi strînse braţele în jurul lui Tess. O sărută pe creştetul capului, gîndindu-se cît de curajos se descurcase cu această situaţie tragică. Doamne, era pe măsura unei neveste de şef al clanului MacLeod, ba chiar mai mult. Dar mai era o singură chestiune, unde ea afişa încă o timiditate nedorită.

– M-am gîndit, spuse Ian trăgîndu-se înapoi pentru a o privi. Pleoapele ei păreau grele. E ceva între noi care mai trebuie pus la punct, lass a mea.

– La ce...?

Văzu privirea din ochii lui ca pietrele preţioase

şi termină cu un „Oh" moale. Vînzolindu-se puţin, ea privi peste tot, numai la el nu-şi întoarse privirea.

– Mai spune-mi.

– Ce?

– Spune-mi!

– Ce prostie!

El aşteptă.

Ea se întinse, ocupîndu-se de păturile lui Lackie.

El fluieră, doar ca să-i dovedească că el tot mai aştepta.

Ea scoase un ţîţîit scurt.

El zîmbi şmechereşte şi fluieră mai tare. Era un fluierat subţirel, care pierdu din intensitate, transformîndu-se în rîs.

– Haide, Tess. Sau vrei să-i dai copilaşului nostru un exemplu strălucit de cît eşti de laşă? întrebă el timid.

– Te iubesc, izbucni ea în rîs. Lackie gînguri şi ea îşi întoarse zîmbetul spre fiul ei, care era aşezat între ei şi îl învinui şi pe el direct: Bărbaţii! Ce pacoste!

Cu aceste cuvinte, îşi luă frumosul copil în braţe şi îl puse pe neaşteptate pe stomacul plat al tatălui lui.

– Of! răsuflă el grăbit. Şi eu te iubesc!

– Bine. Ea afişă un zîmbet de sirenă şi îl muşcă uşurel de umăr. Apoi ai să mă înveţi

dansul acela cu săbiile.

– Îhîm..., răspunse el, gîndindu-se că, în sfîrşit, ea o să scandalizeze insula, pentru că dansul săbiilor era executat în mod tradiţional de bărbaţii clanului.

– Sigur, şopti ea presărînd muşcături uşoare pe gît, l-aş putea convinge pe Angus să mă înveţe.

– Şi să facă un atac de cord? Nu, lassie, aventurile tale îmi aparţin doar mie.

Ea se cuibări fericită la umărul lui şi îşi trecu degetul mare peste degeţelele moi de la picioruşele lui Lackie, cu o mişcare absentă.

– Cînd o să am kilt-ul meu, am să schimb ceva la el, continuă ea visătoare. Ian chicoti şi mormăi, dar ea nu-l băgă în seamă. Cred că vreau ca al meu să fie cu cîţiva centimetri mai scurt...

SFÎRŞIT